

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

samlet og udgivet af J. C. Richter.

Odeum, eller: Den lille Declamator : et Udvalg af yndede, alvorlige og lunefulde Declamationstykker, comiske Digte m. m. passende til behagelig Underholdning saavel for Damer som Herrer, at foredrage i selskabelige Kredse : 1-6. Bind

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Vol. 2

Kjöbenhavn : Trykt hos Fabritius de Tengnagel, 1839-1840

6 bd.

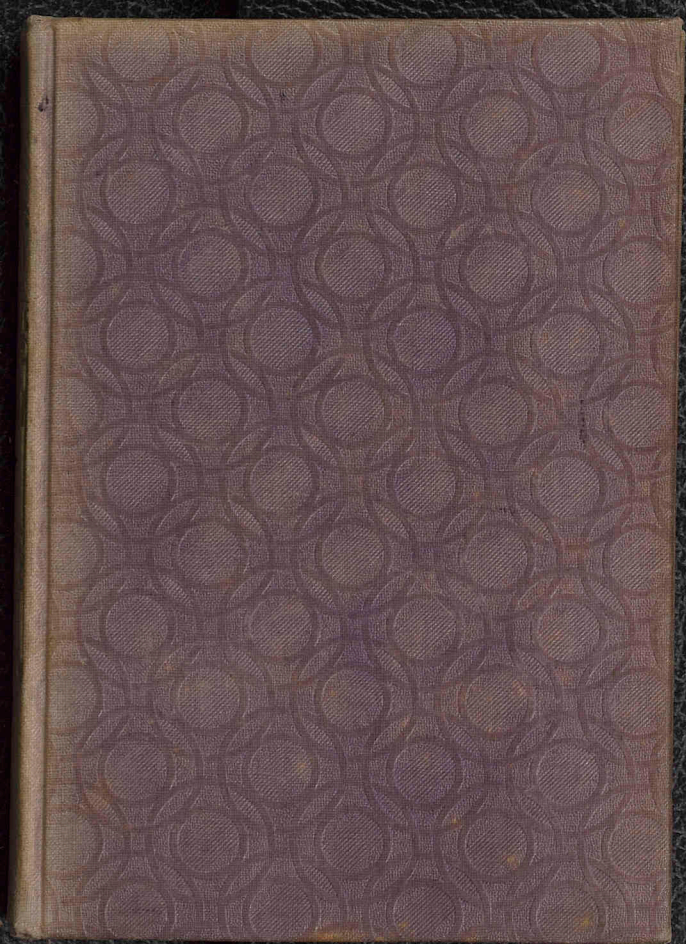
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

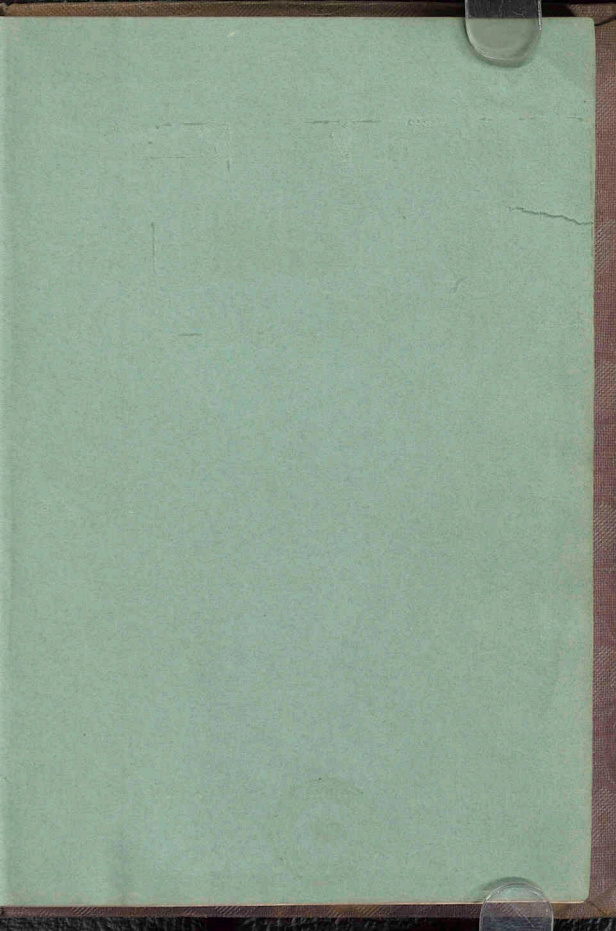
53.-114

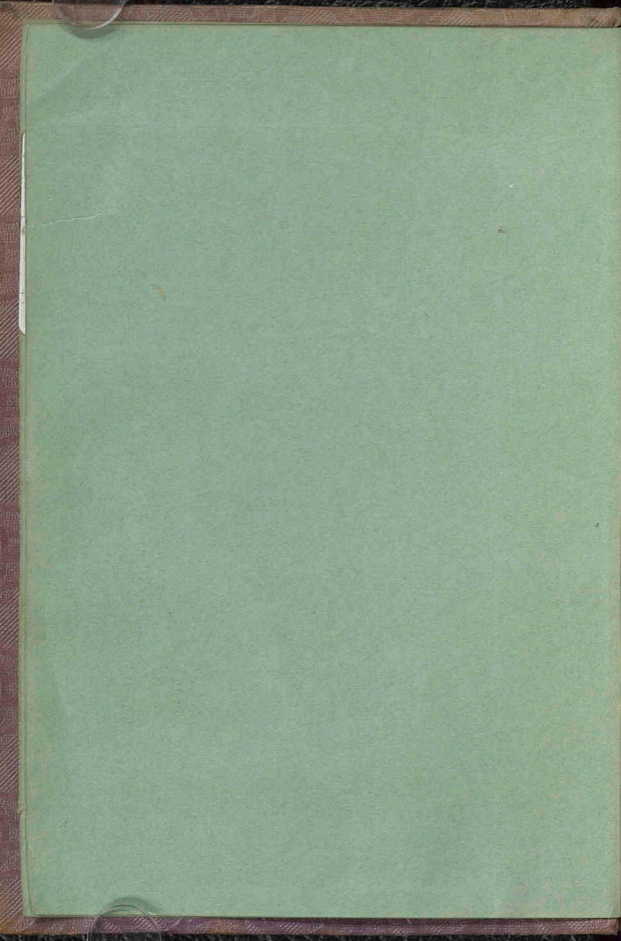
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

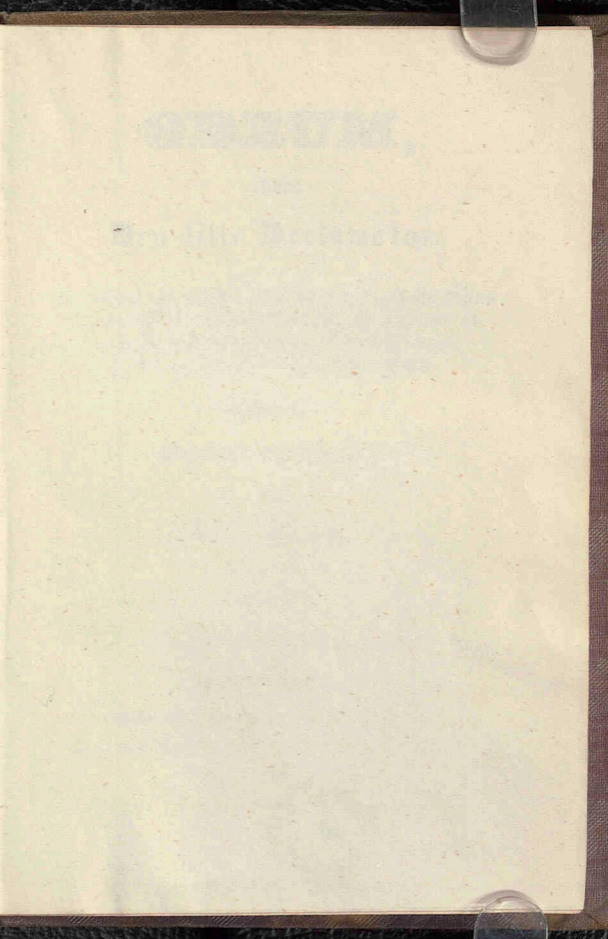

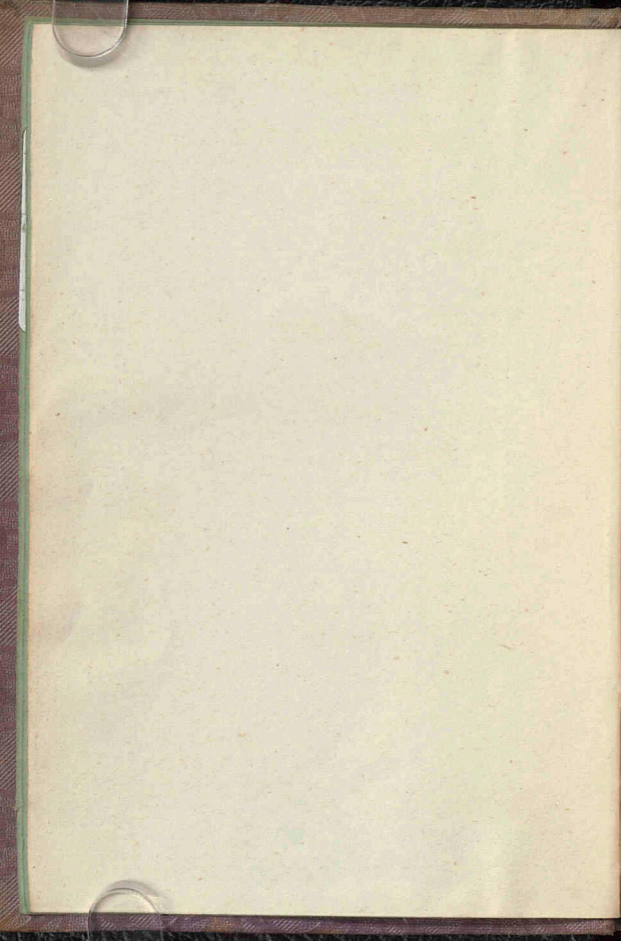
1 1 53 0 8 00749 X + Rex

ODEUM,

eller:

Den lille Declamator.

Et Udvalg af yndede, alvorlige og smukkefulde Declamationsstykker, comiske Digte m. m. passende til behagelig Underholdning saavel for Damer som Herrer, at foredrage i selskabelige Kredse.

Samlet og udgivet

af

J. C. Richter.

2det Bind.

Kjöbenhavn.

Trykt hos Sabritius de Tengnagel.

Saas hos Udgiveren, Gothersgaden Nr. 22, 2den Sal.

1839.

1873

1873

1873

1873

1873

1873

1873

1873

1873

1873

1873

1873

1873

Indhold

af „Oden m“ 2det Bind.

	Pag.
Mester Ole Bind (N. S. Grundtvig)	3.
Taarerne (S. Chr. Hansen)	6.
Gvinene (en Dde) (S. C. Andersen) . .	9.
De jydffe Pigers Roes	11.
Ublet (S. Sneedorff Birch)	11.
Rahbeks Minde (A. Vehlenschläger) . .	12.
Morderen i Fængslet (J. S. Hansen) .	15.
En Soirée hos min Onkel (C. Borgaard)	18.
Stildvagten (S. C. Andersen)	24.
Torsten og Trine (E. Aarestrup)	28.
Den forulykkede Examen (W. Solst) (frem- saat af Mad. Larcher)	31.
Christian den 2den i Fængsel (S. P. Solst)	33.
Barnemorderstien, til sine Dommere (A. Frankenau)	37.
Taaropilene paa St. Helena (Th. Over- skou)	42.
Bonden og Hydro = Drygen = Gas = Mikro = skopet (P. N. Jørgensen)	44.
Jura = Bjerget (A. Vehlenschläger) . . .	54.
Brev fra Kiel til Anna Matthea	56.

IV

En giftefærdig Pige med 100,000 Daler (P. D. Rørkilde)	59.
Modens Afverlinger, Magt og Indflydelse (Paludan Müller)	61.
Den Stundesløse	68.
Manden fra Paradiis (S. C. Andersen)	70.
Elfskovs Modgiot (S. S.)	75.
Ridderen ved Kulsvierhytten (A. Vehlenschläger)	77.
Fjerde Christians Sværd (Rumohr) (frem- sagt af Hr. Instr. Nielsen)	80.
Matrosen og Urtekræmmeren	83.
Hvi ere Mændene saa ubestandige? (J. S. Hansen)	85.
Tyden og Tøden (C. Søeborg)	87.
Hjerte = Tyven (S. C. Andersen)	95.
Balpladsen (R. Frankenhau)	99.
Sangerens Lykke (Chr. Winther) (frem- sagt af Mad. Nielsen 1839)	103.
Republikaneren (J. S. Welhaven)	108.
Drankeren Barthold. (E. Aarestrup)	111.
Det rimede Spørgsmaal	113.
Alma eller Klosterløvtet (J. C. C. B.)	115.
Den unge Poet (E. Aarestrup)	120.
Stege = Inspecteuren (C. F. Primon)	122.
Ægtestands = Romancen (Claudius Ro- senhoff)	131.
Professor Callissens Minde! (A. Vehlenschläger)	133.
Bondepigen (E. Aarestrup)	135.
Assurancen (S. J. Hansen)	137.

Tab og Binding (fremfagt af Hr. Instr. Nielsen)	138.
Rogle af lille Trines eenlige Tanker (C. Sæborg)	140.
Bal-Inclinationerne	143.
Skildvagten (S. P. Holst) (fremfagt af Frue Heiberg 1839)	147.
Savoyarden og Bjørneungen (Th. Overfou)	153.
Hans og Grethe (Christian Winther)	161.
Barnemorderstken (Ernst Wegener)	163.
Græd ei! (R. C.)	169.
Forlovelsen (Fortsættelse af Bal-Inclinationerne)	171.
Den danske Soldat (Herr. Herz) (fremfagt af Hr. Instr. Nielsen 1839)	175.
Tjenstagtighed (J. L. Heiberg) (fremfagt af Hr. Winsløv jun)	179.
Reisepas til Fredrik Ulrik Timm (Chr. Winther)	182.
Min Faders Testamente, eller det gyldne A. B. C. (Claudius Rosenhoff)	185.
Den gifte Stands Lyksalighed (J. M. Jessen)	189.
Gyldne Egtestandsregler (Claudius Rosenhoff)	190.
Knud den Store (A. Vehlenschläger)	192.
Parapluien (S. C. Andersen)	196.
Fruentimmernes Priis (S. P. Holst)	199.
Duellen mellem Peer Rygter og Tochum Skytte (Wilhelm Holst)	201.
De lange Næser (C. Sæborg)	205.
Sprogeregler (S. P. Holst)	208.

Medlidenheds Lærer (Th. Overfou)	210.
Rysset (C. Søbørg)	212.
Det smægtende Elfskovs-Bers	213.
Flugten til America (Chr. Winther)	213.
Blufærdigheden (Wilhelm Holst)	217.
Flyttedagen i April (S. C. Andersen)	220.

Endste Declamationsstykker.

Nein! (Carl Meisl)	65.
Die jüdischen Recruten (frem sagt af Hr. Dr. Ryge)	98.
Die Denkmahle der Liebe (v. Castelli)	129.
„Na!“ (M. G. Saphir) (frem sagt af Hr. Instr. Nielsen 1839)	158.
Der Vater und der Freier (Willamov)	184.
Declamatoriske Gaader	29. 85.
Akrostikonisk Gaade	58.
Declamatoriske Charader	142. 198.

Gaadernes og Charadernes Oplosning.

Pag.	29.	læs Begyndelsesbogstaverne af Gaadens sidste fire Linier („Kors“)
—	58.	læs Begyndelsesbogst. af Gaadens første Linier („Vittighed.“)
—	86.	„Binene.“
—	142.	„Kjærminde.“
—	198.	„Jeg elsker Dig.“

Mester Ole Vind.

Hvor Mure stande nu i Gruus
I Arelstad saa lave,
Der stod engang Vor Frues Huus
Alt over Bispegrave,
Der klang saamangt et helligt Ord,
Der viedes i høie Chor
Saamange Guds Udvalgte.

Dg det var Mester Ole Vind
Alt med den skarpe Tunge,
Med Landens Sværd han trængte ind
Paa Gamle og paa Unge;
Det trængte ind til Marv og Been,
Dg ramte det en Hjertesteen,
Da maatte Dren klinge.

De Hofmænd ginge spidske ind
Alt paa de høie Stole,
Dg dobbelt ivrig udi Sind
Da prækede Hr. Ole;
Han præked om de bløde Skind
Hvori sig Daarer svøbe ind,
Om Mænd i Kongers Gaarde.

„So der,“ saa faldt hans hvasse Ord,
 „Der skal man Christne finde;
 Ja, christen Folk om Drikkebord
 Med Kande, Kruus og Dvinde,
 Og saa Guds Ord i Hyldekrog,
 Hvor, bundet hardt i Spændebog,
 Det ligger som en Fange.

For Felix vel Sanct Povel kom
 Ut stande mange Gange,
 Men heed det: Rydsfhed, Lov og Dom,
 Saa blev vor Felix bange,
 Saa heed det: gaae Du kun Dit Skud,
 Jeg har saa travlt, Du skal faae Bud
 Naar jeg faaer bedre Stunder.

Ja vist, Guds Ord skal nok faae Bud,
 Naar høflig det vil være,
 Og strege ind det sjette Bud,
 Det er saa tungt at lære:
 Ja, derfor blev Herodes vred
 Paa Døberen; den Høflighed
 Guds Ord kan aldrig lære.“

Og der kom Bud fra Kongens Gaard.
 Nu gjælder det, Hr. Ole!
 Et dygtigt Tak for Sidst I faaer
 Nok fra de høie Stole.
 Og der han kom for Kongen ind,
 Da heed det: „Mester Ole Vind!
 Hvorom er det I prunker?“

„Om hvad der i min Bibel staaer,
Om hvad der skeer paa Jorden.“

„Hvad præked I da om igaar?
I slog jo ned som Jorden.“

„Om hvad der i min Bibel staaer,
Om Synderne i Kongens Gaard.“

„Den Præken gad vi høre.“

Hr. Ole holdt sin Præken om,
Som brændende i Aanden,
Og der han hardt ved Amen kom,
Han slog til Lyd med Haanden:

„Det var, Guds Død! de samme Ord
Om Løgn og Lefsen, Drik og Hoer,
Som i Vor Frue Kirke.“

Og der kom Bud fra Kongens Gaard.

(Nu gjælder det, Hr. Ole!

Et dygtigt Tak for Sidst I faaer
Nok fra de høie Stole)

Og der han kom for Kongen ind:

„God Dag, vor Præst! nu Mester Vind!

Nu skal Guds Ord til Høve.“

Nei, ellers Tak, høibaarne Drot!

Det gjør slet ingen gode;

Jeg siger Sandt, og har Kalot,

Men ingen Hofmandsnøde;

Man har for Ordsprog hertillands:

Hvad vilde Spurv i Tranedands,

Og Ugle mellem Krager?“

Men det var fjerde Christian,
 Og nu tog han til Orde:
 „J er en dygtig Præstemand,
 Og præked som J burde;
 De Hofmændsnoder lee Vi ad;
 Tag tre Kalotter, om J gad,
 Og Sandhed vil vi høre!“

N. S. Grundtvig.

~~~~~  
 Taarerne.

Tung er Taaren, som fra Barnets Kinder  
 Falder ned paa moderlige Haand,  
 Naar med Alvors Røst hun det paaminder,  
 Om dets Brud af Lydighedens Baand.  
 „Moder! aldrig jeg det mere gjøre,  
 „Bær ei vred, min Taare lad Dig røre!“  
 Og den samme Haand som nylig slog,  
 Nu den Lille kjerlig til sig drog.

Men end tungere den Taare brænder,  
 Som Du fælder ved Din Moders Grav;  
 Hun, som blot af Navn Du endnu kjender,  
 Hun, som Liv og Livets Lyst Dig gav!  
 „Hun, Du Lille! hun er ikke mere,  
 „Standt ei Taaren! Modre er ei flere!  
 „Du har tabt, hvad aldrig meer Du finder,“  
 Tungest Taare nu fra Diet rinder.

Tung er Taaren, som i Diet bæver  
 Paa den Yngling, som fra Fædrevraa

Første Gang sin Banes Bei betræder  
 Og i Verden ud nu vandre maa;  
 „Ei jeg veed, om meer jeg seer de Steder,  
 „Hvor de svandt, de hulde Ungdoms Glæder!“  
 Dog, den Taare brat for Haabet svinder:  
 Andet Sted jeg snart et Hjem gjensfinder!

Men end tungere den Taare falder  
 Som, naar Kar henrandt, i Diet flaaer,  
 Naar forgjæves Du tilbagekalder  
 Hine tabte Glæder fra Din Vaar.  
 Ingen Frænde, ingen Ven Dig kjender,  
 Intet Hjem Du har Dig til at vende,  
 Fædrearne daarlig Du forlod,  
 Og et nyt at finde ei forstod! —

Tung er Taaren, som den favre Pige  
 Fælder i sin Elfers ømme Favn.  
 Naar han sit Lovel vil hende sige,  
 For at søge fremmed Hjem og Havn;  
 „Ewig Drosskab! det mit Løsen være,  
 „Græd ei, snart Du atter seer mig, Kjære!“  
 Han udbryder, og fra Elfskovs Himmel  
 Styrter ud i Livets vilde Brimmel.

Men end tungere paa Hjertet brænder  
 Taaren, presset ud ved Falskheds Braad,  
 Naar ei meer han hjem til hende vender,  
 Troløs spotter hist den Armes Graad;  
 Glemte for en Fremmed sine Eder,  
 Svælgende i Bøllsfulde Glæder —

O! den Taare, tungest af dem alle  
 Hist paa den Troløses Sjel vil falde!

Tung er Taaren, som fra Mandens Die  
 Falder ned paa Kjæres kolde Liig,  
 Stirrende forgjæves mod det Høie,  
 Ei formaaende at fatte sig;  
 „Livet for mig nu er tomt og øde!“  
 Stille! hist de Kjære Du vil møde;  
 De gif bort til Salighedens Hjem —  
 Gengang der — det veed Du — seer Du dem! —

Men end tungere i Hjertets Indre  
 Brænder Taaren for troløse Liv;  
 Gjensyns Haabet ei Du her seer tindre  
 Liig en Stjerne fra det bedre Liv. —  
 „Ged og Pligt hun haanligen bortkasted’  
 „Dg i fremmed Bolders Arme hastet’ —  
 „Intet Haab jeg har om Gjensyns Lyst;  
 „Tabt er hun, som før var Liv og Trøst!“

Tunge ere Taarerne paa Jorden,  
 Som fra Buggen indtil Graven flød,  
 Men dog Gæt er her til Trøst os vorden:  
 Taaren endes engang ved vor Død!  
 Der ophører Dval og Sorg og Smerte —  
 Der er Ro for ofte angstet Hjerte! —  
 Han, som saarede, vil hisset læge —  
 Denne Tanke lad i Smertens Stund Dig kvæge!

S. Chr. Hansen.

## Svinene.

En Ode.

Das Menschenvolk verachtet dich vergebens,  
Der weise Epikur  
Verspricht uns ja das höchste Glück des Lebens,  
Wenn wir dir gleichen nur.

A. Blumauer.

For mangt et Sviin paa To, der spilledees paa Fire,  
Thi vil idag nu jeg besynge det paa Fire.  
Om hvem er mere talt? Om hvem gif flere Ord?  
Nei, Svinet er en Helt, der er bekjendt paa Jord.  
See vi til Mose-Lov, i den det paraderer,  
(Et Djævole-Regiment i Bugen exercerer.)  
Saa mangen mægtig Mand gif over i et Sviin,  
Derom vi læse kan paa Græsk, som paa Latin.  
Ulyssis Heltefloek vi see saa lystigt svire,  
At gryntende, tilsidst, den gaaer paa alle Fire.  
Ja mange blev til Sviin, derom vi har Beskeed,  
Men endnu mange Fleer, om hvem man Intet  
veed. —

Thi rask, min Violin! lad dine Strenges bruse,  
Saa at din Tordenrøst kan Recensenter knuse!  
— See hist ved Bondens Gaard — o hvilken  
Bjergetop!

(Maaskee det var paa den, at Jeppe vaagned op).  
Rundt om er udstrøet Halm, forgyldt af Solens  
Straaler;

At, see det Farvespil mit svage Blik ei taaler!  
Ths stille! hører dog, fra denne Flamme-Kyft  
Det dybe Aandedrag fra Heltefloekens Bryst.

Der sees de Favn i Favn fofbroderligt at hvile,  
 Dg agte ei en Snuus paa Phobi hebe Pile.  
 Dg see! ved Bogens Rod, fyo, otte, bitte Grise!  
 Dg hvor idylliff smukt — et Træsmit af Louise  
 Nu nærmer Pigen sig — det er en Hebe fiin,  
 Hun bringer Maden frem til sine kjære Sviin,  
 Da reifer Skaren sig — som Helte frem de lyne.  
 (D see, der er en Galt, med Orden paa sin Tryne!)  
 Til Taffel gaae de nu, jeg troer det fkeer paa  
 Spanff,

Samtalen føre de, som store Folk, paa Fransff. —  
 Snart lyder Herrebud, det dem til Skoven kalder,  
 At vinde Egekrands, hvor Olden moden falder;  
 Da bruges Trynerne, som Sabel og som Spade,  
 Saa Alferne i Hast tye hen til Bondens Lade;  
 Dg underfuld Musik af hver en Fugletunge,  
 Man seer de gamle Sviin at sværme med de unge. —  
 Dog, ak! jeg er for svag, jeg kan det ei fortælle,  
 Der Stof til Epos er, og borgerlig Novelle.  
 Hver offerer Blodet jo til Pølse for sit Land;  
 D svar mig Menneffe! Hvad Meer gjør nogen  
 Mand?

Dog mifkjendt, haanet, her de arme Stafler gaae,  
 Dg deres Længfel — ak! — flet Ingen vil forftaae.  
 De grufomt bløde maae for Slagterkniven lang;  
 D hjertefkjærende er deres Svanesang!  
 De døe — de døe — de døe — for Børn, for Biv,  
 for Mand,

D er det ikke ffjendt at bløde for sit Land!!! —  
 Mit Die bliver fuldt, o Laaren er faa salt!  
 Ak! hvad jeg føler nu, har Ingen ret fortalt;

Jeg kan for Graad ei meer paa Violinen spille.  
 „La vie est un combat ;“ „Das Grab ist tief und  
 stille.“

S. C. Andersen.

~~~~~

De jydskke Pigers Nøes.

Kan Du min Ven, en Pige finde,
 „From som en Aarhuusianerinde,
 Fiin som en Nøe fra Hother's Bye;
 Som Randers=Piger smuk og bly,
 Riig som en Aalborg=Glut, og troe
 Som Døttrene findes i Holst'bro;
 I Huset vant til fiint og grovt,
 Som Pigerne i Ebeltoft;
 Dannet, munter og riig paa Wis,
 Som man dem finder i Frederik;
 Nøisom, tarvelig og beskedn
 Som Kolonisternes Børn paa Heden,
 Som Ribe=Piger, af Følelse fuld!
 Som Skanderborgs, saa reen som Guld,
 Og dog, som Goldberg, mod Manden huld,
 Uedel, høihjertet, som de i Beile:
 Da kan Du uden Betænkning beile!“

~~~~~

Ublet.

De skønne, røde Ubler hænge
 I Nabohaven, Barnet stod

Begjærlig der, og stirred' længe —
 Omsider dog det fatter Mod:
 Som tænkt, saa gjort: det kravler op
 Og sidder snart i Træets Top. —
 Dog, mens det, liig en Usurpator,
 Stolt skuer fra sin Throne ned,
 Da kommer dets Herr Informator
 Med biftre Blik og snare Fjed.
 „Banartige! Giv Frugten hid
 „Dg tænk paa Evas Ublebid!
 „Din Lod vist engang Galgen bliver,
 „For første Skridt i Synden skjælv!“
 Saa talte han med hellig Iver
 Dg — — — spiste Ublet selv.

f. Sneedorff Birch.

~~~~~  
Rahbets Minde.

(Fremfagt paa det kongelige Theater, ved Mindefesten
 over Rahbet.)

Hvad stander for et Huus paa Høien der,
 I Ly af Søndermarkens grønne Træ'r,
 Med viden Udsigt over Mark og By,
 Dg sølvblaa Hav, og Himlen med sin Sky;
 Saa gammelt, at det synker fast i Gruus —
 Hvo kjender ei det kjære Bakkehuis?

Men nu er Huset tomt. Philemon meer
 Med elskte Baucis ikke der Du seer;

Den gamle Hauge, med det stive Krat,
 Staaer i den unge, grønne Baar forladt;
 Ulugget Ukrud over Blomsten groer,
 Og snart udslettes vel det sidste Spor,
 Naar fremmed Giermand, med Modens Flid,
 Tilintetgjør hvert Træk af gammel Tid.

Der sad den venlige, sindrige Knud!
 Og i Satirens Brille saa han ud,
 Ud over Dig, vort store Kjøbenhavn!
 Men over Dig, sin elskte Fødestavn,
 Græsfriske Danmark! uden Brille saae
 Begeistret han, med Dine vaade, blaae,
 Hvergang en herlig, hæderlig Bedrift
 Dig gjorde værdig til en Runeskrift.

Hvor var et lidet, hvor et stort Talent,
 Af Rahbek ei beundret og erkjendt?
 Hvor var en Borgerdaad — ei af hans Pen
 Paaskjønnet? Af den ægte Statens Ven!
 Naar var der i Skjoldungens Hal en Fest
 For Kongefryd, hvor ei hans Mand var Gjest?
 Endskjøndt han selv — undseelig og bly —
 Sad i sin Hytte, bag sit Lindely.

Ungdommeligt og heftigt følte han;
 Og, skjøndt han alt som Yngling var en Mand,
 Blev han som Mand en Yngling; Rynken kom,
 Men rynket blev dog ei hans Alderdom.
 Hver elskte Rahbek, som ham ret har kjendt.
 Hans Være var at være kun Student,

At være Digter, Bærker at forstaae,
 Dg skue det, som ikke Mange saae.
 Dg derfor vandt han Ynglingernes Hu;
 Dg derfor fulgte ham til Graven nu
 Den store Flok! Dg Krigerstæren skjød
 Et Vresstjud ved Kammeratens Død;
 Dg ingen Hylдинг, Du, som er hos Gud!
 Var Dig saa kjær, som dette sidste Stud.

Men ogsaa her, i Melpomenes Hal
 Dg i Thalias Hjem, Du hædres skal!
 Thi aarle Du forjog en taaget Dunst,
 Dg saae med klare Blik i skjønne Kunst,
 At denne Kunst er „ikke blot til Lyst,“
 Det sølte Du, med et begejstret Bryst;
 Foragted Modens Flitter, Tidens Tant,
 Dg fandt kun Skjønhed, hvor Du Sandhed fandt.
 Men heller ei Du savned Sandheds Præg
 I Phantasiens hulde Digterleg,
 Dg aldrig dabled Du forbitret grum:
 Din Roes var lydelig, Din Dadel stum!
 Dg snart i Venlighed Du hylled ind
 Selv mindste Snært af flygtig Egenfind.

Saa hvil da sødt! og modtag her af mig
 Den Krands, som Fædrelandet skjænker Dig!

Dit Liv var virksomt, vennehuldt og sundt;
 Dg, hvad Du ønskede, har Dig Gud forundt!
 Du nævnte længselsfuld Din Cammas Navn—
 Nu trykker Dig Din Engel i sin Favn;

Dg — saligrørt — fra Gud Du skuer ned,
Til Danfkes Veemod og Taknemlighed!

A. Oehlschläger.

~~~~~

Morderen i Fængslet.

(Matten før Henrettelsen.)

Kun et Spand af Tid, som Tanken maaler,
Kun Minutter snart jeg tælle kan,
Aftenrøden sine sidste Straaler
Sender mig fra Evighedens Strand.
Gjennem Gittret i mit Fangebuur
Lysne de den sorte skumle Muur,
Som har hufet mig i Aar og Dage,
Mine Taarer seet og hørt min Klage.

Dog før Matten sine Skygger sender,
Før en evig Nat omtaager mig,
Folde vil jeg barnligt mine Hænder,
Bede, Himlens Fader, fromt til Dig!
Snart jeg sone skal en blodig Plet,
Derfor til at bede, har jeg Net,
Bede før min Sjæl til Regnskab kommer,
Bede Dig om Naade, Støvels Dommer.

Jeg vil tænke hine Timer fage,
Ufkylds Paradisets Blomstervang,
Mine svundne søde Barndomsdage,
Smilende imellem Leg og Sang.

Da jeg fløi fra Moderhertets Læ
 Dg ved Kanke paa min Faders Knæ — —
 — Arme Moder! Gud kun seer Din Kummer,
 Dg min Fader sover Dødens Slummer.

Fromme Fader! see jeg brød jo Staven,
 Som Dig støtted' Dine mange Aar,
 Grunt min Brøde lagde Dig i Graven,
 Skjæbnen tynged' paa de hvide Haar;
 Bort Du drog paa Frelsens milde Bud,
 Nu Du er i Evighed hos Gud;
 O, som Mildheds Engel vær tilstede,
 Naar for Himlens Dom jeg skal fremtræde.

Gud til Støvet's Skabning sendte Freden —
 Salig Engel i et jordiskt Liv,
 Salig Engel gennem Evigheden,
 Som urokket staaer ved Almagts Bliv!
 Men, o Gud! for mig en Evighed,
 Hvor jeg ikke smager Himlens Fred,
 Hvor min Sjæl forgjæves Ro skal søge
 Dg ved Midnat Gravene besøge!

Dog en venlig Røst til Fængslet trænger
 Dg min Klage bliver mat og stum,
 Store Gud! o, skal jeg tvivle længer.
 Her er Naadens Evangelium —
 Der staaer skrevet milde, søde Ord:
 Hver en Synder, som paa Himlen troer,
 Som gaaer bort fra Syndens skumle Veie,
 Skal i Himlen Saligheden eie.

Kan jeg Blod af disse Hænder tvætte?
 Ja, ved Troens Kraft, ved ærlig Bod,
 Søde Trøst, som kan mit Hjerte lette,
 Haabets Blomster spire for min Fod;
 Jeg paa Jakobsstigen træde tør,
 Bliver ogsaa salig, naar jeg døer, —
 Takke skjønnest her blandt Livets Goder —
 — Men jeg glemmer jo min arme Moder.

Du var stærk, da jeg var svag i Nøden;
 Du mig trykked' i Din Modersavn,
 Du for mig har vovet Dig i Døden,
 Du for mig har fristet Sorg og Gavn.
 Nu Du staaer med sorgbetyngt Sind.
 Tunge Taarer trille paa Din Kind;
 Over Sønnens Grav, som snart sig lukker,
 Stormen dybt i Vinternatten sukker.

Stakkels Moder! Hvi mon Syndens Klæder
 Stedsse see saa skjønnne, fagre ud?
 Blodig er den Taare, som Du græder,
 Men den mildner ikke Skjæbnens Bud;
 Moder, kast Dit Blik til Sønnen hen,
 Send ham end engang Velsignelsen,
 Den ham følge did til Lysets Strande,
 Og sig Trøst skal i Din Taare blande!

Dagen stiger svøbt i Purpurflammer,
 Aldrig jeg saa skøn den mindes kan;
 Straalen trænger til mit skumle Kammer,
 Hilser mig fra Morgenrødens Strand.

Fuglen quidder muntert paa sin Kvist —
 Tag mig i Din Favn, o, Herre Christ!
 Læg min Moders dybe Hjertevunde
 Og lad mig i Døden roligt blunde.

Klokkens dumpe Slag fra Taarnet lyder,
 Jeg skal ikke længer dvæle her;
 Tonen fra det stærke Malm mig tyder
 Det er Klangen til min Jordefærd.
 Bryd ei, Verden, over mig Din Stav —
 Kast et Blik, o Vandrer! til min Grav.
 Hængslet rasler — o, Farvel! jeg kommer,
 Vær mig naadig, store Gud og Dommer!
 J. S. Hansen.

En Soirée hos min Onkel.

Hver Søndag er der Selskab hos min Onkel
 Advokaten,
 Der kommer Folk af Militair- og Civiletaten;
 Dog seer man helst af Herrer dem, som Hymen
 ei har bunden;
 Thi Manden otte Døttre har — saa gjætter
 man nok Grunden.

Jeg var fra Landet kommen ind, mig lidt at
 divertere
 I Paasketiden; sølgelig man lod mig invitere.
 Jeg pynted mig, og stjødnt min Stads var
 ikke just paa Moden,

Jeg syntes, jeg var grumme pæn fra Tøsen og
til Foden.

Jeg nægter ei, jeg skjælvend lidt, da jeg paa
Døren banked;

Jeg frygtede de Sideblik, som uidentviol der vanked,
Og den Nysgjerrighed, hvormed en Fremmed blier
betragtet;

Men denne Gang jeg dog tog Feil; thi Ingen
paa mig agted.

Langs Stuens fire Bæggge stod saa stiv en Råd
af Herrer,

Som Palisaderne, hvormed man Fjenden Veien
spærrer.

Jeg bukkede mod hver en Kant, jeg skræbede
med Foden;

Men Ingen hilste mig igjen — det er vel saa
paa Moden!

En Pige bød mig en Kop Thee. — Med Kop=
pen i den ene,

Og Hatten i den anden Haand, jeg Arme stod alene
Midt i den store, lyse Sal, et Maal for Alles
Blikke;

Thi, skjøndt man sparede paa sin Ryg, man
sparede Diet ikke.

Gud veed, jeg svedte Angstens Sved; men til
min store Lykke,

Begyndte man hinanden nærmere at rykke.

Jeg tænkte: nu begynder man vel paa Con-
 sationen,
 Saa kan Du Stymper lære lidt af Kjøbenhavn-
 ertonen.

Jeg nærmede mig Kredsen taus, forlegen, lutter
 Dre:
 Enhver forstod at tale godt; men Faa forstod
 at høre.
 Om Veiret talede man først, og saa om Poli-
 tikken,
 Saa lidt om Stænder og om Balg, om Mili-
 tairtaktikken.

Hver satte Kjæk sin lille Praas i Bittighedens
 Engte,
 Fortalte Kjældermand, som alt i fire Aar var
 trykte;
 En gav til Bedste femten Aars Examenscha-
 racterer,
 Om Militaircalenderen var Strid blandt Offi-
 cerer.

Det var da vor Conversation. Nu paa de
 andre Stuer
 Mit Die faldt og saae en Kreds af Frøkener
 og Fruer.
 Her talte man om Skuespilkunst, om Sangen
 og om Dandsen;
 Jeg tænkte glad: der maa Du ind; der dyrkes
 Skjønhedsandsen.

„Gud, hvor hun spille nydeligt!“ udbød Cou-
 sine Mine,
 Og ffjænked mig et lille Knix; da læsped en
 Blondine:
 „Min Gud! hvor kan Du fige det? — hun var
 jo ganske væver;
 Men hendes Liv var altfor kort, og Kjolen alt
 for snæver.“

Der har vi det! udbød en Fyr med Fipffjæg
 paa fin Hage,
 — Jeg syntes nok der var en Feil; men kunde
 ei opdage,
 Hvori den ffak.“ — „Ja visffelig! hun spille,
 meget ilde
 Desuden synes mig, hun er til Rollen altfor lille.“

Det var Kritik. I fjerne Krog to Damer
 ffad fortroligt,
 De smægted Haand i Haand ffaa ffødt, og Bar-
 men fflog uroligt.
 Jeg listede mig længffelfuld bag ved de Skjøn-
 nes Stole,
 Og ffandt, at hvad de ffværmed for, var —
 Fru von Altens Kjole!

Det var Sentimentalitet. Jeg kunde ffast ei
 aande,
 Saaledes disff Nybelfer mig havde bragt i
 Vaande;
 Da Frøken Lotte reiffe sig og aabnede Claveret,

Dg Alle strømmed glade til; strax var en Krebs
formeret.

Snart Hummels skjønne Phantasie forjagede
hver Smerte;
Det var som hver en Tone steg dybt fra den
Skjønnes Hjerte, —
Men midt i Glæden lød en Røst: „Hvis det er
Dem beleiligt,
Saa spil den nye Holsteenskvals, den spiller De
saa deiligt!“

Flux hamrede den lille Haand, som nys jeg
taus beundred,
Saa mægtig paa en Holsteenskvals, at Dør og
Rude dundred,
Dg — inden jeg fik seet mig om, at dansse
man begyndte,
Dg fløi i kort Gallop mod Hver, som affsted
sig skyndte.

Snart Stolene paa Kryds og Tværs laae væl-
tede i Stuen,
Gud veed, hvorledes det var gaaet tilsidst,
hvis ikke Fruen
For Legen havde sat en Pind: „Men husk dog
paa, Børnlille!
At i den stille Uge ei man dansse tør og spille!“

Det var nu Dansen. Himlen veed, jeg dans-
ser meget gjerne;

Men til en Dands der hører Plads, til Bittig-
 hed en Hjerne,
 Og til Kritik en Smule Smag; saadan jeg
 altid troede,
 Men — jeg er jo fra Landet kun, veed ei hvad
 der er Mode.

Nu kom da Aftensmaden ind. — Ja man kan
 sagtens vide,
 At jeg blev overmaade glad. For al min store
 Dvide
 Jeg ventede her at faae Regres. — Her vil vi
 harmonere,
 Saa tænkte jeg; om denne Smag man ei kan
 disputere.

En heel Deel Netter gik omkring paa Fad og
 paa Afjette.
 Jeg spurgte: „hvad er det?“ — „Salat!“ —
 — „og det?“ — „Salat!“ — „men dette?“ —
 „Er meer Salat!“ — Nei, mange Tak! — vi
 tosfede Krabater
 Fra Landet kun forstaaer os lidt paa Moder
 og Salater.

Det var da hvad i Kjøbenhavn en Soirée
 man kalder.
 At jeg fandt ingen Smag deri, paa mig alene
 falder,
 Maaskee jeg selv en stakket Tid for Kjedsomheden
 brænder;

Thi Menneskets Natur er sær; den sig til Alting
vænner.

Carl Borgeard.

Skildvagten.

Aft'nen er taaget — døsiget Bygterne brænde;
Kun paa sin Stoi og sin Larm kan man kjende
Det store Paris.

Den brogede, larmende Brimmel, paa Bølgernes
Viis,

Fremtrænger sig vildt gennem Stræde og Gade.
Hist staaer et Palads med pragtfuld Façade,
Men kun svagt, gennem Taagen, dæmrer den
straalende Krands

Af Lampernes flammende Glands.

Hvem er vel Gier af hiin Pragt, man seer?

„Un cavalier,“ man veed ei meer.

Bed Porten staaer en Graaskjæg i Gevær,
Han tjente engang i den store Keisers Hær, —

Forresten man om ham veed meget mindre;
Men saae man i den gamle Krigers Indre,

Da for vort Blik,

En svunden Verden, stor og klar opgik.

„Hvor underligt forandres Alt med Tiden!“

— Saa drømmer han. — „Her stod jeg just!
dog, det er længe siden.

Mit Bryst var fuldt af store Ungdoms Drømme;

Da bruste Blodet — ja, i vilde Strømme
 Flød Frankrigs Blod,
 Men Friheds = Træet grønt og herligt stod,
 Og jeg var hårdet; nu jeg gammel er og blød.

Toulon var Fjendens. Seier eller Død
 Vi med vor yngste Officeer da svore,
 Thi han — han var Napoleon den Store.
 — Med ham gik Frankrigs yngste Helte = Flokke
 Hen over Alpelandets Kiæmpeblokke,
 Bestandigt opad, opad i den skarpe Vind,
 Som vilde vi i Himlen ind!

Han gik foran; vi fulgte Mand for Mand,
 Hvor før kun Mulen steg paa Fjeldets Rand,
 Og gjennem Is og Sne og skarpe Binde,
 Vi vidste Fjenden, og vor Seir at finde;
 Der midt imellem Kamp og Dødens Flamme,
 Han stod den Gamme.

Skjøndt Kugler fløi om ham i Dagens Dyst.
 „Om han blev dræbt!“ — det gjøs i hvert et Bryst,
 Thi Gud og han vor Tanke var i Leiren,
 Og begge gav os Seiren.

Hvor jublede jeg høit med Folke = Brimlen,
 Da Keiser = Navnet tonede mod Himlen;
 — Smaae = Fuglene paa Fjeldets Lind,
 Saae stolt til Konge = Drnen ind;
 Da stormede vi gjennem Busk og Hække,
 Og Konger kaared' han, hvis Kraft de vilde knække.
 Selv Havets Slange, skjøndt den bister lo,
 Dog frygted Konge = Drnens stærke Klo;

En evig Trofskab, Venfskab høit de svore,
Dg glemte dog faa snart den Æneste — den Store!

Ud over Reden vorte det stolte Binge = Par,
For lidet ham det store Frankrig var;
Han var Europas Helt — Europa var hans Rige,
Hans Stjerne kjendte kun, at synke eller stige.

„Mod Moskov! — Moskov! høit han bød,“
Men stolt det reiste sig i Flamme = Glød,
Kun Ild og Aske inddrak vore Lunger,
Til Bjerge svulmed' Brandens røde Tunger,
Alt blev til Ild, selv Liget i sin Grav,
Dg Lykkens Stjerne svandt i dette Flamme-Hav.
— Hver Dag skjød Ruslands Jordbund Hære
frem,

Dog havde vi nok faaet Bugt med dem!
Det Bint'ren var, og ei Kosakkens Landse,
Der røved' Frankrig sine bedste Krandsse.
Kun Is og Sne stod for vort matte Blik;
Ja Reglene fra Kjødets gif,
Mens Børn og Qvinder, Alt — dog taus jeg
være maa;

Hvad Diet dengang saae,
Dor nu mit gamle Hoved ikke tænke paa! —

Jeg blandt de Gaarede paa Bognen laae;
En Flod og Riger var imellem Fædrelandet;
Stærk Strømmen gif, tynd Isen var paa Vandet;
Hver Bogn, hver Hest vi synke saae;
Kun enkelt kunde man hiin Side Bredden naae,
De matte Hænder vi fra Bognen strakte frem,

Man saae det ei, thi „hjemad! hjem!“
 Det lod, det trængte i mit Hjerte;
 Jeg styrted' mig fra Bognen i min Smerte,
 Men Isen brast; — — dog Strømmen hoved'
 atter,

— En Haand mig fatter —
 Det var Napoleons — Han var min Red=
 ningsmand,
 Og jeg saae Frankrig, saae mit Fødeland.
 Fri stod jeg der, men ham man Haanden bandt;
 Europas Sol bag Elbas Skove svandt.

Men synke kan ei det som Gud opreiser,
 Og Folket selv ham kaarede til Keiser;
 Der maatte til den hele Spurve = Brimmel,
 For at forjage Ornen fra sin Himmel.

Han kom — — mit Hjerte vilde mig af Barmen!
 Min Hustru holdt den Spæde frem paa Armen;
 Velsignelse fløi fra hans Helte = Blikke,
 Han kom igjen — han glemte Frankrig ikke!
 — Men Frankrig glemte ham — det gav ham
 bort til Havet;

Ei Fædrelandet har sin første Helt begravet.

— Mod Fjeldet stolt den høie Bølge flaaer,
 Men den er bristet længst, naar Fjeldet staaer;
 Det synker ei, hvad eengang Gud opreiser!
 Europa glemmer ei min store Keiser!“ —

Saa den gamle Skildvagt drømmer nu.

„Hvad græder Du? —

Lidt vaade er de gamle Dienlaage,

Dog, det er mueligt Aft'nens kolde Taage . . .
 Tys, stille dog! glem nu den Store!
 Hist gaaer en lille Gen med Sabel og med Spore,
 Derfor ei Mere!
 Hust, gamle Graastjæg, Du skal presentere!

H. C. Andersen.

~~~~~

Torste og Trine.

(En Nyboders Scene.)

Med Speddelyset tændt, bag lukte Vindvestud;
 Sad Trine i sit Kammer og sukkede til Gud
 For hendes Mand, som seiled' i Storm paa
 vilden Sø;

Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks D.

Det spæde Noer hun lagde alt i sin egen Seng,
 Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng,
 Saa løste hun sit Haar og læste Aftenbøn;
 Huult fra det Fjerne hørte man Havets Drøn.

Stormen slog om Gavlen og Tagsteen blæste ned,
 I Lyset Høylespaanen sig krumte bleg og bred,
 Men Trine stod for Sengen med et bekymret Sind,
 Hun vilde glemme Veiret i Dynen hyllet ind.

Hun turde ei Lyset slukke: „D Torsten, hvor mon Du
 Omflakker i Havsnød paa Bølgerne nu?“
 Hun syntes høre Skud og de Forlistes Skrig,
 I Kamret var der fuldt af Vand og blege Liig.

Da løbe Trin; fra Døren sprang Klinken op i Hast;
 Ind tre'en en Mand med fyrigt Diekast,
 Raadne Hue om mørke Lok og krøllet Haar
 paa Kind,
 Hans Kofte, bruun og lodden, trodsede Veir
 og Vind.

Han fløi om Halsen Trine i samme Herrens Stund
 Hun var ei mere bange: min Torsten! raabte hun,
 Til Sømands Viv ei duer En, som er hjerteklemt,
 Naar Faren er forbi, saa maa den være glemmt!

Han tog sin Viv paa Skjødets, trak Kofferten frem,
 Og viste, hvad fra Reisen han bragte med sig hjem,
 Af Silketøi og Tørklæ'er saa lystelig en Skat;
 En Tut med Sølvpenge den var i Krogen sadt.

Lysvaagen ud af Keden den lille Gut da sprang,
 Den stumpe Skjorte ham om Laarene hang.
 Han klappede sin Moder, han hopped' om sin Fa'r,
 Han havde nær raabt Hurra, saa lille som han var.

Og Tøsen i Seng freg som hun kunde bedst;
 Da ændsed de hverken Brag eller Blæst.
 De fladrede sammen, de støied og de loe,
 Og ingen gik til Røis før Vægt'ren raabte To.

L. Aarestrup.

Declamatorisk Gaade.

Jeg er en Ting, et Symbolum,
 Hvis Alder knapt man kjender;

Thi alt i mang't et Seculum
 Jeg fast i alle Verdens Ender
 Var kjendt, var agtet og ophøiet,
 Var hævet over al Critik;
 Den Stolte sig for mig har bøiet,
 Og til mig mangan Synder gif. —
 Man min Figur dog tidt forandred;
 Thi Mennesket min Skaber var.
 Fra Sted til Sted jeg tidt omvandred —
 En Guddom selv mig eengang bar!
 Nu findes jeg i alle Klasser;
 Thi villigt blev jeg kastet ud,
 Selv den der angreb Stadens Kasser
 Som Den, der lugted' Fiendens Krud
 Med mange Fleer, ved mig fik Hæder;
 Dog kun i egen dumme Tro;
 Thi, skal jeg ret fremkalde Glæder
 Da maa min Glands i Hjertet boe. —
 Kom derfor Alle til min Fod,
 Og lad mig Gud til Eder binde;
 Reis glad Dit Blik, om Du forstod
 Sand Trøst ved mig at finde!

Kilod i.

Oplosning paa Gaaden 1ste Bind,
 Pag. 170.

„Et Par Moustacher.“

Den forulykkede Examen.

(Fremfagt af Mad. Larcher.)

Gud! hvad jeg lider! — nei, den Skam
 Kan jeg ei overkomme;

Jeg stod som Skolefux for ham,

Den kjære Lieutnant Blomme!

Jeg har blamert os begge To

Dg maa bestjæmmet græde,

I Graven finder jeg først No

Her er forbi min Glæde.

I Forgaars Verden var mig kjær,

I Gaar mig ramte Sorgen,

I Dag jeg staaer fortvivlet her

Dg er vist død i Morgen.

Saa, falske Verden, da god Nat!

Det Skridt jeg ei fortryder;

Jeg kan ei overleve, at

Min Kjærest' mig forskyder.

Han skriver, at jeg ikke skal

Ham meer prostituere;

Da kan man see, at Elskovsqual

Kan Elskov reent spolere! —

Jeg tænkte paa ham hver en Nat,

Derved min Søn forsømte,

Dg kun ved Tanken om min Skat

Jeg Dagene bortdrømte.

Saaledes fik jeg aldrig lært

Min Lectie, syet paa Kjolen,

Dg det var da ei heller sætt,

At jeg blev Fux i Skolen.

I Gaar var det Examenstag,
 Og Skjæbnen grumt brød Staven;
 Da ramte mig det tunge Slag,
 Som styrter mig i Graven.
 Just som jeg gik derhen, jeg saae,
 — Tænk Jer min Skræk ved Synet, —
 Paa Hjørnet Lieut'nant Blomme staae!
 Mig gjennemfoer som Synet
 Den Tanke: hvis han kommer op,
 Og seer Dig Fur at være —
 — Jeg skjælved' over al min Krop
 Anap Fod mig vilde bære.
 Jeg kom i Skolen, satt' mig ned
 Paa Bænken, saae Folk komme,
 Og første Gang jeg gyste ved
 At tænke paa min Blomme.
 Tilside blev rolig dog min Sjæl
 Ved Fortids kjære Drømme,
 Og Fremtids Haab om Fryd og Held
 Forbi mit Blik mon strømme.
 Jeg tænkte paa den Salighed,
 Han mig at kjende lærte,
 Hans Elskov skjænked' mig den Fred,
 Jeg før saa tidt undværte.
 Da — uden at jeg mærked' det —
 Til mig mon Spørgsmaal komme:
 „Hvem saliggjorde Mennesket?“
 Jeg svared': Lieut'nant Blomme!“
 Rundt om begyndte man at lee,
 Jeg bitterlig at græde;
 Man mumlede: „Forældrene

Af hende kan faae Glæde." —
 Af Skræk mit Hjerte heftigt slog,
 Som Ild mit Hoved brændte.
 Lidt flau og vred min Lærer tog
 Det gamle Testamente,
 Dg spurgte: "Da Egypterne
 "Sank i de røde Bover,
 "Hvem førte den Gang Søderne
 "Med tørre Skoe derover?" —
 Men just som han det Spørgsmaal gav,
 Seer jeg min Ven at komme,
 Jeg glemte reent det røde Hav,
 Dg raabte: "Lieut'nant Blomme!"
 Forbausset stod den arme Mand,
 Rundt om lod Skoggerlatter.
 Min Lærer sig ei styre kan,
 Jeg Intet mere fatter.
 Forbittret Læreren mig greb
 Fat i mit ene Dre,
 Dg spurgte høit, i det han kneb
 Mig dygtigt: "Kan hun høre?
 "Saa svar, hvem er det største Fæ,
 "Som hid i Dag mon komme?
 Fortviolet vred jeg Hænderne
 Dg raabte: "Lieut'nant Blomme!"

Christian den 2den i Fængsel.

Den gamle Heltetid har Skjalden kjær,
 Hans Hjerte svulmer ved de stolte Minder

Den Haand, som strakte Scepteret engang
 Ud over Norden, er nu lankebunden;
 Den Kjempeaand, hvem Jorden var for trang,
 Har i en Fængselsgrav nu Maalet funden.

Omstraalet nys af tvende Kroners Guld.
 Og Hersker over tvende Rigers Bolde,
 Tilsmilte Lykken ham endnu saa huld, —
 Nu har han Intet, hvortil han kan holde
 Sit trætte Hoved! I hans hele Land,
 Fra Nordcaps Is til Eiderstrømmens Bover
 Er ei den Simpleste saa arm, som han,
 Den gamle Konge, der i Taarnet sover!

Han seer ei Skovens lysgrønne Blad,
 Han trøstes ei af Dagens klare Himmel,
 Ei Fuglens Dviddren gjør hans Hjerte glad,
 Han skuer aldrig Nattens Stjernevrimmel;
 Rundt om sig seer han kun den skumle Nat.
 Han hører ikkun Stormen vildt at larme
 Om Taarnets Kjømpetind, og skrækkes brat
 Ved hver en Rovfugls hæse Skrig — den Arme! —

Og alle de, der knælte for hans Fod,
 Og baded' sig i Herkersolens Flamme,
 Forlod ham Alle — Alle ham forlod,
 Og glemte ham, og spottede hans Tamme!
 Den usle Hob, der skylde Uting ham,
 Sig om den nye Sol nu skyndsomt trænger;
 Med troløs Smiger salbød' den sin Skam,
 Den fangne Konge kjender Ingen længer!

Men Gubben klager ei! med barnligt Sind
 Paa Fængslets nøgne Muur det Slot han malte,
 Der saae ham svimlende paa Høiheds Tind,
 Og hvorfra mangt et Minde ham tiltalte.
 Da følte han ei længer sig forladt:
 Hans gode Gjerninger af Glemfæls Slummer
 Nedsteg' som Genier i Fængslets Nat,
 Og trøstede ham, og mildnede hans Kummer.

Som lyse Alfer smaae, de svæved' ned
 Og strø'de Roser paa hans haarde Leie,
 Og vifted' Kjølning om hans Hvilested,
 Og skjænkte ham, — hvad Guld ei kan opveie —
 Den Fred, som aldrig han paa Thronen fandt;
 Da lærte snart han Kronens Glands at glemme:
 Han mærkte nok, at Høihed var kun Tant,
 Da han blandt Alferne sig følte hjemme.

Men Karhenrandt! — da aabned' Fængslets Dør,
 Og Dagens Straaler i dets Mulm indtrænge.
 Derude hvælved' Himlen sig som før,
 Han kjendte atter Mark og Skov og Enge,
 Den friske Bøg, hver Kilde og hver Dam, —
 Kun Mennekkene kom ham koldt imøde,
 Han kjendte Ingen — Ingen kjendte ham,
 Da syntes Livet ham saa dødt og øde.

Midt i den friske, blomstrende Natur,
 Hvis Sprog ei længer til hans Hjerte talte,
 Han længtes atter efter Fængslets Muur,
 Og Matten hvor ham Englene husvalte;

Dg Matten kom den lange, sorte Nat,
 Dg Englene neddaled' paa dens Binge.
 En stakket Tid de havde ham forladt,
 Kun for en evig Fred hans Sjæl at bringe.

I Himlen Fred han fandt, men ei paa Jord,
 Thi Had og Avind gnave paa hans Minde;
 Med Skjændsel nævner man hans Navn i Nord,
 Dg Hoben frækt fordømmer ham iblinde.
 Tre Hundred' Aar henrandt, — fast ingen Røst
 Har hævet sig til Forsvar for den Døde,
 Skjøndt mangen Digter med bevæget Bryst
 Her hjemme smelted' os med Toner søde.

Tre Hundred' Aar henrandt, Du danske Folk!
 Dg endnu har ei Gubben Fred i Graven;
 Men Skjalden fremstaaer villig som hans Tolk,
 Thi derfor skjænked' Gud ham Sangergaven;
 Dg har I ventlig fulgt ham paa hans Bei,
 Dg har hans Sang med Gubben Jer forsonet,
 Saa har — det føler han med Stolthed — ei.
 Hans Sang forgjæves om Kong Christian tonet!

S. P. Solst.

Barnemorderisken,

til sine Dommere.

Snart straaler mig den sidste Morgenrøde,
 Ethvert mit Fremtids Dieblif er talt,

Jeg under Lovens dragne Sværd maa bløde,
 Fordi — jeg mellem Livets Torne faldt.

O, maatte jeg det sidste Doffer være
 For en saa tidt ubilligt andset Daad!
 O, lærte Verden dog at overbære,
 Og skjænke den Fortabte Medynks Graad!

I Mænd, som klæde Retfærd's høie Sæde,
 Hvis kolde Strængighed nys fordømte mig
 Den lange mørke Gravens Bei at træde,
 Bekjender dog: hun var ulykkelig!

Beflager, Marmorhjerter! den Fortabte,
 Som vilde Lidenskaber underlaae;
 Og takker ham, som mig og Eder skabte,
 At Skjæbnen Eders Kjøn ei frister saa.

Jeg veed, at Loven Blod for Blod begjærer,
 Og villig lyder jeg dens vrede Bud,
 Men skjönt for Verden jeg dens Budskab ærer,
 Jeg stavner den og Jer for alles Gud;

Hvor Mangen sidder for mit Synderøie
 Der ei som Yndling havde Skjønhed kjær,
 Som lod sig ei af Pigesmilet bøie,
 Og aldrig Elskovs Roser kom for nær?

O, rødmer! Den alene, som tør sige:
 „I Elskov ei mit Hjerte hilded' sig,
 Min Ungdoms Tale daared' ingen Pige!“ —
 Kun han kan bryde Staven over mig. —

Døm, Næste, ei saa strengt om dette Hjerte,
 Ei er det meer end Dit af hårdet Staal;
 Mèn ak! Du prøved' ei dets Helvedsmerte,
 Din Læbe tømte ei dets bittere Staal.

Jeg gik i Livets feire Rosenalder,
 Da Hjertet varmt for alle Glæder staaer,
 Da til at nyde os Naturen kalder,
 Og Elskov overst mellem Glæder staaer;

Min Skjæbne mig en Mand imøde førte,
 Saa sødt for mig han skildred' Kjærlighed,
 Han favned' mig, hans Læbe min berørte,
 Jeg svimled', ak! min Lod Enhver jo veed. —

Af mine Kjærtegn mæt, min Elsker iled'
 I andre uerfarne Pigers Favn,
 O Du! hvem Elskovs lyse Fakkelt smiled'
 Og sluktes brat, begræd med mig mit Savn!

Mit Ansyn blegned', Flammen i mit Die
 Forsvandt, thi ak! min Uskyld borte var;
 Jeg mine Taarer standsed' kun med Nøie,
 En ukjendt Byrde jeg urolig bar;

Ei Avinds Tunge sig en Fæst forsømte,
 Alt hvisled' den: „see, hendes Kind er bleeg!“
 Forbudne Glæders Bæger vist hun tømte,
 Og Ven og Frænde for mit Ansyn veeg;

Bed hvert mit Fied forhaanet jeg mig gjemte
 Dybt i en vennetom, forborgten Braa,

Hvad Under, at fortviolet her jeg glemte
Min Gud, og den, som under Hjertet laae?

Jeg mine Dvaler ei formaaer at male,
Af dette Skjød en Skabning vreed sig frem;
Kun haae Skrig var Staklens første Tale,
End bløder Hjertet ved at mindes dem.

Vær, Slut! velsignet, mat min Læbe stammer,
Dog snart jeg sank i Rødsfers skumle Nat,
„Velsignet den, der fødtes kun til Jammer!
Nei, Kryb, os Begge Himlen har forladt!

Viid: stedse vil man Fingre ad Dig pege,
Bastard vil hver en Læbe nævne Dig,
Din Næstes Haan Din Kind vil tidlig blege,
Du alt fra Buggen er ulykkelig.

Dg Stakkel! Du begik jo ingen Brøde
Du lider skyldfri for Din Moders Daad,
D, da, langt heller intet Liv! den Døde
Er fri for Kummer, fri for Modgangs Braad.“ —

For Diet soled, jeg et Glør sig drage,
Dg gennem Hjertet brused' vildt mit Blod,
Dg da jeg af min Dvale kom tilbage
Laa Barnet dødt og blodigt for min Fod. —

For Verden er min Daad en grusom Brøde,
Men ei saa grusomt for en naadig Gud;
Med Tillid skal jeg for hans Throne møde,
Naar mine Dages Lampe slukkes ud.

Jeg knæle skal for ham, som Alt forlader,
 Som er mod al sin Skabning iegod,
 Og spørge der, om han, som Livets Fader,
 Gav Loven Ret at fordre Død og Blod?

Omsonst med Blof og Dre Loven truer
 Enhver mod eget Foster væbnet Haand;
 Fortvielse for ingen Piinsel gruer,
 Naar først den løser Moderhjertets Baand.

Med meer end Bøddelsværdets Hvashed taler
 I hver en Moderbarm Naturens Røst,
 Og døves den, hun agter ingen Dvaler,
 Men blotter kold mod Hævnens Dolk sit Bryst;

Nei, Loven byde kjæk den Skjændsel svinde,
 Som vorder den Forførtes tunge Lod,
 Og stedse skal Naturen Seier vinde,
 Og spare Staten tvende Bæsners Blod.

Dog, Dagen glider, Timeglasset rinder,
 Og snart min Fremtids korte Frist forgaaer,
 Mit Minde snart af Mængdens Hjertes svinder
 Naar mine Dages Viser stille staaer.

Mit frelste Noer udrækker spæde Hænder
 For hist i Eysets Land at favne mig,
 Jeg kommer, Slut! før Nyet end sig tænder,
 Jeg er for evig hos min Gud og Dig —

R. Frankenu.

Taarepilene paa St. Helena.

Hvi throner Stilhed paa den vilde Klippe,
 Som fort sig hæver midt i Havets Skjød?
 Vil England nu høimodig Rovet slippe,
 Som dyrt det kjøbte, som det tilsvor Død?
 Nei, end er Fangen paa de skumle Ryster;
 Men rolig, lykkelig er nu hans Aand;
 Thi Englands Bænker ikke meer han ryster,
 Vel hviler mat, men lankefri hans Haand!
 Han sover — sover sødt — hans Rester hvile
 I Ly af St. Helenas Taarepile.

Med Kraft han bar to stolte Rigers Kroner,
 Saae Millioner knæle for sin Fod,
 Og stolt, paa overvundne Fyrsters Throner,
 Med Frankrigs Drn i seir'rig Haand han stod!
 Ja, Fyrster, store blot ved at den Store
 Bar død for Verden, at hans Arm var lam,
 Til Baaben blot ved Rygtet om ham fore
 Og væbned' Hære at beseire ham,
 Som, lanket, søgte sig en Times Hvile
 I Ly af St. Helenas Taarepile.

Han maalte med sit Blik Arabiens Dde,
 Han over Alpers Sneer med Seier gik;
 Paa Ruslands Gis en blodig Aftenrøde
 Udbredte sig for Heltens kjække Blik.
 Som Herster vandrede han over Jorden,
 Og Alt høied' for den Stores Fjed,
 Thi Magt ei blot, hans æble Sjæl var vorden

Magneten, som Alverden hængte ved.
 Og al den Storhed gik til evig Hvile
 I Ly af St. Helenas Taarepile.

I, som hans Daad begravd med bitter Smerte,
 I Mødre, som har tabt jer Alders Trost,
 Har ei hans Modgang blødgjort eders Hjerte,
 Har ei hans Kummer dæmpet eders Røst?
 O, lad ham slumre roligt efter Striden,
 Han er jo Støv og Døden soner Alt;
 Som vi, han fulgte Skjæbnens Bud og Tiden,
 Og nu af Gud han er til Regnskab kaldt.
 Lad intet Had forstyrre Heltens Hvile
 I Ly af St. Helenas Taarepile.

Han i Colonnens Spidse skjønt har straalet,
 Dens Hæder veeg, da Cæsar den forlod,
 Han haabede, at naar han stod ved Maalet,
 Han skulde synke ved dens Rjæmpesod!
 Gi England kan den Hæder ham frasnige,
 Som Verden i Beundring Helten gav,
 Den store Mand tilhører Frankrigs Rige,
 Men England eier kun hans usle Grav,
 Og Skam vil træffe dem, som gav ham Hvile
 I Ly af St. Helenas Taarepile.

Dog mægtigt lyder hele Frankrigs Stemme,
 For det han tænkte og for det han stred;
 Taknemmeligt det vil hans Aske gemme —
 Hans rette Grav er kun ved Seinens Bred;
 Colonnen i sit stille mørke Kammer

Snart slutter Støvet af den store Mand,
 Hvis Daad, som Himlens Stjerne, evig flammer,
 Og som kun Gud, ei Støvet dømme kan!
 Snart paa Bendomes Plads til evig Hvile
 Du bringes skal fra St. Helenas Pile!

Th. Overfou.

~~~~~

Bonden og Hydro = Drogen = Gas = Mikroskopet.

(Character Monolog.)

Næi, nu bliver da Verden snart reent af Lave!
 — jeg ka' nu itte begribe ikke, hvor ved dou
 er mulig at Menneffene ka' spekelere saadant
 nouet yd! — — Jeg kommer idag ind med
 Torre til Kapteinens — ved er nu ellers in
 meiet regebeerlig Mand, og hans Qvinde —
 aa! ved er nu saadan in reitig pæn Damme og
 saa er hun ellers it meiet godt Menneffe! al-
 stillens naar jeg kommer til Byen med Torre,
 saa faaer jeg da li'sameiet Levemaade som jeg
 vil ha'e og saa si'er hun med saadan in pæn
 Tale: „Spiis, Peer Søveren!“ si'er hun, „spiis
 Faer!“ — Saa si'er Kapteinen til mei idag:
 „Hør, Peer Søveren,“ si'er han, „ager du hjem
 iasten?“ — „Næi, jeg gjør s'gu ikke,“ si'er jeg
 „for — jeg sta' si'e ves Beien hun er slem
 og Dgene de er' jo gamle; jeg maa blive her
 i Byen Natten over.“ — „Hør,“ si'er Kapteinen,

„der er saadan nouet Rart nouet at see nøre ved Hallansaas iasten; vil du itte see ded?“ — „Hvad er ded for nouet?“ sa'e jeg, „er ded Kamedie?“ — „Næi, Gu' er'et ikke næi,“ sa'e han, „ded er saadan it — ja, hvad Satan var ded dou for it spaniaalsk Navn han sa'e — la' mei nu see — Hitte Drebeen Klatmeel og Skrup.“ — „Hvad er ded for nouet Tøi?“ sa'e jeg. — „Ja, ded ska' du nok faae at see, Peer Søveren,“ sa'e han, „der har du in Balliet; men nu maa du see du ka' passe paa at være dernøre Klokken 7.“ — „Jo, ded ska' jeg,“ sa'e jeg, og saa tog jeg da Ballietten og put' ham i Lommen, og saa agede jeg nør med Bognen i „Hvide Hane.“ Den Tid jeg kom nør i „Hvide Hane,“ saa gif jeg da ind i Kjelderstuen og fik mei nouet Madre, og der sad nu Lars Christens', ham Bro'ren, til den Fjærbenede Smed i Tiæreby. „Hør, Lars Christens,“ si'er jeg, „jeg ska', min Sæl, hen og see nouet rart Tøi iasten; her ska'du see, jeg har faaet in Balliet af Kapteinen, hvor jeg laverer Torre.“ — „Hvad er ded for nouet, Peer Søveren?“ sa'e Lars Christens'. — „Ja, see nu,“ sa'e jeg, „jeg veed'et s'gu itte reitig ikke, men Kapteinen han sa'e at ded var — ja, ded er dou Fa'en til Navn ded! — han sa'e at ded var — Hitte Drebeen Klatmeel og Skrup.“ — „Er ded nouet man ka' æde?“ sa'e Lars Christens'. — „Ja, ded veed jeg, den Onde hente mei, itte!“ sa'e jeg. — „Ded er fælt,“

sa'e Lars Christens', „hvad de Farde dou ka'
 hitte paa herinde i Kiøbenhavn; — jeg gad
 dou vide, hvordan ded „zulegt“ vil gaae med
 hele Kommarsen.“ — „Ja, der si'er du, min
 Sæl, it sandt Ord, Lars Christens',“ sa'e jeg;
 „men — æ — Bunden han er nu ingaang it Bæst
 — men, jeg er Fa'envælte mei, itte baange
 ikke! Jeg har tjent Rangen! Jeg ska' vise dom,
 at ded er Bunden, som laverer dom ded, som
 Borherre la'er vore op af Jorden! — Jeg ska'
 op til Amtmanden paa Torsdag — jeg har
 tjent Rangen som Landsenør! — jeg ska', min
 Salighed! gi'e ham it Sprækoort, saa han itte
 ska' æde meien Meelgrød den Dag!“ — „Ja
 see nu,“ sa'e Lars Christens', „men, hvad Fa'en
 ka' ded hjelpe, for — der er nu vor Degn,
 han læser nu Avisen, og han si'er at ded er
 Turken, der er Skyld i hele Mollevitten, —
 Turken han vil tilværs, ska' jeg si'e vos.“ —
 „Hvad er ded for nouet Glydder!“ sa'e jeg,
 „vor Degn han si'er at ded er Rysen.“ —
 „Ded er, min Sæl, Turken!“ sa'e Lars Chri-
 stens'. — „Nai, ded er, min Salighed, Rys-
 sen!“ sa'e jeg. — „Hvad for nouet?“ sa'e Lars
 Christens', „vil du gjøre Nar af in bra' Ka'l?
 — jeg si'er ded er Turken! — Du ska' itte
 gjøre Nar af mei ikke! jeg har tjent Rangen
 som Musseteer!“ — „Dg jeg har tjent Ran-
 gen som Landsenør!“ sa'e jeg, og saa langede
 jeg ham it „Kinderpaalver“ paa Trompættan,
 saa han styrte paa Steden. Nu kom da Kru-

manden ud fra Kammeret. — „Hvad for nouet?“ sa'e han, „vil I to Støvleknæite sidde her og arbeide paa Paletiken — og lægge mei arme Mand ud med Paletlet — jeg ska' Dælen —“ og saa veed jeg s'gu itte reitig hvordan ded gif til ikke — men den Tid jeg kom til mei sæl igjen, laa sa'e jeg paa Ryggen ydenfor „Hvide Hane.“ — „Nu er ded s'gu bedst at du kommer hen og seer paa dette hersens Hitte Drebeen Klatmeel og Skrup!“ tænkte jeg og saa trassede jeg da nær paa Hallensaas; men jeg ku' s'gu itte hitte nouen Keelighed i'et ikke, og jeg siekenerte mei for at snakke til de pæne Folk, som gif paa Torvet. Nu kom jeg ydenfor it stort Huus. „Her er'et' min Sæl,“ tænkte jeg og saa gif jeg da ind i Porten; der stod nu in Ka'l med in rød Kjole paa; jeg ku' da stras see, at ded var In af Kangens Folk, og saa tog jeg da mei et pænt til Hatten og saa sa'e jeg: „Med Forlov at spørge,“ sa'e jeg, „hvad er dette hersens for it Huus?“ — „Ded er Skarsslottenbore,“ sa'e han. — „Hør,“ sa'e jeg, „ka'skeesig jeg maa være saa behavelig at spørge — æ — er'et itte her at — æ — man ka' faae at see saadan nouet — Klatmeel og Skrup?“ — „Ja, jeg ska', min Salighed, gi'e dei Skrup!“ sa'e den Røde — og saa veed jeg s'gu itte hvordan ded gif til ikke; men den Tid jeg reitig kom til mei selv igjen, saa la' jeg da paa Maven ydenfor Skarsslottenbore. — Nu kom der in mei et pæn aang Fyr

og hjalp mei op paa Benene igjen. „Hvad gaaer der af Ter, Landsmand?“ sa'e han. — „Hvad der gaaer af mei?“ sa'e jeg — „jeg vil hjem! — jeg vil ikke være her i Kjøbenhavn længer! Ded er baade Synd og Skam, saadan som de aappenerer mod Bunden! — men jeg er, Fa'en valte mei! ikke baange ikke! — jeg har faaet in Balliet af Kapteinen til at see nouet Tøi! — og ded vil jeg — saa bandte jeg — see, til Trads for hele Skarslottensborres Mandskab!“ — „La' mei see Ballietten,“ sa'e den aange Fyr. — „Her ska' Han see ham!“ sa'e jeg og saa viste jeg ham da Kartet. — „Kom du med mei, Landsmand,“ sa'e han, „saa ska' du nok faae Tøiet at see,“ og saa traaffede han med mei over Hallensaas og hen ved it Stræde og saa peiede han paa it stort Huus og sa'e: „Gaa kun derop Landsmand, paa fuste Gal!“ — „Jeg si'er saa maange Slags Tak!“ sa'e jeg og saa kom jeg da op paa fuste Gal, der stod da in laang Kækel ydenfor Døren. „Hvor ska' du hen?“ sa'e han. — „Klatmeel og Skrup — Tøi!“ sa'e jeg og saa laveerte jeg ham da Ballietten, og saa slap jeg ind i en fæl rar Storstue, hvor der nu var saa maange fine Folk tilsammens, og saa stod der to store runde Kækelovne ijevne hin-aa'en midt paa Gulvet, men der var nu ingen Skorsteen paa dom. „Død og Pine!“ tænkte jeg; „her gaaer vist in fæl Hob Ildbrand med, — ka' skeesig jeg ka' komme til at lavere Torre

her" — og saa gik jeg hen til den ene Døn og vilde finde til hende om hun var varm. Nu kom der in trøiefklædt Ka'l med it stort Dvenfjæg; „Vil du hulde dine Næver hos dei selv!" sa'e han. „Hvad for nouet?" sa'e jeg „maa jeg itte finde til Dønen?" — „Næi, Gu' maa du ikke, næi!" sa'e han. — „Na, din storsnydede Kneit!" sa'e jeg, „troer du for ded at du har Dvenfjæg at jeg itte er ligesaa bra' Karl som du? — jeg har tjent Rangen som Landsenør! — jeg vil, Fa'en hente mei! finde til hende!" — Nu kom der in meiet pæn Mand løbende hen og han sprækkede nu paa sin Tydsk: „Der Deivel! — einmal! og sveimal! og dreimal! og neinmal!" — „Was behas?" sa'e jeg. Men nu tog Tydskken fat i mei og saa drog han mei nør til den ene Side, hvor der stod in heel Hob Hallunker og grinede. — „Hvor er dette hersens Løi, som man ska' see paa?" sa'e jeg til in Hallunk med Glarsine paa. — „Ja, tøv nu bare lidt, Faer," sa'e han, „saa ska' han stras faa'et at see." — Nu krøb Tydskken op paa it Bord, og saa sprækkede han in heel Hob; men jeg ku' s'gu itte blive klog paa'et ikke; saa sa'e han: „Mit Erlaubst!" sa'e han og saa ringlede han med in Klokke og saa blændede han Dinene paa mei, og saa blev der, min Salighed, i en Snup li'saa mørkt som i en Dltønde, og saa forgjorde Tydskken sig til en Løitemand, som vjvteede høit oppe i Bæret. „La' mei nu bare komme yd!" sa'e jeg

— „jeg vil hjem! jeg vil itte yd i Moradset
ikke! — jeg vil itte see paa nouen af Teres
Sortekonster!“ — Nu kom der in Stemme,
som fra in af Satans Engle, som sa'e: „Vil
du hulde din Kjæft, dit Fæ!“ — „Jo!“ sa'e
jeg — og med det samme gjorde Løitemanden
in stor Sol paa Bæggen, og saa kom der it
urimeligt stort Gespenst frem — men, hille den
betændende Syge! fikken in Ka'l — han ha'de
da in Snabel som in Lee, og saa ha'de han da
it Par Bagbeen — ja, de var da nu li'saa
store som in Trompætter = Hest. — „Hiane!“
sa'e jeg, „hvad er dou ded for et Utykke?“ —
„Das ist ein Löpe,“ sa'e Løitemanden. — Nu
ku' jeg da begribe, at ded sku' være In af
dom, som vi hjemme høs vøs kalde for in sort
Husar, — men, Gyd Fader bevare mei vel!
— ded var dou et myrderlig Bast at see paa
— Brø! — han var, min Sæl, li'saa stor
som vor gamle blisfede Dg derhjemme! —
„Jøses Kors!“ sa'e jeg, „ded ka' dou aldrig
være nouet reitig Menneffe, der har fanget
saadan it Usen!“ — Nu kom der in Stemme
igjen: „Vil du hulde din Flab!“ — „Jo, ded
ska' jeg,“ sa'e jeg. — Saa blændede Løite-
manden Dinene paa mei og saa gjorde han
igjen in Sol paa Bæggen. — „Hei!“ var der
In der sa'e — „nu faaer vi Grøvtevand at
see!“ — „Ka'skeesig jeg maa være saa behave-
lig at spørge,“ sa'e jeg — „hvad ska' nu ded
være for nouet Løi?“ — „Ei! ded er Grøvte-

vand — Vand af in Grøvt, dit Bæst!" sa'e han. — "Jeg si'er saa maange Slags Tak!" sa'e jeg, og med ded samme kom der it heelt Regiment Spøielse frem paa Bæggen — men, hille den fløitende Bassiol! sikken in Mollevit! Næi, aldrig i mine Livsens Dage har jeg dou før seet saadan in Kommars! Der var da in Snurren og Dreien, som om alle Bønderne i Tjæreby var til Gilles hos Præsten! og saa var der in helvedes stor og æfel Windbøitel med in laang Stiært og saa ha'de han it Hoved, som in Barugle — men, hille den Ulykke! hvor han spraang og hvor han dreiede sig og hvor han spræt' — Hei! — og alstillens som han var meest lustig, saa aad han den ene etter den aa'en af sine Kammerater. "Ja, dersom ded er Grøt vand," sa'e jeg, saa er jeg, Sa'en hente mei! it Gimmerlam! Jeg har seet saameiet Grøt vand i mine Dage! — Ded er Løgn Altsammens! Ded er Dicensforblændelse!" — "Bil du hulde din forbandede Slybder!" sa'e der in Stemme. — "Jo, ded ska' jeg," sa'e jeg. — Nu blændede Løitemanden Dinene paa mei igjen og saa gjorde han nok in stor Sol paa Bæggen, og saa kom der in urimelig stor Stang frem. "Med Forlov at spørge," sa'e jeg til Hallunken med Glarsinene, "ka'kke sig at ded er in Bognstang?" — "Næi, Gu'er'et ikke, næi!" sa'e han, "ded er in Syenaal!" — "Er ded in Syenaal?!" sa'e jeg — "næi, nu bliver ded, min Salighed! for galt! — La'

mei bare komme yd! — Plads si'er jeg! jeg vil hjem! — I ska' itte gjøre Nar af Bunden ikke, for ded at han er fattig! — jeg er li'saa bra' Ka'l som nouen af Ter, I Hallunker! — jeg har tjent Rangen som Landsenør! — jeg vil, Dælen ravruffe mei, yd!" — — "Yd med Landsenøren! yd med Landsenøren!" skreg de nu i Kiæften paa hverandre — og saa veed jeg itte reitig hvordan ded gif til ikke; men den Tid jeg kom til mei selv igjen, saa sad jeg nøre paa Trappen. Som jeg nu sad der, saa kom Kapteinen. „God Aften, Peer Søveren!" sa'e han, „hvorforsidder du hernøre? — jeg vilde op og see til dei. Hvordan har du'et?" — „Hvordan jeg har'et?" — sa'e jeg — „siden jeg fik den forbandede Here-Balliet i min Hand, er ded gaaet mei reent kaantrari; jeg har faaet trei Gaange Prygl! — Jeg vil itte lavere Dom meer Torre ikke — jeg vil itte ha'e nouet med Dom eller Døreses Dvinde at gjøre!" — „Na, Snak! Peer Søveren!" sa'e Kapteinen, „ded ska' vi nok komme yd af!" — „Ja, jeg er min Sæl, reitignok kommet yd af'et!" — sa'e jeg — „fust ha'de de Skarnsmennesker deroppe nær fyst'et Livet af mei med den forbandede Kaanft! — og saa skjældte de mei yd — og saa bankede de mei — (græder) og saa smed de mei hernør paa Trappen — W—hæ—æ!" — — „Na, din Tosse!" sa'e Kapteinen, „du ska' s'gu itte græde for ded ikke! ka' du itte begribe, at ded hører Altsammens med til Kaanften?"

„Ja, gid Fa'en ha'de saadanne Kaanster,“ sa'e jeg, „som gaaer ud over Bunden!“ — og saa gallaperte jeg nor af Strædet. — — Ja, ded er dou noune farlige Tider for Bunden; han ska' nu saa præcis være it Bæst; men jeg ska' Dælen — — Næi, ded ka' nok itte hjelpe nouet ikke, at jeg gaaer op til Amtmanden paa Torsdag; jeg er baange for at han ogsaa ku' hitte paa at vise mei it Klatmeel og Skrup, hvorydi han forgjør sig selv til in urimelig Kjempe, og ta'er mei elendige Menneffe som in Skraa. Men, jeg vil gaae hen til Lars Christens', og saa gaaer vi ijevne hin'aaen op til Rangen; ded er in reitig Mand, han! — jeg kjender ham nu saa grangivelig; jeg har tjent ham som in bra' Ka'l! — han hulder fælt mei et af Bunden! — og saa si'er jeg: „Hør, Døreses Majestatis,“ si'er jeg, „ded er, Fa'en vælte mei, baade Synd og Skam, at de Fornemme og de Lærde ska' ha'e Lov til at blande Dinene paa Bunden, og saa skjælde ham ud og banke ham, narenstid han vil vide nouen Keeli'hed i'et;“ — og saa veed jeg nu saa partu at Rangen si'er: „Ded var it sandt Ord, Peer Søveren, Tak ska' du ha'e! Du ska' itte bryde dei nouet om'et ikke; jeg ska' nok regjere dom.“

P. N. Jørgensen.

Jura-Bjerget.

J Juras skjønne Egne,
 Ved Bjergets Kæmpefod,
 Der viser man en Klippe,
 Den er besprængt med Blod.

En Yngling og en Pige
 Til Kirken aarle gif,
 Og knælte for Guds Alter,
 Med helligt Andagtsblik.

Erværdig Fader knytted'
 Det evig faste Baand.
 „Guds Fred med Eder være!“
 Saa gif de Haand i Haand.

Hør Nattergalens Toner
 Hist fra det ranke Fjeld,
 Hvor tæt Fioler vore
 Ved klare Kildevæld.

Der svæve milde Lufte,
 Der trippe muntre Faar,
 Der bølge søde Dufte,
 Hvor Nattergalen flaaer.

Og Hyrder og Hyrbinder
 Saa glade dandse om.
 En Blomsterkrands jeg binder
 Dig der, min Elskte! kom.

Saa gik han med sin Pige
 Op ad det steile Fjeld,
 Hvor tæt Violer vorte
 Ved klare Kildevæld.

Dg Bjergets Hyrder smilte,
 Dg sukked: Hun er skøn!
 Dg Bjergets Piger rødmed'
 Taus til Naturens Søn.

Saa gik de mellem Blomster
 Dg hørte Skovens Lyd,
 Dg favnede hinanden
 Dg bævede af Fryd.

Men da de kom hvor Fjeldet
 Nedludede saa brat,
 Hvor skumfuldt Kildevældet
 Faldt ned i Dybets Nat.

Da bleguede den Skjønne,
 De spæde Fødder gled;
 Henad det vaade Grønne
 Hun sank og styrted ned!

Dg som et Midnats-Gjenfærd
 Ved Gravens Bredde, stod
 Den unge Mand og svimled
 Ned i sin Elsktes Blod.

Da hæved Philomele
 En sjelden Beemodssang,

Da risled Kildens Bover
I større Bølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Pyhselig den som blegner
I Elskovs Favnetag!

I Juras Fjønne Egne
Bed Bjergets Kjempefod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

A. Gehlenschläger.

~~~~~

Brev fra Kiel til Anna Mathea.

Min lille Kjæreste paa otte Aar!
Jeg hilser Dig fra disse Egne;
Ehi, Du maa vide, hvor jeg gaaer og staaer,
Jeg tænker paa Dig allevegne.
Du maa nu ikke troe, det er kuns Digt,
Mit Hjerte føler stærkt sin søde Pligt;
Forstaaer Du det
Selv ei saa ret,
Saa fattes det vel af de Andre.

Men Du begriber vel, hvor det er stemt,
At reise bort fra sine Venner,
Og sidde her saa dybt vemodig stemt,

Hvor der er ingen, som man kjender;
 Hvor selv Smaa pigerne kun tale Lydsk,
 Og hvor slet ingen ret forstaaer mit Lydsk,
 Selv Vin og Mad
 Og Skaal og Fad
 Seer anderledes ud, end hjemme.

Det er jo rigtignok et deiligt Land
 Med Bakker, Skov og grønne Enge,
 Her bruser end det kjære salte Vand,
 Men ak! det varer ikke længe!
 Om tvende Timer reiser jeg derned,
 Hvor Elben vælter sig med Dynd afsted, —
 En Pengesæk
 Kun det gjør kjæk,
 De Danske kalde de Hr. Meier!

I denne By er her et Folkeslag,
 Som gaaer med rød' og hvide Skjorter,
 Med Huer, røde som det danske Flag,
 Og smykkede med gyldne Borter;
 Med Anebelsbarter og med Hageffjæg
 I Vinduet sidde de og ned ad Bæg
 De lange Been
 Paa Murens Steen
 De flaae med Støvler og med Sporer.

De synge Viser høit i vilde Skj,
 Og dampe stærkt af lange Piber,
 Med Sværd i Haand de gaae omkring i By,
 Og derfor, som Du let begriber,

Man tager af for dem saa dybt sin Hat,
 Thi fik os Een af dem i Brede fat,
 Da var det galt!
 Sligt blev betalt

Med Hug og Stik og blanken Klinge.

Men skjælv kuns ikke for mit unge Liv,
 Jeg har jo et sagtmodigt Hjerte;
 Jeg tænker stedse, saadan blodig Riv
 Dig voldte altfor grusom Smerte.
 Og hvor i Verden jeg saa kommer frem,
 Jeg tænke vil paa Dig og paa dit Hjem,
 Jeg bliver Din,
 Du bliver min, —
 Og nu Adjøs! min Annathea!

Christian Winther.

~~~~~

Akrostikonisk Gaade.

Viid, jeg er næsten overalt,
 I nær' og fjerne Zoner;
 Thi hvor at muntre Ord vel faldt,
 Tænk, der jeg oftest throner.
 Jeg agtes næsten af Enhver;
 (Glem nu blot ikke dette.)
 Hvor mange troe, de er' mig nær,
 Enhver vil mig fremsætte.
 Dog, kan mit Navn Du gjætte?

Fritz. S. Roeach.

~~~~~

En giftesærdig Pige med 100,000
Daler.

(Efter Castelli.)

Hvo gamle unge Piger kjender,
Men ikke kjender Egtestand,
Dog inderlig af Eysten brænder —
At blive Fader Egtemand!
Vælg Dig kun strax min Datter, Trine!
Thi Hundred Tusind Medgiot er,
Dem kan Du kalde alle Dine;
Siig, er hun ei at ægte værd?

Kun nitten Somre saae hun svinde,
Dog er hun yndig, rank og rund;
Bag dunkle Bryn Du vist vil finde
En Himmel dybt i Diets Grund;
Hun er ei vranten, fuld af Luner;
Fornuftig nok, men ikke lærd.
Det er, meer tydeligt end Runer,
Dog 20,000 Daler værd.

Du vel vil hende see beruset,
Men kun af Lykken, som er Din,
Dg smukt hun veed at holde Huset,
Alt pynteligt i Skab og Skrin.
Ei selv hun Bacchi Glæde hylder,
Men paa den søde Mands Begjær
Hun Glædens Bæger glad ham fylder,
Det er de 20,000 værd.

Hun har ei Lyst til Stadsseklæder,
 Men lader haant om Modessjas,
 Thi Pigen er sin egen Skræder
 Og skjøtter ei om stort Gallads.
 Hun faaer ei Piigfald eller Krampe,
 Naar Manden lidt for sparsom er.
 I Gulvet skal hun aldrig stampe,
 Er det ei Tred'vetusind værd?

Hun danser gjerne; ei hun brammer,
 Og tager sjelden til et Bal. —
 Med Stol at valtse i sit Kammer
 Ret hendes Glæde være skal.
 Theeselskab, Skuespil og Fester
 Samt Huuskiv hun har ikke kjær;
 Gaaer ei i Selskab, be'er ei Gæster,
 Er det ei 20,000 værd?

End mangler 20,000 Daler
 I hendes Medgivts fulde Sum,
 Hun taaler, men ei meget taler,
 Og har for Mand blot Hjerterum.
 Hun viser Trofasthed mod Manden,
 Thi Egtebaandet helligt er;
 Og Trofasthed i Egtestanden
 Er 20,000 Daler værd.

P. D. Rørkilde.

Modens Afvexlinger, Magt og Indflydelse.

(Brudstykke af Valudan-Müllers Digt „Dandserinden.“)

Hver fik sit Lod i Fru Fortunas Pose,
 Hver sin Couleur af Skjæbnens Ledebaand :
 En, røde Haar og Læber liig en Rose,
 En, brede Skuldre til en lille Haand ;
 En fik Adoni's Skjønhed, men til Skofe
 Gav ham Naturen kun en fattig Mand.
 En fik sit Hoved fuldt, men tomme Kommer,
 En, Kommen fuld, men ho' det huult som Trommer.

Hver fik sin Deel, sin Kummer og sin Lyst,
 Sit Haab, sin Stræben og sin egen Billie,
 Storm, Stilhed, Nat og Solskin i sit Bryst,
 Og Banens eget Maal paa Livets Tilje ;
 En vælger sig en Rose, En en Lilie,
 Jeg mener Lilievand — til Hjertets Trøst.
 En gaaer sin egen Gang, han vælger Ingen,
 Han elsker Rolighed, see det er Tingen.

Saa fik Enhver sit Eget — paa det Tørre
 Nei, nei, for fulde Seil vi Alle gaae !
 Ens Kors blev mindre, og en Andens større,
 Men Alles Skulder tungt det hviler paa.
 Til os gaaer Sorgen gjennem mange Døre,
 Mens een er lukket, tyve aabent staae ;
 Og er først alle luft, er luft vort Die —
 Da lad om døve Dren Sorger staae !

Og Alting verler som det store Hav,
 Og Alting ruller som de høie Bølger,
 I Dag til Glæden, til den stille Grav
 I Morgen Dig den lette Verden følger.
 Og Alting kommer, svinder og sig dølgjer,
 Og Alting spirer, modnes, falder af;
 Og alt det Gamle sig paany forynger:
 Det Tunge hæves, og det Lette tynger.

Men af det Flygtige hvad flygter snart,
 Og af det Verlende hvad verler tiest?
 Hvad af det Tomme er aldeles bart,
 Og af det Løse, Lette, Nabne, viest?
 Hvad af det Frieste er allerfriest,
 Og neppe født, begravet i en Fart?
 Hvad er som Kuglen vel det evig rullende,
 Det Alt bevirkende, skjøndt Intet skullende?

O Mode! Dig det er, Du Lunets Barn,
 Født i Paris og i vor egen Hjerne;
 Du, snart en løs og overgIVEN Terne,
 Snart Philosoph, snart Helt, snart Guld, snart
 Skarn.

Du, som de unge Hjerter fængsler gjerne,
 Og lokker gamle Folk i Dine Garn,
 Som mænger Alt tilsammen paa vor Klode:
 Det Onde, Stygge, Skjønne og det Gode.

Som trolig al vor Daarskab her forvalter,
 Som aagrer med vor Sjæls Gensoldighed,
 Som hænger om vor Skulder Glædens Pjalter,

Dg dækker med et Smil hvad Hjertet leed.
 Dig er det, som vi sætte paa vort Alter,
 For hvem tilbedende vi falde ned,
 For hvem det stolte Hoved dybt vi bøie,
 Hvem stedsse lydige vi stedsse føie.

Ja Mode, let bevingede Gudinde,
 I alle Regnbu'farver hyllet ind,
 Uimodstaaelig for hver en Dvinde,
 Dg Herskerinde over Mandens Sind,
 Du evig slagrende, skjøndt altid blinde,
 Dig følger Choret, som gjør Støv og Bind:
 Foran og bag, ved Siden, rundt omkring fly'er
 En Dandy, Stuzer, Petitmaitre, Springsyr.

Dg i en Uniform, saa stram og vakker,
 Du hyller Skaren, som Du har i Sold:
 Snart blotter deres Poder Du med Taffer,
 Snart dækker Du den til med lange Frakker,
 Dg gjør paa Skuldre, Bryst og Taille Bold.
 Snart lægger deres Burer Du i Fold,
 Snart Du til Benet dem naturlig strammer,
 Dg viser os Figuras hele Tammer.

Dg Dine Døttre, dette hulde Chor
 Af snørte Gratier, som vi admirere
 Naar de saa himmelsk yndigt coquettere,
 Dem pryder Du med Blomster og med Flor,
 Med Baand og Perler, Mol og Eyl og Mohr,
 Med Bokker, Bister og med meget Mere.
 Du viser os det halve Been af Psychen,
 Det hele Bryst, den tredie Deel af Ryggen.

Men ei alene blot i det Formale
 Du aabenbaret har Din stærke Magt,
 Din Kraft har gennemtrængt det Ideale,
 Hvori Du træder frem i Tankens Dragt.
 Din Røst man hører i de Lærdes Tale,
 I Digternes den billedrige Pragt.
 Du kræver Trofskabseed af Efteraberne
 Ei blot i Liden-, men i Videnskaberne.

Naar Du vil have, hvad kan saa os fælde,
 Naar Du vil atter styrte, hvo kan staae?
 Hvem Du tilsmiler — saa vil man fortælle —
 Kan Damers Gunst og Krens Spidsø naae.
 Ja, Dine Ord os som Ducater gjælde,
 Som ægte Viisdom de i Verden gaae.
 Du dreier Dig — og Alt med Dig sig dreier,
 Du bukter — Alt ing bukter sig og neier!

Du leer, og nu er Alt ing lutter Løier;
 Du rynker Panden, Alt er Suk og Bee.
 Din Mave daarlig er, Du slet fordsøier,
 Og flux faaer nu beau monde Diarrhee.
 Du bliver karsk, og Maden Dig fornøier,
 Strax brøler hele Verden: Fricassee,
 Steg, Kage, Kreme, Foreller og Sardeller,
 Rødviin, Champagne, Keres, Mustateller!

Du ynder Baudeviller — Baudeviller!
 Nu skriger Choret med en Stentors Røst:
 Du vil at man paa Scenen tragisk spiller,
 Og Dramer og Tragedier er Din Høst.

Du ynder unge Damer i Distiller,
 La Somnambule sig viser til Din Trøst.
 Du elsker nu det Dybe, nu det Rørende —
 Og strax Enhver er ædel og godgjørende.

Ja, Livets store Hjul, Du Altformaende,
 Modtag i denne Sang og min Tribut,
 Du Intet givende, men Altting faaende,
 Hvis Scepter tidt er verlet, aldrig brudt.
 Var Du forbi, var denne Jord caput,
 Men evig fallende, Du dog er staaende;
 Det er min Trøst. Dit Smil jeg nu benytter,
 Og dette Smil for Mishag mig beskytter.

~~~~~

Nein!

Als mein Vater auf die Reise
 Jüngstens ging, sprach er zu mir:
 „Kommt aus Zufall Herr v. Leise
 In der Zwischenzeit zu Dir,
 So vermeid's mit ihm zu plaudern,
 Und kann's doch nicht anders sein,
 So sprich, ohne lang' zu zaudern,
 Wenn er fraget, immer: Nein!“

Ich versprach mit Hand und Munde,
 Zu befolgen Vaters Rath,
 Denn ein Mädchen, Adeligunde,
 Leider auch vernommen hat.

Väterchen ging auf die Reise;
 Und kaum brach der Morgen ein,
 Fuhr mein guter Herr v. Leise
 Schon zum Schloßthor auch herein.

Ich ersah ihn vom Balkone
 Und rief gleich, als wär es aus:
 Daß ich jetzt allein hier wohne,
 Väterchen sei nicht zu Haus!
 Doch das half nichts. Ganz behendig
 Stieg er in's Gemach hinein:
 „Theure!“ — sprach er — sehr lebendig —
 „Fliehst Du mich?“ — Ich sagte: Nein! —

Lieblieh fing er an zu schmeicheln:
 „Schätzchen! sieh nicht finster drein!
 Wag' ich's, diese Hand zu streicheln,
 Wirst Du böß' sein?“ — Ich sprach: Nein! —
 „Würdest Du wohl mit mir schmollen,
 Wollt' ich Hand und Herz Dir weih'n?
 Oder mir gar ewig grollen?“ —
 Und ich sagte wieder: Nein!

Ganz entzückt, mit rothen Wangen,
 Rief er aus: „Mir blüht das Glück!
 Wag' ich es, Dich zu umfassen,
 Stößest Du mich wohl zurück?“ —
 Ja — dacht ich — so fängt man Füchse:
 Du wirst doch nicht klüger sein?
 Und mit einem tiefen Knixe
 Sprach ich ganz entschieden: Nein!

Immer dreister — wer soll's glauben —
 Sprach er: „Würdest Du wohl schrei'n,
 Wagt' ich's, einen Kuß zu rauben?
 Und ich sagte wieder: Nein!
 Schwelgend schon in froher Wonne,
 Wenn der gute Vater kehrt,
 Daß er sehe, wie Theone
 Seine weisen Lehren ehrt.

„Würdest Du Dich, Holde, sträuben,“ —
 Sprach er — führte ich Dich gar,
 Ohne länger hier zu bleiben,
 Jezo gleich zum Frau-Altar?“ —
 Da begann das Herz zu schlagen,
 Ich gesteh' es gerne ein;
 Aber folgsam, doch mit Zagen,
 Sagte ich ganz leise: Nein! —

Schon fühlt' ich mich fortgezogen,
 Ich war leblos wie ein Stein;
 Da trat durch den hohen Bogen
 Des Gemachs mein Vater ein.
 Und anstatt mich zu beloben,
 Daß ich folgte treu und blind,
 Fing er schrecklich an zu toben,
 Nannte mich ein dummes Kind!

Nach recht lebhaften Debatten,
 Willigte er endlich ein:
 „Willst Du einen andern Gatten?“
 Frug er mich — ich winkte: Nein! —

Dankend sprang ich in die Höhe;
 Er sprach: „Willst Du glücklich sein,
 O so sage in der Ehe
 Nie zu deinem Gatten: Nein!

Carl Meisl.

~~~~~

Den Stundeslose.

Skal jeg, eller skal jeg ikke,
 Skal jeg en Kop Kaffe drikke?
 Nei, see, den gjør Blodet sort;
 Skal jeg sætte mig at skrive?
 Stop min Pibe, dog lad blive!
 Hvem tog nu min' Briller bort?

Skal jeg lade mig barbere,
 Eller strax gaae at spadserer?
 Har man Kirsebær alt nu?
 Bring dog Pakken til min Skipper,
 Løb og kald paa den Skjærslipper!
 Hvem slog nu mit Glas itu?

Skal jeg lade sadle Hesten?
 Hvoraf kom den Plet paa Besten?
 Jeg har Daase, ingen Snuus.
 Hvorfra faaer man Liigtorns Plaster?
 Spring med dette hen til Faster;
 Reent forkeert i dette Huus!

Skal jeg gaae lidt ned til Varten,
 Eller ogsaa paa Concerten?
 Tretten Mark for et Læs Hø!
 Knagt! hvor blev Du med Parykken?
 Denne Bog kom nys fra Trykken;
 Hent mig saa lidt Fuglefrø!

Jeg skal ud at kjøbe Brænde,
 Hvor er nu mit ene Spænde?
 Hent mig Tøflerne igjen!
 Jeg gaaer i saa mange Tanker,
 Hvem er det paa Døren banker?
 See god Dag, min gamle Ven!

Posten er vel ikke kommen?
 Men hvorledes faldt da Dommen?
 Ja, jeg sagde det jo nok.
 Hvad er Klokken, hvad er Binden?
 Jeg maae nu strax til Grevinden!
 Hvem har taget bort min Stok?

Jeg har meget at bestille;
 Skal vi have en Quadrille?
 Hent mig mit søvlaaget Kruus!
 Jeg maa ret mit Hoved bryde,
 Ingen vil mig meer adlyde,
 Derfor drikker jeg en Kruus.

Tænd mig Lyset, hent mig Huen,
 Bring en Dram, hvor lever Fruen?
 Mine Blomster mangle Vand.

Jeg skal sende Manden Tegning,
 Hvor blev lille Jacobs Tegning?
 Jeg er dog en plaget Mand!

~~~~~

Manden fra Paradiis.

Der var engang en Enke —
 Dog nei — — jeg maa mig først betænke;
 Hun havde været det, men var nu gift paany,
 Med Een fra Thy;
 (Det maae vi ikke glemme).

— En Aftenstund, da Manden ei var hjemme,
 Gad hun med Haanden under Kind,
 Selv Theemaskinen var en Smule sov et ind,
 (Den ellers sang en Tone, reen og klar,
 Og førte tidt ved Bordet den bedste Paasjar).
 Fra Jordens Taageland,
 Fløi Tankerne til hendes første Mand;
 Hun kunde ei den søde Sjæl forglemme,
 Og af! den anden var jo ikke hjemme,
 — „Du har det godt!“ udbrod hun, „fri for Nød
 „Du sidder i der abrahamske Skjød,
 „Og seer til os, der i den snevre Stue
 „Maa plages slemt af Hoste og af Snue!“

Hun taug og faldt igjen i Tanker,
 Da hører hun, hvor det paa Døren banker;
 Hun flotter hen til Krogen;

„Uh! er der Rogen?“

(Eh! hun var bange for — ja det var hele Tingen —
At see en Mand i Den, der havde før slet ingen).
Nu banker det igjen, og saa gaaer Døren op —
Men det er ingen Mand, nei Gen med Kjød og
Krop!

Det er en Haandværksfvend, der nu har sprængt
sit Buur,

Dg gaaer fra By til By og sier paa Guds Natur;
Han gjør Bisitter kun, for ei at smægte,
Sligt kalder man: at fægte.

Han var, det saae hun nok, en sælle Gen,
Der gik i dette Liv paa sine egne Been,
Dg som han sagde det, der noget laae i Tonen,
Der rørte Konen.

Hun spurgte ham, hvorfra han kom, hvorhen
han gik,

Dg Svaret, som hun fik,
Det var: han drog paa Bursche = Wiis,
Nu gjennem Tydskland til Paris. —

Da blev hun i sit Hjerte glad,
Hun dækked' op med Ill og Mad,

Dg sagde: „Sæt sig dog og spiis!“

Hvad, reiser han til Paradiis?

O, Herre Gud! i dette Land

Der har jeg jo min første Mand;

Hils ham fra mig og fra vor Datter,

Dg hils ham ogsaa lidt fra Fatter!“

Da mærkede Skjelman, at ei vor Bio,

I Geographien var meget stiv,

At hende Klang paa ligeviis
 De Navne: Paris og Paradiis.
 Thi faldt han strax i Talen ind:
 "Jeg kjender ham, det gode Skind." —
 — "Å!!" udbrod da hans Hjertenskjær:
 "I Altsaa før har været der!
 "Hvor lever dog den søde Skat?" —
 — "Å! det er ilde med ham fat!
 "Jeg var der for en Maaned siden;
 "Da flegd han meget suurt paa Tiden,
 "Stod tidlig op, kom seent i Seng,
 "Dg var de Andres Hunde-Dreng!
 "Hvad Toi han fik i Gravens Nat,
 "Gik strax itu det tynde Pjat!
 "Af Kjoler har han ikke een,
 "Dg tænkt, han gaaer med bare Been!" —
 De Ord i hendes Hjerte stak som Syle,
 Dg hun begyndte gyseligt at hyle,
 Fik nu, og det i største Hast,
 En Byldt af baade løst og fast;
 Ja Skjorter, Strømper uldne Sokker,
 (Dg jeg veed Pokker), —
 Dg bad, mens Diet stod i Vand:
 "D bring det til min salig Mand,
 "Dg siig: jeg sender meer afsted,
 "Maar jeg kun seer en Leilighed!
 "Å! ja! af ja! det er dog haardt,
 "Han der skal gaae til Spot og Tort! —

Da Ansen havde spiißt sig mæt,
 Han loved' at besørge det,

Dog Bylten, takkede og gik;
 Men Konen sad med vaade Blik;
 Thi vil vi springe nogle Timer frem
 Til hendes Mand kom hjem,
 (Jeg mener han, den sidste,
 Den første, veed I, staaer paa Dødens Riste.)

„Nu jeg kan hilse Dig fra salig Thiis,“
 (Gaa heed den første Mand; o det er slemt,
 Jeg Navnet har i Førstningen forglemt!) —
 „Her var nys Gen, der gik til Paradiis!“ —
 Dg nu fortalte hun om ham, som alt var gaaet,
 Dg hvad han havde med paa Reisen faaet.
 Men Manden fatted' snart den hele Ting,
 Dg i et Spring han sadlede sin allerbedste Hest,
 Dg foer affted, som Skyerne i Blæst.
 Han vilde sagde han til Konen,
 Dog tale selv en Smule med Personen.

Det var en deilig Nat med Maaneskin og Sligt,
 Der klæder endnu bedre i et elegisk Digt,
 Høit Rattergalen slog, og Uglen pib Discant!
 Dg hvad der her var bedst — den rette Bei han fandt
 Hvor Tyven gik affted i Maanens blege Straale.
 (Thi mere Lys end Tyv i Grunden ei kan taale).—

Nu vil vi da med Tyven gaae!
 Saasnart han saae
 Gen foer affted som bare Fanden,
 Han tænkte ganske ret: der har vi Manden,
 Dg kastede sin Bylt i Grøften nær ved Krattet,

Dg satte sig derved, thi han var fattet.
 Med Skyldfrit Sind han vilde sig forskandse,
 Dg sang om grønne Tomfru = Krandsse,
 Idet han stirrede paa Mattens klare Himmel,
 Til Manden kom og standsede sin Skimmel,
 Dg spurgte, uden megen anden Snakken,
 Om ei han havde seet en Mand med Bylt paa
 Nakkem,

Dg for at give Sagen mere Bægt,
 En Tyvekægt. —

„Jovist!“ var Svaret: „nylig saae jeg Een,
 „Der gjorde lange Been,
 „Saasnart han saae, I vilde ham indhente,
 „Svandt han i Skoven, hurtig som en Glente;
 „Men skynd jer lidt, saa kan I Kægten fange;“
 Den Anden takkede ham mange Gange,
 Dg bad ham holde lidt paa Hesten.

(Nu veed I Resten)

Den gode Mand i Skoven sprang,
 Men Tyven sig paa Hesten svang,
 Tog Bylten med, „hyy, — vil Du gaac!“
 Det var en Lyst at see derpaa. —

Udmattet, stønnende og bister
 Kom Manden som en vred Philister,
 Men tænkt jer nu hans store Skrak,
 Da ogsaa Hesten her var væk.
 Han raabte: „Hov!“ han raabte: „hei!“
 Men Tyven løbet var sin Bei.
 — Da ingen anden var tilstede,
 Fik Maanen hele Mandens Brede.

„Paa sliq en Daad Du finne kan;
 „D tvi Dig an!
 Har Du ei hørt, en Tyvehæler
 Rangerer lige med en Stjæler.
 Jo, jo, Du er en deilig Een!“ —
 Saa gif han hjem paa sine Been.

„Naa, traf Du ham?“ saa spurgte Konen;
 Men Manden havde nedstemt Tonen,
 Og sagde: „Jo, min kjære Skat,
 „Jeg fik ham dog til Lykke fat!
 Vor bedste Hest jeg gav ham med,
 At han kan komme lidt afsted!“
 — Da blev hans Kone ganske mild:
 „D lille Mand, hvor Du er snild!
 Det maa man dog de Mandfolk skjænke,
 At de kan tænke!“

Moralen, som man finder
 Er, at der gives dumme Qvinder;
 Dog — Mændene i samme Farve spille,
 Men, de kan bedre tie stille!

S. C. Andersen.

Elfskovs Modgift.

Er Du sløv for Kjærlighedens Smærter,
 D! for Dig! er disse Ord ei skrevne.

Kommer til mig længselsfyldte Hjerter,
 Af en ulagt Kummer sønderrevne!

Jeg et Spørgmaal har at forelægge,
 Lad mig høre, hvem kan Gaaden raade?
 Ewig Tak! den Haand, som kan mig række
 Svaret; — eller brister Livets Traade.

Siger mig, hvor jeg den Urt kan finde,
 — Alting, Alting, vil jeg gjerne døie —
 At jeg maa tilbagevinde
 Sindsroe, som mig stial en Engels Die.

Borer Urten midt i Bilde's Lande,
 Eller paa den fjerne Biergaas Rygge?
 Skal jeg søge vidt paa Verdens Bunde
 Eller i det kolde Dyb neddykke?

Ak! I tie! — ingen Læge kjender
 End den Urt paa hele Verdens Runde.
 Planter blomstre, hoor sig Diet vender
 Ingen af Dem læger Elfvos Bunde!

Derfor er der ingen Ting saa farligt,
 Som et Saar af Jordist Engels Blikke.
 Vogt Dig vel og vandre Veien varligt,
 Skudt man er, naar mindst man troer det. Ikke?

S. S.

Ridderen ved Kulsvierhytten.

I Skoven sidder en Kulsvierqvinde,
 De Bøge beskytte for Østenvinde.
 Men Mennesket raser værre end Vinden;
 Thi sidder den Biv med Taarer paa Rinden.

Grev Geert omkring i Landet hærger,
 Hver Dannemand sig mod Fjenden værger.
 Saa gjorde Skjalm, hendes Huusbond kjære,
 Han stred mod Greven, og faldt med Vre.

Men af, nu sidder hun der alene,
 Med fem Smaabørn bag de vaade Grene:
 „En usæl Skjæbne vi nu maae friste,
 Meer Brød ei yde de brændte Øviste.

Grev Geert nu snyser omkring i Landet,
 Af alle Danske forhadet og forbandet.
 Christ fri os, hvis han finder vor Rede,
 Da føle vi først hans grumme Brede.

Mens de sig pryde med Seierskrandsen,
 Da spidde de spæde Børn paa Landsen;
 De kaste det diende Noer i Flammen.
 Christ straffe den Røver i Helvede! Amen!”

Mens stakkels Moder saa taler og græder,
 I varme Koster de Smaa hun klæder.
 To Brød idag hende Klosteret sendte:
 „Dem skal ei sluge den hungrige Glente.”

De Hvedebrød store de Smaa hun viser,
 Som Fugl i Reden hun dem bespiser;
 Da rasler det i de nære Hækker,
 Hun seer en Kæmpe, som Sved bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Træets Grene,
 Han synker træet paa mosgroede Stene.
 „Hjælp Gud nu! kommer en fjendtlig Kæmpe?
 Dog nei! han farer jo mildt med Lempe.“

Han tog sin Hjelm af sin hvælvede Pande.
 „Niels Ebbesøn! er det, Ter forsande?
 Herr Ridder, hvi er I saa bleg, afmægtig?
 I kneiser jo ellers i Pladerne prægtig!“

„Vor Moer, heel aarle vi vare paa Færde,
 Vi fik os Frokost med skarpe Sværde.
 Dog har end Hesten ei faaet Havre,
 Jeg faster endnu foruden Davre.““

„To Brød jeg har kun til fem smaa Sjæle,
 Nu faaer man kun Brød ved at røve og stjæle;
 Jeg er den Sjette, som lidt skulde nyde,
 Den Syvendedeel vil vi Eder byde.“

„Vor Moer! jeg føler mig styrket saare
 Aftør I kun Eders Glutters Taare!
 Snart skal I roligt I Freden leve:
 Niels Ebbesøn vog den fullede Greve.“

Mens Faaret bræged og Gaasen keged,
 I Randers sig Sværdene flinkt bevæged,

Vi tog den Bøvhals i gule Løkken,
Ufhug hans Hals over Sengestokken.""

"Herr Ebbesøn, vog i den kullede Greve?
Da skal I nyde den hele Leve."
Hun vilde dem Brødet af Mundene tage;
Vel græde de Børn med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Rinden brænder,
Hver rækker sit Brød med de bitte Hænder.
Du hævned vor Fader, vog Danmarks Drage,
Du heel skal nyde vor Hvedekage!"

Niels Ebbesøn græder. Han mægter ei Takken;
Han stirrer til Steilen derude paa Bakken:
"Dg fangede de mig, for paa Hjul at bryde,
Det skulde mig nu kun slet fortryde.

Beholder I selv kun Eders Davre,
Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer
Havre;
Snart Rugen atter og Hveden kan vore;
Snart pløier I Landet med stærken Dre.

Naar I då sidde i Hytten sammen,
Dg korte Jer Tiden ved Aftengammen,
Da glemmer ikke den Mand i Freden,
Som skræmmed Jer Glenterne bort fra Reden.""

Han drak lidt Vand af Kulsvierkanden,
Han tørred Sveden af Heltepanden;

Med ham i Gallop sig Gangeren strakte.
 Forgjæves de efter ham Brødene rakte.
 U. Oehlenschläger.

Fjerde Christians Sværd.

(Bremfagt af Hr. Insir. Nielsen.)

Igjennen Kirkens smukt bemalte Ruder
 Sig trænger Maanens tause matte Skin,
 Dg alt dens blege Skjær den Stund bebuder,
 Da hver en Dødning vaagner i sit Skrin.

Med i en gammel Hvalving sparsomt liste
 Sig Maanens Straaler gennem dunkle Glar,
 Dg skinne paa en mægtig Kongekiste,
 Der kun til Pryd et rustent Slavind har.

Men under Kirkens høie, malte Buer,
 Igjennen hver en Hvalvings snævre Rum,
 Dg i længst Hensarnes Dødningstuer
 Gjentoner Midnatsklokkens dybe Brum.

Da triller Sværdet flirrende til Jorden,
 Fra Kistens Laag; det drøner længe end
 Igjennem Hvalvingen som fjerne Torden,
 I Pillen rangle Vilhelms hvide Been.

Dg fjerde Christian hæver sig med Møie,
 Bortskyder Laaget med et bange Gys;

Han gnider længe taus sit ene Die,
Dg stirrer undrende paa Maanens Lys.

En beilig Drøm om Danmark og dets Hæder
Mig trylled end i Dødens lange Nat;
O, at mit gamle Die saae de Steder,
Som det med Gorrig brustent har forladt!

Jeg hørte Sang af Danernes Kanoner,
En Symphonie til Wrens Bei heel liig,
Som i de Faldnes Dren liflig toner,
Dg løkker Sjælen med til Himmerig.

Jeg hørte Baabengny og Jubelstemmer,
Af danske Gutter paa det vrede Hav,
Det trængte ned til Dødens tause Gjemmer,
Dg lullede' sødt for mig, end i min Grav.

Nu maa jeg op at see, om Maanen lyser
Paa Taarnet og mit kjære Rosenborg;
Mit tabte Die smerter, Hjertet gysrer,
Som om det kunde skjælve end af Sorg.

Jeg maa og see, om Flaget end udbreder
Sit hvide Kors om Sjølunds frie Ryst,
Dg lytte, om det høitidsfuldt end quæder
Om sine Hælte hist paa Havets Bryst.

Saa iler Christian stille fra sin Bolig,
Dg standser først i Areistad sin Flugt,
Her er saa tyst, Alt slumrer her saa rolig,
I Hytte, som i Borg, er Lysset slukt.

Ud Kongeborgens Mure han henvæber,
 Dg seer med Smil det nye Kjømpehuus,
 For Christians store Land hver Hvalving bæver,
 Dg hist et Taarn skjuler Nattens Blus.

Da viner han sin Børs i nye Klæder,
 End kneiser hans Trophæe i Nattens Lys,
 Da mindes han sit Danmarks gamle Hæder,
 Dg marker ikke Dødens kolde Gys.

Hist speiler Maanen sig i Kirkens Ruder,
 Smaa Bølger sproite Skum paa Murens Steen,
 Mens Østenvinden om Capellet tuder,
 Der gemmer store Heltes trætte Been.

Dg Maanen lyser klart fra Skyens Rifter;
 Da figer Christian gennem Vindvets Glar,
 Dg seer i Krogen hist, hvor Fanen vifter,
 Som Juul igjennem Ild og Sværd hjembar.

Dg lige for ham staaer en Marmorkiste,
 Der gemmer En af Danmarks Helteflof,
 Men Christian ahner, hvad hans Folk forliste,
 En Taare falder paa hans Sølvlof.

Da vender han sit ene Digs Blikke
 Fra denne Scene, skuer ængstelig
 Til Benstre, hvor de stolte Svaner ligge,
 Dg hvor det røde Flag udfolder sig.

Han seer, men ak! han frygter, at han feiler,
 End vaier Flaget paa det gamle Sted;
 I Svanereden ligger mangen Seiler,
 Dg gamle Christian fryder sig derved.

Da stunder han igjen til Gravens Hvile,
 Forbi det stærke Taarn gaaer Flugtens Gang;
 Han seer sit Bærk staae fast; hans Læber smile,
 Men hist i Musagaarden lyder Sang.

„Kong Christian stod ved høien Mast!“ saa sjunger
 Den muntre Flok og støder til med Lyst.
 Og et „Hurra for fjerde Christian“ runger,
 Der finder saligt Gjenklang i hans Bryst.

Da signer han sit elskte Folk, og iler
 Til Roskilds gamle Kirkehvelving hen,
 Heel mødig efter Flugten han sig hviler;
 Og tager Kobberlaaget paa igjen.

Men næste Morgen fandt man Sværdet nede
 Paa Gulvets Steen, saa sølsomt kastet hen:
 Man saae paa det med Vresfrygt og Glæde,
 Og lagde det paa Kistens Laag igjen.

Rumohr.

Matrosen og Urtekræmmeren.

Til Urtekræmmer Seen
 Forleden Dag indtreen
 En søbevandret gammel Knast
 Som bad, at Manden ham i Hast
 En Potte Sirup vilde give
 (For Bersets Skyld er Potte blot
 Sat her i Stedet for en Pot).
 „Lad det for Alting hurtigt blive,“
 Tilføied han; „thi jeg skal strax

Ud for Captainen efter Lar,
 Da der skal Selskab hos ham være."
 „Hvori vil I den Sirup bære?"
 Saa spurgte Seen. — „Lad mig den faae . . .
 Her i min Hat den nok kan gaae."
 „Sirup i Hatten kjære Mand
 I Hatten? Nei, det gaaer ei an!"
 „Hvad? hvorfor gaaer det ikke an?
 Min Hat langt mere rumme kan.
 Jeg veed jo, at jeg ofte før
 I den har havt to tre Pund Smør!"
 „Ja, nok for Rummet's Skyld; men Smagen,
 Betank det er dog Hovedsagen."
 „I skal jo ikke æde den,
 Skynd Jer, giv mig kun Sirupen,
 Og hvad den koster jeg betaler."
 Af Lommen trak han nu en Daler,
 Hev samme hen til Krammeren
 Og sagde: „giv mig nu igjen!"
 Den Kræmmer paa Matrosens Bud
 Siin Pengeskuffe nu trak ud,
 Hvori af puur Bøstedenhed
 Den mindre Mynt sig sænker ned.
 Endnu han kan sig ikke bære,
 At rose sine gode Vare;
 Men skottende til Hatten hen
 Begynder han sin Roes igjen:
 „Min Sirup kan som Honning smage;
 Men hvis I Hatten paa vil tage,
 Og saa gaae hjem med Hatten paa,
 Vil Sirupen vist Afsmag faae."

Den stemme og den gode Smag
 Faldt ikke i Matrosens Fag.
 Tilfældt han kjed af Snakken blev
 Og Hatten ham i Synet drev,
 Saa at Substantzen, som var sød,
 Ham ned af begge Kinder flød,
 Og sagde: „Smag nu selv, dit Dvæg,
 Du har vist bedre Smag end jeg.“
 Og medens hiin forblindet stod
 Opflammedes Matrosens Mod,
 Og nu han greb med begge Hæver
 (Bed at fortælle det jeg bærer);
 Han greb i Pengeskuffen ned,
 Og tog med stor Behændighed,
 For Hatten og for Sirupen,
 Som han jo ikke fik igjen,
 Et lidet billigt Bederlag,
 Og overlod til Mandens Smag,
 Om han fandt Afsmag eller ei
 I Sirupen, og løb sin Wei.

M o r a l.

O, Læser, dig i vare tag,
 At tale om Matrosers Smag.

Hvi ere Mændene saa ubestændige?

(Efter Castelli.)

I Eden Adam sov nyskabt og reen,
 Da fødtes af hans Side en Mandinde, —

Nu gaae vi Stakler om til hver en Kvinde
Dg søge det forlorne Sidebeen.

J. S. Hansen.

~~~~~

Deklamatorisk Gaade.

To Søstre har jeg nøie lært at kjende;
Mig tusind Glæder gav det Tvillingpar.
Ei nærme nogensinde sig de Tvende
Dg dog de samme Maal i Livet har.

Naar jeg er træt, de gaae med mig til Hvile,
I fælleds Huus de stedse enigt boe;
Naar jeg er glad, de ved min Glæde smile.
Dg søger jeg, de græde begge To.

De viste først mig Dagens Morgenrøde,
De viste først mig Nattens Stjernehær;
Foruden dem var Livet tomt og øde,
Foruden dem var Døden let og kjær.

Men kunne I de Søstres Navn mig sige,
Som trofast gennem Verden med mig gaae,
Som aldrig fra hinanden kunne vige
Dg dog hinanden aldrig kunne naae?

Claudius-Rosenhoff.

~~~~~

Jyden og Jøden.

„J sige vel Kixere, at Jyden er dum;
 „Men give os Gud Jydens Dage!
 „Som oftest, desværre, er vores Pung tom,
 „Naar hans man seer daglig tiltage.“

Engang — men det var længe siden —
 (Naar fra sig selv man regner Tiden),
 Ifølge Vind og Strøm og Dagens Bud,
 En Smakke løb fra Staden Aarhus ud,
 Hvorfra, som gammel Skif, den lod sig høre
 Til Kallundborg, den vante Cours at styre.
 Med Besten = Kuling rap den over Havet fløi,
 Mens Storm og Bølgeslag, trindt om den
 gjorde Støi;

Dg hver en Passageer, som kjæf nys monne gaae,
 Blegnæbet nu mismodigt til hinanden saae.
 For de, som ei har flig en Reise maattet gjøre,
 Men troer det er, som i en Viernervogn at kjøre,
 Jeg vil udkaste Skizzer til et Malerie,
 Man vil forstaae — ved lidet Reise = Phantasie.

En Offenbacher fast paa Dækket surret stod,
 Hvori to gamle Damer sig opvarte lod
 Af en — selv søesyg — stakkels Døs,
 Med Hofmandsdraaber, Vand og — Pøs.
 Mens Landsoldater, Kræmmere og Haandværks =
 svende,
 Ved Skudens Slingren, voldsomt paa hinanden
 rende,
 Dg demiteerte Candidater, som ved Snaef,
 Om Rector, Stiil og Græf, indhyltes i Tobakf.

Peer Lammerup og Iver Plougaard stod,
 i Lasten,
 Paa deres Stude saae, og holdte sig ved Masten;
 Samt ivrigen beregnebe paa kryds og qvar,
 Hvad vel Gevinsten blev paa hver en Stud især.
 Mens — Hestepranger Ib taus speculerede
 Paa, hvem der tjente meest udaf dem alle tre.

En lille Pige stille paa sin Kuffert sad;
 Hun, tydeligt man saae, var ei i Sindet glad.
 Igjennem Laarer stirred' hun mod Kysten hen,
 Og tænkte ømt og veemodsfuldt paa elsker Ven;
 Dybt sukkende: „O, hvor det dog er Skade,
 At den man har saa kjær man skal forlade;
 Gud veed om nogensinde meer,
 Min søde Jens igjen jeg seer.“

En Præstemand med Biv og Børn, tilfreds
 Om vældig Madkurv samled' sig i Kreds;
 Og tænkte ei paa Qualme og Benauelse,
 Og, mindst paa Dffrene, Neptun han krævede;
 Thi her var Thyboe Ost, Logstoerske Helt og
 Randers Lar,
 Samt Skinke, Steeg; — og hvad hver peged'
 paa, bekom han strax.
 Og mens med Appetit dem smagte Maden,
 Den gjæve Præst fortalte dem om Staden,
 Om Slotter, Kongen, Børsen, som de skulle see;
 Sa — maaskee komme gar paa en Komodie.

En Tydekns foran i Skuden laae,
 Og drøvelig mod Fødekysten saae;

Dg fjøndt han bange, sæfng var, det sølle Skrog,
 Udbrød han dog med Barme i en Monolog;
 „Faual! faual! du kære gammel Jydeland!
 Huis a jengaang, som en ualholden Mand,
 Ka si mæ gue Snit aa profitere
 Huri Guy huil aa ska spækelire;

So huil a dauili i æ dæli Klæj'mon gaa,
 Stout praate mæ blandt Zerrer, baad' sture
 og smaa;

Na i æ knou aa staadsæli Karosse kjøre,
 Som Annars, Uolli miæ aanner Landmænn
 gjøre;

Na ka' jengang a seje: A ka misæl betaaale!
 So ska I sie jen Spas, I aaner jydskæ Kaale.
 Dæn Zærræd a æ fræ, hon ligger i æ Veisten,
 Na hebber: Malt. — I Ølgod Sougn*), a
 staad fa Præisten;

Na dænne Malt aa Øl a trouer ka Brøgger
 bliouve,

Na naær a dæ: so ka Zerr Malt mæ Skæl
 a skrïouve.

— So ska a hual besøj' mæ Fødeland igæn,
 Saavæs, som aa man faller mæ Mads Christesen.
 Mæn — so huil a misfam kjør' udenom,
 Fo dænne Bei han pinær gromt æ Vom,
 Snar gor han op, snar nier; aa mon' besvæirli
 falle,

A trouer Pindød — a spottes op — æ siiste Galle.

---

*) I Øster-Horne og Slags Herred.

Benars! — Uha! — no trouer a sku hui hualte,
 — Næ — fø huil a aa Landevæien ælte
 Mæ Træskou aa — i sølesten Murads;
 No bandte, Dø aa Pølse! a aa Mads."

Bed Siden af Mads Tyde stod
 En Jøde, bleg og rød i Mod;
 Som sukkede: "Ach wai! — jeg har total forliift
 Den gode Frokost jeg i Aarhus mig har spist;
 Jeg kunne Pengene for samme Frokost sparet,
 Og meget lettere henover Vandet faret.
 Desuden staaer man jo med Livet udi Haanden,
 Og veed ei hvilket Dieblik man opgi'er Anden.
 — Wenn gut es geht, so ist's ja ein Gottes
 Wunder,

Thi viid, min jydsk Ven! her er ei Bjælker
 under."

Ham Tyden svarede forknytt paa Stand:
 "Na tal daa æi Fransøsk, bitt' Jødemand!
 Son — knorrer møiet fælere udi æ Mauve,
 Na mi æ Kronedød nær hued aa gaa aa Lauve.
 Huis a ka hold' henn' ud, tæ hvi naar Stavn,
 So ska a trass' gesuint tæ Rjøvenhaun."
 "Saa kan vi følges ad," ham Jøden strax
 gjensvared',

"Jeg har den samme Bei til Guds saa tit befaret."

— Forlad! jeg ved mit Malerie har skeied ud:
 Nu skal jeg sporenstregs adlyde Dextens Bud.

Snart Smakken løb mod Sjellands vide Favn,
 Og landede i Kallundborgske Havn.

Mads Tyde allerførst paa Byens Skibbro stod,
 Med Vadsæk og Madposer sig belæsse lod;
 Imens han sagde tørt: „No huil a so mæ Skam
 Spændire paa mæ sæl' jen Kring'l aa jen Dram;
 Han bette Jødekaal! ka so jen mæ;
 So huil a si a komme ka astæi.

Du! — æ han aa jen æigte Jøde, bitte Faer?“
 „Ja, det forstaaer sig,“ Jøden gav ham strax
 til Svar,
 „Men det er ligemeget, thi — han veed, min Kjære!
 I Grunden er' vi alle Tyder for vor Herre.“
 „Hæ, hæ, hi hi!“ saa smørret Tyden loe;
 „So la uos gøre Følleffav, hui to.“

Snart de paa Landeveien gif,
 Og Kallundborg paa Ryggen fik.
 — „No,“ sagde Mads, „no ska hui bitt Ro'n snakke,
 Na hui foglæmme ku dæ Dælens Smakke;
 Na, at te Kallundborr' hui kom,
 Huer mæi æ selle Mauve tom.
 Nær'næti a kommer te dæ stuere By,
 So huil a straugs te huide Hane ty;
 Dæ æ mæ saugt, aa a Kortier ka faa
 Mins om min Kundisjun a soie maa.
 Dæ tjæn' skaa i denne samme Hane,
 Jen Piig' fræ huor Bøi, som hier Ane;
 Mæ huem a ganted' har so mannin Gaang,
 Næ Ti'en somtids fel mæ altfo laang.
 I samme Bøi, a har jen Søskindbaahn, æ
 Breggerknæit,

Jen Søker aa jen Kællermann æ aasfo av
mie Slæit.

Kriskaale, som ved Reggeminten staar,
Æ kanner, naar a dem i Tølen faar."

— Nu Mads udpustede en Stund,
Dg hviilte snakkelystne Mund.

Hos Joden, som nu ogsaa var recolligeret,
Den gamle Skakrer-Aand sig fluxen inspireret;
Til Mads, i venlig Tale, han udlob sig saa:
„Skal vi ei handle lidt, for Tiden at forslaae?
Et Pibeboed, Uhr? — Hæ! skal vi handle, Ven?
For hvad det kosted mig, jeg sælger det igjen."
Mads svarede: „Næ bitte Mand, a seier Tak!
Æ ryger ku huer Søndav mæ æ Piiv Tobak!
Na Piivtøi, gue Bæn, dæ haer a jou;
Knouv nok han æ fo mæ, ka han trou,
Na sø mæ Uhr i Pomme a ka gaee,
Æ fo dan tørre Brø fœstten tjen' maa."

Det ærgred' Joden, at der ei af Sand'len blev;
Men, wart mann! tænkte han, og det bag
Dret ffrev;

Thi, meente han, der hør ei meget til at snyde,
Paa Sjællands Grund, en ung og uerfaren
Tyde;

Han snart med Molboe-Krønniker ham drilled',
Snart lidt af Solbergs Arv og Studenstrup
ham spilled',

Snart talte haanligen om de vindtørre Tyder,
Dg loe ad egen Bittighed; men — Mads fortryder

Paa denne flaaue Spas — som Landsmandsfaber
frænkte,

Dg paa en lille Havn, giengjeldende han tænkte.
Det i Augusti var, dengang, en saadan Hede,
At blot man stille stod, man maatte grusomt svede;
Hvormeget meer to Vandringsmænd, som monne
ile,

Dg ikke tog sig Tid at puste og at hvile.

Nu — medens Jøden efter Beiret drog,

Mads Tyde bønligent tilorde tog:

„Bitt' Gaer! huil han ei laan' mæ jen trei
Mark Danske,

Na — før a huil ham minsten Skjelling søvanske,

So ta ta Pant mæ sture Vadsæk høir,

I samme stued' æ mæ beiste Klæir.

Forresten hedder a misæl Mads Christesen,

I huide Hane tager a Kortier, mæ Bæn;

So hued han jou, hvor aa han mæ ka finde.”

— Paa engang randt det Jøden udi Sinde:

„Her gives Leilighed en Coup at gjøre,

Dg som jeg og vil mig til Nytte føre;

Thi Knægten er saa dum, han selv besørger

Min Sikkerhed; og ei engang han spørger,

Den Tydenar! om hvor jeg boer og om mit Navn.

Hans Erkedumbhed vil jeg føre mig til Gavn.

„Nu vel! han svared' Mads, her er tre Mark,

min Bæn,

Men — lad mig see, at han betaler dem igjen.”

„Dæ ka han trou!” Mads Tyde svarede paa

Stand:

„Den Skaa'n dæ huar, som narrid sobaan dæli
Mand.“

Nu begge tradskede ad støvet Landevei;
At tænke paa sin Coup forglemte Jøden ei;
Ei heller mindste Haan om Tyderne lod høre,
Dg: for endmeer trokyldig Mads at kunne gjøre,
— I Swinninge og Tudse, Solbek, Roeskild':
Kro,
Fortæring han betalte for dem begge to.

Om sider de til Stadens vestre Port ankom,
Mads ei undlod, mistænkelig, at see sig om;
Men snart for Toldbetjenterne de begge stod;
Dg, medens Mads sin Habengut randsage lod,
Han talte trende Rigsbankmark af Lommen op,
Hvis Syn — igjennemisned' Jødens spinkle
Krop.

„Sie hæir! sa'e Mads, nou takker a fo Laanen ham,
Na narre ham, dæ tøktes a aa huar æ Skam.
Dæ æ it Die'r aa man maa spøg' mæ æ Pænge;
— Badsækken dæ æ mien, a monn' ei længer
trænge.“

„Hvordan!“ brød Jøden ud, „han har jo narret
mig?“

„Næ,“ sagde Mads, „han marre har foregnet sig.
U tøktes — bette Bylt han ha'de ku aa bær';
So tænkte a han konne hjælpe mæ mi Kjær'.
— Dæ huar ei godt fo mæ, huis a mæ tomme Lomme
Te søh'n sture Voi, sam Kovenhauvn monn'
Lomme.“

No huil a seie Tak fo mæ bitt' Jøde!
 Huem hued om hui igæn hinanden møde."
 — Langnæset Jøden efter Jyden saaes at gloe;
 „Hæ, hæ; hi, hi! luur Jyden!“ — sagde Nads,
 og loe.

M o r a l.

Monsieur! hvis han en Grav for Andre grave vil,
 At ei han plumper selv deri — see nøie til.

~~~~~

Hjerte = Tyven.

(Fremstagt af Hr. Just. Nielsen til en Aftenunderholdning paa det Kongl. Theater.)

Man sætte Hjerte for — man sætte Hjerte bag,
 En Tyv er dog en Tyv — det er en afgjort Sag.
 Westel.

Bekjendt er Amor jo; det flemme Skarn!
 Man ham afmaler som et deiligt Barn
 Med Piil og Bue, samt med store Binger;
 Men det jo næsten som en Fabel klinger,
 Hvor kan man troe, han saadan vilde gaae,
 Nei, Gud bevares! han har Klæder paa;
 Og for hver Gang han et Parti vil stifte,
 Gaa veed han snildt sin hele Dragt at stifte.
 Den unge Pige allerhelst ham seer
 Klædt, som Student, hvad eller Officeer;
 Og disse, ja, det falder nu saa lige!
 De see ham allerhelst som Pige.

I Grunden er han, ja, fra Taa til Top,
En Tyvekragt, der burde klynges op. —

Den første Gang jeg saae ham for mit Die,
Var jeg endnu en Dreng og gik i Trøie;
Jeg leged' Skiul med nogle andre Børn,
Bed Plankeværket stod en Rosentjørn,
Der krøb jeg ind, man kunde mig ei finde,
Thi ganske stille sad jeg jo derinde;
Da kom vor Naboes Lise — og hvad meer?
Vor Indqvartering — han, den smukke Officeer!
Men hvad de talte om, det veed jeg ikke,
Kun saae jeg alle Roserne at nikke,
Og midt i een af dem, som hang
Ud over Plankeværket — tænk en Gang!
Der sad — ja ganske underligt det klinger!
Der sad en Officeer, Knap som en Finger,
Med Knebelbarter, Sabel og Kaskiet,
Der ligned Officeeren paa en Plet!
Jeg saae, hvor Rosen gyngede i Binden,
Saa at den Lise slog paa Næsen og paa Kinden,
Derfor den store Officeer den brød,
Og Lise tog den — men var ganske rød.
Bips, fløi en Sommerfugl paa smukke Binger,
Det Amor var — og med sin lille Finger
Han bød mig være taus med hvad jeg saae;
Thi der blev kysset — og jeg saae derpaa!
Jeg siden traf den lille Amor ofte,
Snart var han silkeklædt, snart i en Badmels Kofte
Men jeg, som ældre, mærkede nu snart,
At, hvad han gjorde, var just ei saa vart,

Thi lovede jeg høit, ihvor det vilde gaae,
 Paa mig han skulde aldrig Fingre faae.
 Det svoer jeg høit, den Tid jeg gif til Præsten,
 Og nu — ja vil I bare høre Resten! —
 — Ved Bondebyen, hist hvor Præsten boer,
 Er der en Hasselskov — den er ei stor,
 Men Diet taber sig i Jordbær-Brimlen,
 Der kom jeg just i Dag — høit Solen stod paa
 Himlen ;

Bag Buskene en Bondedreng jeg saae,
 Der gif og samled Jordbær paa et Straae;
 Jeg samled' selv mig Haanden fuld og spiste;
 Den Lille mig sit fulde Græsstraee viste,
 Og som vi stod', kom vi i Passiar;
 Da var det som man mig i Hjertet skar —
 Jeg blev saa løierlig — høit loe Krabaten,
 Thi Bondedrengen var den lille Satan.
 Det var ei Jordbær, nei! men Hjertes smaae,
 Han alle havde trukket paa sit Straae;
 Det mærkede jeg nu, og mellem disse,
 Mit eget arme Hjerte var tilvisse!
 Jeg skjændte, græd og bad, men høit han lo,
 Og svarede mig kun et kort: Jo! Jo!
 „See! disse Hjertes jeg i Dag har faaet,
 Og Dit, det er det sidste her paa Straaet.“
 Paa disse Ord især han lagde Bægt,
 Og løb saa bort, den stemme Lyneknægt!
 Jeg løb saa godt jeg kunde, strax bag efter,
 Og skreeg, og skreeg igjen af alle Kræfter,
 Men altfor snart han mig af Die kom.
 Nu kan jeg tænke, løber han vel om,

Fra Dør til Dør, med sine stjaalne Hjerter,
 Og hvad især der allermeest mig smerter,
 Faldbyder mit til baade den og den;
 Nu maa jeg see at stjåle eet igjen!
 Hvis Ingen kan og vil mig eet forære?
 Thi hjerteløs, det kan jeg ikke være!

H. C. Andersen.

Die jüdischen Rekruten.

(Frem sagt af Hr. Dr. Ryge.)

„Ihr dient als Krieger meinen Staaten!
 „Das ist mein Wille, mein Befehl!“ —
 — Sprach einer von den Potentaten
 Einst zu den Kindern Israel —
 Da bewegt sich jegliches Haupt und fragt:
 „Was hat er gesagt? — Was hat er ge-
 sagt?“ —
 „Soldaten werdet, hat er gesagt.“ —

Nu weh! Schon sammelt man in Reihen
 Des ganzen Landes Judenschaft;
 Die Führer ordnen, toben, schreien;
 Umsonst, der Jude schwärzt und gafft:
 Stets bewegt sich jegliches Haupt und fragt:
 „Was hat er gesagt? — Was hat er ge-
 sagt?“ —
 „Weiß nicht, was Ihr Gnaden haben ge-
 sagt.“ —

In Ordnung sind sie doch am Ende
 Durch manchen Rippenstoß gebracht.
 Vor ihrer Fronte sprengt behende,
 Der Offizir und ruft: „Habt Acht!“
 Schnell bewegt sich jegliches Haupt und fragt:
 „Was hat er gesagt? — Was hat er ge-
 sagt?“

„Habt Acht! habt Acht! hat er gesagt.“ —

„Richt'et Euch! Zum Teufel! steht doch g'rade!

„Den Kopf zurück! die Brust hervor!“

Schnell durch die ganze Wachtparade

Geh'ts wie ein Blitz von Mund zu Ohr:

Da bewegt sich jegliches Haupt und fragt:

„Was hat er gesagt? — Was hat er ge-
 sagt?“

„Stait g'rode! stait g'rode! hot er gesagt. —

So wiederholt der ganze Haufen

Stets Wort für Wort vom Commandeur.

„Bei Gott! das ist ja zum Entlaufen!“

— Ruft Jener aus — „bei meiner Ehr!“

Da fragten sie wieder: „Was hat er gesagt?“

„Entlaufen? Entlaufen! hat er gesagt.“

Und sie liesen davon, wie vom Teufel gejagt.

Körner.

Balpladsen.

Gud! hvor er jeg? — Væsen i det Høie!

Skue i Naade til Din Skabning ned!

Suk for flige Scener hulb mit Die,
 Svøb i Vintermidnat mine Fjed!

Strømme Blod, og sønderlidte Lemmer
 Dække vidt og bredt den store Dal,
 Trindt omkring mig stønne matte Stemmer:
 „End med denne Bajonnet min Dval!“

Hift endnu en fyrig Yngling sukker,
 Blegnet svømmer han i eget Blod;
 End et Suk! — han nødigt Diet lukker,
 Sikkert han en elsket Mø forlod.

Utaalmodigt hendes Kjælne Die
 Stirrer tro mod Krigens Egne hen,
 Skjønne Sværmerinde! spar Din Møie,
 Aldrig, aldrig seer Du ham igjen.

Hisset sank en Mand fra Børn og Mage,
 „Moder!“ — spørge de forladte Smaae —
 „Kommer ei vor Fader snart tilbage?
 „Skal vi ham ei snart i Møde gaae?“ —

Eders Lod, forladte Børn, mig rører,
 Ak! I eie ingen Fader meer!
 Ei hans Dre Eders Klage hører,
 Eders Taarer ei hans Die seer.

Her en sneehvid, eensom Olding sender
 Sukke op til hiin Fortabtes Ben:
 „Du, som min og Alles Sammer Kjender,
 „Stjænk mig snart min Alders Trøst igjen!“

Himlen Smertens Bøger Dig forføde,
 Dding! thi forgjæves er Din Bøn,
 Dine Sukke vække ei den Døde,
 Her en Kugle røved' Dig Din Søn.

Evunden er den vilde Kampens Hede,
 Kjølet af i Gravens dybe Skjød;
 Ak, hvad tænkte disse Sjæles Brede,
 At de svore saa hinandens Død?

Intet, — ei hinandens Navn de hørte,
 Aldrig de hverandres Ansyn saae;
 Hiin og denne rolig Ploven kjørte,
 Alle under Fredens Palmer laae.

Da fik Landets Fader Lyst at rane,
 For at vinde sig Erobrernavn;
 Manden under kronet Røvers Fane
 Kaldtes bort af omme Frænders Favn.

Kirkens æreløse Tjener voved',
 Kjøbt af Kronen, at bespotte Gud,
 Salighed til hver en Sjæl han loved',
 Som til Brodermord drog villig ud. —

„Gud! vær naadig,“ hist en Læbe stammer
 „Du som ingen Angerfuld forskjød,
 Skaan min Sjæl for Evighedens Flamme!
 Jeg har gjort som Dyrigheden bød.“

„Mig min Feldpræst Sakramentet vakte,
 Da urolig jeg i Kampen drog;

Blid hans Tale trøstet' mig Forsagte
Med at jeg for Landets Fader slog,"

"Ak, ei længer paa hans Trøst jeg haaber,
Thi den var Naturens Bud imod;
Nu til mig dens Tordenstemme raaber:
Hvi udøste Du Din Broders Blod?"

"Gav ei Himlen Eder Alle Føde?
Gav ei Kloden Eder Alle Rum?
Gud! — jeg døer; — tilgiv — tilgiv min Brøde?
Vær velkommen — stille — Gravens Slum!" —

Fyrste, glem for nogle Dieblikke
Dperdands og Skjøgers Favnetag!
Tænk det Blod, som disse Sletter drikke,
Naar det atter damper varmt en Dag.

Da jeg sønster ei blandt dem at være,
Som med skændig Roes forguded' Dig;
Heller ei vil jeg Dit Purpur bære,
Naar Du svare skal for disse Liig.

uden Dphør disse Faldnes Sjæle
Følge Dine Fjed i blodig Rad;
Selv i Dromme deres Raab Dig qvale;
Fyrste! siig: hvor kan Du være glad?

Tænk, naar Folkets Graab i andre Lande
Flyder ved en værdig Faders Død,
Da skal Dine Skarer Timen bande,
Da Du blev til kronet Røver født.

O beklag, at en barbarisk Alder
 Hegner om Din Virkekreds, min Sjæl!
 Klag, at han, som sig Guds Billed kalder,
 Er af Dvertro og Løgn en Træl!

Ja, begræd, at Udel, Navn og Hæder
 Bindes end i Kamp og blodig Færd,
 Bryd min Alder, bryd Din Fordoms Kjæder!
 Eller Du er ingen Taare værd.

R. Frankenan.

~~~~~

Sangerens Lykke.

(Fremfagt af Mad. Nielsen paa det Kongl. Theater
 d. 20 Jan. 1839.)

1.

Paa Montferrat i den gyldne Sal
 Der lytter Ridder og Frue
 Til Dvad af en liflig Nattergal,
 Alt under den hvælvede Bue.

Markgreven kneiser med Fjederhat,
 Om Skuldrene Fyrste = Rappen;
 Han lytter, med Næven paa Knæet sat,
 Dg Hagen paa Sværdeknappen.

Bed hans Side blusser en Rose fin,
 Dg det er hans deilige Søster;

Hun lytter, og under det hvide Linn
Sig hæve de unge Bryster.

Der er saa tyst i den hvide Sal,
Føst høres de bankende Hjerter,
Som naar i Skoven en Rattergal
Udaander sin Elfskovs Smerter.

Dg det er den ædle Troubadour,
Rambaut af Baquieres;
Han synger i det forgyldte Buur
Den hellige Tomfru til Ure.

Den hellige Tomfru's hulde Navn
Han vil sin Qvad indvie;
Hvergang han tager sin Cithar i Favn,
Er hans første Ord: „o, Marie!“

Dg dette Navn for den ganske Jord
Han vil saa yndigt besynge,
Som hist det klinger i evigt Chor
„Maria!“ blandt Engles Klynge.

Dg lægger han da sin Cithar bort,
Saa Strængen atter maa tie,
Fra Barmens Dyb det klinger fort
I sødeste Toner: „Marie!“

Men heftigt Fyrstindens Hjerte flaaer,
Paa Læben Sukket hendøde;
Over Hals og sneehvide Skulder gaaer
Den klareste Morgenrøde.

Som i en dyb, en tankesuld Drom
 Hun sidder med Panden bøiet;
 Med flyder Koffernes brune Strøm
 Og følger Kinden og Diet.

Markgreven stryger sit sorte Skjæg,
 Han rynker sit Bryn, og tier;
 Men Ridderne hvikke langs Salens Bæg:
 „Ja, der er flere Marier!“

 2.

I Skoven er der saa luunt et Sted
 Under Egens knuddrede Grene;
 Kilden risler saa tæt derved, —
 Der stode de begge alene.

Bag den skjærmende Rosenhækkes Læ
 Af sagte Zephirer vugget,
 Dybt bøier Troubadouren sit Knæ,
 Og frit udaander han Sukket.

Og et Svar han møder fra Hendes Røst;
 Hun op til Himlen ham hæver,
 Til Himlen i hendes kydske Bryst,
 Hvor Kjærligheds Vaarblomst bæver.

Paa hans Pande et Kys, et eneste Kun,
 Hun vover med Til at trykke;
 Da lægger sig yndigt om Kind og Mund
 Undseelsens Tomfrusmykke.

Hun sætter sig blødt under Bussens Hang
 Paa blomsterbroderede Leie;
 Dplader han da til Strængens Klang
 Sit Hjertes kostbarste Cie.

De Billeder komme, de Billeder gaee,
 Hans Toner saa lifligt male;
 Fyrstinden smiler og lytter derpaa,
 Til Dielaagene dale.

Dg Troubadouren, den Elskede nær,
 Paa duftende Leie sig strækker;
 Mellem hende og sig, som et Cherubsværd,
 Sin trofaste Cithar han lægger.

Dg Kilden risler og Droslerne flaae
 I Skovens susende Sale;
 Dg Tankerne komme og Tankerne gaee,
 Til hans Dielaage de dale. —

Alt Aftensofen med Purpur og Guld
 Har farvet Fjeld og Skove;
 Markgreven vandrer saa tankesfuld
 Langs Kildens spillende Bove.

Da seer han det unge, slumrende Par,
 Dg standser sin Fod forfærdet;
 Brat syder hans Blod, og kraftigt har
 Han Haanden alt lagt paa Sværdet.

Men Haanden synker, — et andet Sind
 At fatte hans Hjerte mægter;

Han sniger sig let under Egen ind
 Dg løsner sin Rappes Hægter.

Dg dækker med fyrsteligt Hermelin
 Det drømmende Somfruhjerte,
 Den blændende Skulder og Foden siin, —
 Dg iler saa bort i Smerte.

 3.

Saa ængstligt i Salen paa Montferrat
 Der hvisker Ridder og Frue;
 Markgreven kneiser med Fjederhat,
 Dg barst er hans Die at stue.

Dg midt paa den tavlede Marmorgrund,
 Paa Knæ, med Rappen i Hænder,
 Den unge Sanger, med blegnet Mund,
 Til Fyrsten sit Die vender;

Dg stammer sagte: „Min Hercker og Ven!
 Jeg gif mig en Gang udi Lunden,
 Ydmygeligt her jeg bærer igjen,
 Hvad hist jeg usaligt har funden!“

Fra Stolen hæver sig Fyrsten prud, —
 Forstummet er Hviſken og Talen —
 Af Balgen drager han Sværdet ud, —
 Da blegner hver Kind i Salen!

„Du Sangfugl! Du flakker mig hid og did,
 Snart vilde Du mig vel forgjette;
 Thi skal Du nu stækkes, — til evig Tid
 Jeg Dig udi Buur vil sætte!“

Dg Sværdet løfter han rolig, stolt,
 Tre Gange han rører hans Skulder,
 Men dæmper flux med alvorligt „Holdt!“
 De jublende Ridderses Bulder.

„Stat op, Hr. Ridder! og her i min Haand
 Du sværge mig Tro og Fæste;
 Det bliver vel ei det eneste Baand?
 Jeg kjender jo nok det Bedste!“

For Gud og Veren brug Mod og Marv
 Til seent i Graven Du blunder!
 Behold min Kappe til Gie og Arv,
 Dg — der, som Du fandt derunder!“

Christian Winther.

Republikaneren.

Bed Barrière de la Santé
 Ligger en ydmyg liden Kaffee.
 En gammeldags Stue er al dens Plads,
 Der er ei Forgyldning, der bruges ei Gos.
 Den har en Søgning, der sjelden brister,
 Af Studianter og smaae Artister;

Dg kommer ei disse, da eier den dog
 En stillere Gæst i sin dunkle Krog.
 Der vandrer omkring i den straalende Stad
 En skibbruden Flok, der aldrig er glad;
 Der møder dem Ingen med Smil eller Nik,
 De færdes i Sværmen med slukkede Blik.
 Pauvres honteux! de søge et Hjem;
 En ringe Kaffee er det bedste for dem.

Nu er det Midnat, der sidder en Gæst
 Endnu ved sit Bord med en Sukkervandsrest.
 Hans Ansigt er falmet, hans Dragt er grov,
 Hans Linned er reent og hans Hænder er smukke;
 Han støtter sit Hoved, som om han sov —
 Det er saa tykt; man kan høre ham sukke.

Dog, mens han sidder i dette Ly,
 Rabner man Døren med Bulder og Gny;
 Det er en Skare af Ungersvende
 Med stærke Moustacher, med Dine, der brænde.
 De fløite og nynne en smuk Melodi,
 En Sang af den Stumme i Portici.
 Nourrit har iaften fra Scenen vaft
 De fyrige Toners koglende Magt;
 Da rulle den jublende Flok gennem Blodet,
 Nu har den igjen Republikken i Ho'det.

De sætte sig matte; men atter fra Stolen
 Springer der En og bestiger et Bord,
 Han siger med rungende, vingede Ord:
 "Forsamling, giv Agt, jeg vil tale om Polen!"

Det var en Tale som flammende Krudt;
 D, der blev stormet og spiddet og skudt.
 De Franskes Konge og Raad og Kammer
 Gik op med Kreml i de samme Flammer;
 Men frem af de kolde russiske Grave
 Steg atter en Hær af Napoleons Brave;
 De kæmpede med, de rystede Jorden
 Med Faner som Storm, med Drne som Torden.
 Paa Warschaus Mure stod atter Fama
 Og læste for Verden et fransk Proklama,
 At nu var Historiens sidste Knude
 Løstnet for mig og Stykket ude.
 Den frie Mand og den frie Qvinde
 Blev proclameret i alle Vinde;
 Europas Kongres forsamled sig bedst
 I Polens Skjød mellem Ost og Vest,
 I Warschau reistes Kongressens Salon,
 Og dertil en Støtte for Saint Simon.
 Da jublede Flokken og atter det lød:
 „Champagne, Garçon, paa Tyrannernes Død!“
 Men just da de løste den skummende Drik
 Saae de en Fremmed med studsende Blik;
 Thi Proppen fløi mod den sælsomme Mand,
 Der sad i en Krog med sit Sukkervand.
 „Drik,“ raabte de Alle, „Champagnen er god,
 Bort Bæger er helligt; drik, har Du Mod!“

 „Jeg drikker ei Viin, om stærk eller mild,
 Dens Sødme er vammel, jeg hader dens Ild.
 Jeg sidder med Gru paa mit Livs Ruin,
 Mit Bæger er tomt; jeg drikker ei Viin.“

Da blev der et Gny; de kaldte ham Træl;
 De raabte paa Skjændsel, paa Hævn og Duel.
 Han viste sit Bryst — hvor det var skrammet,
 Af streifende Rugler, af Klinger rammet! —
 „S Daarer; det er Ostralenkas Mærke.
 Har I vel fattet, hvor det kan værke?
 Der er ingen Lise for denne Qual;
 Den kan ikke blunde for Gladder og Pral.
 Der er ingen Gjæk saa vindig og svag,
 Han sminker sig jo med mit dybeste Nag,
 Min hedeste Bøn, mit eneste Gode,
 Er kommen paa lallende Tunger i Mode. —
 Tilside, Dreng, giver mig Rum!
 Himlen har Stjerner, Matten er stum.“

De saae paa hverandre. Han vardred sin Bei.
 De havde Champagne, men rørte den ei.

J. S. Welhaven.

Drankeren Barthold.

Fra Taget hænger det mugne Straa,
 Og Katten kryber paa Bjælken,
 Langs Bæggen de nøgne Hylder staae,
 Der fattes Brødet og Melken.

Bartholdus sidder ved gamle Bord,
 Det staaer paa brukne Bene;
 Hans Biv med Barnet, paa blotte Jord,
 Har tændt nogle vaade Grene.

Hvad klynker Du for? han raaber høit
 Og vender Kruset paa Dikken:
 Bær lystig tilmode! tralall og fløit!
 Hvad skal den angstlige Hviſten?

Kom, sæt Dig paa Skjødets og kys min Mund!
 Riv bort det pjaltede Klæde!
 Endnu er Din Barm jo hvid og rund —
 Sophie, hold op med at græde!

O Barthold, Du glemmer, Du glemmer vor Nød!
 See Barnet fryser, det Arme!
 Bort kys er brændt, vi har ei Brød —
 Naar vil sig Himlen forbarme!

Hvad taler Du der om kys og Brød?
 Hvi klapper af Frost Dine Tænder.
 Naar Binen skummer, hvem har da Nød?
 Flux Blodet funkler og brænder.

Naar Binen opløder min frozne Hu,
 Som en Harpe mig Stormen klinger,
 Min Dreng er en Engel, og jeg og Du
 Hensvæve lykkelig paa Binger.

Men dufter ei Binen mig Liv og Lyst,
 Da stige de gustne Tanker
 Som Dødninge op i mit hule Bryst,
 Og hele Helved sig sanker.

Gåf ned til Byen og borg mig der
 Af Binen, af Binen den søde!
 Tag Drengen med, han skriger kun her —
 Saa skal jeg af Hjertet gløde!

Den Skjælvende ud af Døren gaaer,
 Sit Barn hun holder paa Armen:
 Æ Gud, hvor dog den Storm er haard!
 Dernede hør Bølgernes Larmen!

Hun puster i Haanden og trykker den saa
 Om de smaa, uskyldige Fødder.
 Hæst skriger Sivet og gustne Straa
 I Vandet blandt Vilens Rødder.

Hun gaaer paa Skrænten af dyben Flod,
 Hvor brysten er Rækværkstaven:
 Bær stærk, min Mand! Bær vis, min Fod!
 Her er det mørkt som i Graven.

Da kommer med Regn et Stormstød brat —
 Kun Barnet til Hjertet hun knuger —
 Hun glider ned, faaer i Stenen fat,
 Og Bølgen dem skummende sluger.

Stum sidder Du, Barthold, i Hytten nu
 Og venter paa Vinen den røde;
 Forfærdet i Mørke nu stirrer Du —
 Dine gode Engle, de døde!

Emil Aarestrup.

~~~~~

Det rimede Spørgsmaal.

Høistærede Herr Fætter!
 Nys blandt Historietter,
 Jeg fandt en Fyr, heed Svetter,

En Svend, som fordums Tetter,
 Bekjendt ved Krigs Idrætter:
 Med Blod bestængt og Pletter —
 Som sjelden han afvætter.
 Han aad ei lække Rætter,
 Men Skinke, Raal og Spætter,
 Feed Dresteeg som mætter,
 Vel hele ti Uchietter
 Han tømte reent, den Kjætter!
 Derpaa han tørstig sætter
 En Tønde Dll, som tætter,
 Lidt meer end franske Cetter
 Og nu han Kroppen retter. —
 Saa flux ad Kampens Sletter,
 Han over Led og Stetter
 Foer frem til Strid og Drætter,
 Med Bue, Spyd, Floretter,
 Med Sabel og Musketter; —
 Saa mangan Kjæmpe sprætter!
 Saa mangan han udsletter!
 Med hvasse Bajonetter. —
 Saa vidt jeg veed — Herr Fætter!
 Men een Ting jeg ei gjætter,
 Med Grublen Dag og Nætter,
 Maa skee Du Tvivlen letter?
 Og Knuden mig opfletter?
 Hvis saa Du mig beretter,
 Om denne Monsieur Svætter
 Var krusede Manskjetter?

Alma eller Klosterløftet.

„Saa mægter da min Bøn ei, kjære Pige,
 At rive denne Tanke fra Dit Hjerte ud!
 Den skjønne Verden Du Farvel vil sige,
 Bag skumle Mure vorde Himlens Brud!
 O! siig mig, vil og Klosterløftet hyde
 Den Fred, Du søger, troer at finde hist?
 Vil Gavn og Længsel ei fra Hjertet flyde?
 Er Ro og Fred i Cellen Dig saa vis?“

„Ja Fader, jeg vil villig Gløret tage,
 Og hulle mig i sporløs Dunkelhed,
 Bag Klostermuren lyde skal min Klage,
 Til Englen med Cypresen bringer Fred;
 Der vil jeg søge Verdens Sorg at glemme,
 Og ham, som saare let forglemte mig,
 Der vil jeg boe, og lytte til Din Stemme,
 Til sidste Psalme synges ved mit Liig.“

Hvad kan vel Verden stakkets Alma hyde?
 Det knuste Hjerte søger Fred, ei Larm,
 Naturens Skjønhed vil ei meer mig fryde,
 Og Livets Glæder volde mig kun Harm.
 Det er saa skjønt i Klosters dunkle Stue,
 Hvor Fredens Palmeblade bredes ud,
 Og Sorgens Dvermaal ei Hjertet kve,
 Men varig Ro tilsmiler Himlens Brud.

„Naar Sommersol, der Nattens Mørke spreder
 Og Klosterklokken kalder mig til Bøn,

Da skal Du see, hvor flittigt Alma beder,
 Og glædes, at min Løb er vorden skjøn.
 Fra Bønnen gaaer jeg til vor stille Have,
 Naar Aftenstjernen smiler til mig ned,
 Blandt dunkle Skygger, Bedesøstres Grave,
 Jeg skuffer op mit sidste Hvilested." —

"Og naar i Baaren muntert Fuglens Stemme
 I Gellen trænger, Skov og Mark er grøn,
 Da skal dens Sang til hellig Andagt stemme,
 Mit knuste Hjerter glæde sig i Bøn,
 Og tænke: den Natur hvori jeg stirrer,
 Er fremmed, og for Klosternonnen død,
 Og, om da Laarer end i Diet dirrer,
 De ved Grindring, ei af Anger flød."

Der i min Celle, ved den dunkle Lampe,
 Naar Nattens Vinge spreder Dunkelhed,
 Jeg beder Gud, selv fri for Sorgens Kampe,
 Han Thebald sende Fryd og Glæde ned.
 Ja, jeg vil bede, at hans Liv maa svinde
 Med Glæde kun i Lykkens lyse Havn,
 At aldrig nogen Time maa ham minde,
 Og i hans Tanker bringe Almas Navn."

"Jeg elsked ham, han evig kjær vil blive
 Den, som han svoer sin Tro og glemte saa,
 Forgjæves Sjælen søger jeg frarive
 Det Billed, som med mig til Grav vil gaae.
 Dog vil jeg bede af mit fulde Hjerter:
 Tilgiv ham Gud, som gjerne jeg tilgav,

Han aldrig kjende vil den bittere Smerte,
Som den, han her grov sidste Glæders Grav!

„Hør fromme Munk, om Noget jeg Dig beder,
En Bøn jeg har, en eneste, ei meer;
Om Thebald nogensinde om mig leder, —
Det er dog muligt, at det eengang skeer.
Maaskee, naar Letsindsflammen Tiden slukker,
Han kunde mindes den, han glemmer nu,
Maaskee, naar eengang han af Kummer sukker,
At Almas Gavn da rinder ham ihu.“ —

„Saa siig Du ham, at stedse jeg er svunden,
Som liden Blomst, hvis Krone brudten er,
Siig ham, bag Klostermuren har jeg funden
Den Fred, mig Verden kunde stjænke her;
Dog skal Du Navn og Stedet for ham dølgje,
Ei aabenbare ham min sidste Tilflugtshavn.
Der hvor jeg gaaer, kan han dog ikke følge,
Han glemme blot sin Daad, mit Liv, mit Navn!“

„Men skulde, før han kom, mit Die briste,
Da før ham kun til Almas Hvilested;
Ja, lad ham træde for min smalle Kiste,
Forklaret da jeg skuer til ham ned.
Dg beed ham da, han mig at glemme stræber,
Siig, jeg ham elsked til min sidste Stund,
Siig, at hans Navn lod fra de brystne Læber,
Da jeg sov hen i Dødens stille Blund!“ —

„Det er det muligt, han kan Væsner finde,
Hvis Skjønhed ganske mig fordunkle vil,

Men det jeg veed, i Trostab ingensinde
 Han træffer den, jeg ikke svarer til;
 Maaſkee da og, at Veemodſtaaren ſprænger,
 Den Skorpe, ſom hans Hjerte banker mod,
 At i hans Bryſt en luttret Straale trænger
 Som gjør min Thebald atter from og god."

Her Alma tav, og ſtride Taarer rinder,
 Afmægtig ſynker hun paa Gulvet ned,
 Og Blodet viger fra de blege Kinder,
 Ei mere af ſig ſelv den Arme veed.
 En Taare perlede i Munkens Nie,
 Han ſukked' dybt, en ſtille Bøn han bad
 Om Kraft og freidig Styrke fra det Høie,
 Bad Himlens Herre Alma gjøre glad.

Endt var den næſte Dag, og Natten dækker
 Den hele Jord alt med ſit tætte Slør,
 Da Nonnerne med langſomt Fjed i Rækker
 Indtræde af den høie Kirkedør;
 Klart flamme Fakler, Orgeltoner høres,
 Og Præſter med Monſtrants i Haanden ſtaae,
 Der Alma vaklende, befløret føres,
 Hun knæler taus, halvdød, ved hellig Alterfod.

Hun hylles ind i ſorte Nonneklæder,
 Til Himmelbrud hun evig faaret er,
 En Søſter op til hendes Side træder
 De rige Lokker hun af hende ſkjar;
 Da lød et Skrig imellem Munkesange,
 „Holdt!“ raabes ud, med kraftig, mandig Røſt,

En Yngling iler op fra Chorets Gange,
Som Alma griber, trykker til sit Bryst.

„Holdt!“ hun er min, hvo vover her at røve
Min Brud, min Alma, som mig hører til?
„Gjør Plads Enhver, som ei min Arm vil prøve,
Dg ei sit Liv med Døden bytte vil.“
Saa taler han, og bange Konner lister
Sig skyndsomt bort i Kirkens dunkle Braae;
Men Alma hurtig af hans Favn sig vrister,
Dg flyer til Altret, mens hun taler saa:

„Tilbage — Bort! vanhellig? ikke Kirken!
Du kom for seent, jeg er alt Klosterbrud,
Forgjæves her er hver en Bold og Birken,
Fra nu af jeg tilhører ene Gud. —
Du Thebald, som mig længe kunde glemme,
Forglem mig nu, og røv ei sidste Fred!
Om søie Tid histoppe er jeg hjemme,
Vi samles først hiinsides Gravens Bred.“

„D! det er sandt? for sildigt jeg gjenfinder
Min tabte Lykke, Fryd, i Alma Dig.
For seent min Angers Smertestaare rinder,
Du Høie, Kene, var for god for mig —
Belan da, Død, jeg Dig som Hjelp paakalder,
Føer Du mig til mit sidste Balfartssted!“
Saa taler han — Pistolen glimter — knalder,
Dg Thebald synker knust og blodig ned. —

En Maaned gik, ved Skin af Konners Kjærte
Et Liig man sænkte under Gange ned,

J Kisten hvilte taus, med brustent Hjerte,
 En Søster stille i en venlig Fred.
 Det Alma var, som her i evig Hvile
 Fandt Ro i Klostergaardens dunkle Skjød,
 Dg brudt var Sorg og Smertens hvasse Pile,
 Dpfyldt var hendes Dnske — hun var død.

J. C. C. B.

~~~~~

Den unge Poet.

„Ja, sad jeg varmt inden Døre
 — I saadant Selskab især —
 Med Altning paa det Tørre,
 Som I, Høistarede, her —
 Saa rendte jeg ikke i Støvet,
 Dg beed et Par Blomster itu,
 Dg talte med Stjernen og Lovet
 Dg Sommerfuglen, som nu.

Hvilte min Hustru, den brave,
 Paa Sophaen, i Negligèe,
 Med Alt hvad en Kone kan have —
 Det var noget Andet maaskee.
 Jeg pusted' paa Theevandet Kjølen,
 I var' mine Mønstre, I! —
 Dg med Lidenskaben og Sjælen,
 Med dem var det sagtens forbi.

Ja kunde jeg lykkelig regne,
 Dg kunde jeg rigtig strøe Sand;

Dg følte jeg allevegne,
 Hvad en Skriver er for en Mand —
 Saa laae jeg ikke paa Bakken,
 Hvor Fuglen flyver forbi,
 Saa sad jeg og bøiede Nakken
 Maaskee i et stort Cancelli.

Dg kunde jeg prange og ksjøbe
 Dg sælge igjen med Profit;
 Ja, kunde jeg mæggle og løbe
 Dg altid passe mit Snit —
 Til min Villa saae I mig vandre,
 Et Dampfskib kaldte jeg mit,
 Dg gjorde tilsidst, som de Andre,
 En stor, anstændig Fallit.

Dg var jeg af dem, som fødes
 Til at befale, de Faa;
 Dg ikke af dem, som nødes,
 Blot til at prygle og flaae —
 Jeg bandt en Dvaast om min Klinge,
 Dg avanceerte saa smaat;
 Jeg klapped' ei Pegasus Bringe,
 Men strøg min Anebelsbart blot.

Ja kunde jeg digte som Mange,
 Dg blev jeg ret aldrig træt
 Af at skrive beleilige Sange
 Dg bukke inderlig net —
 Saa slap jeg, Kritik, for Din Spisrob,
 Anseet blev min ringe Person;

Jeg døbe maaskee som Justitsraad,
 Og Kone og Børn fik Pension."

Emil Aarestrup.

Stege-Inspecteuren.

En Bonde langveis her fra Hovedstaden,
 Og altsaa mindre kjendt med den end jeg,
 Sig kjøbte hos en Kjeldermand paa Gaden
 For fire Skillinger et Stykke Steg.
 Nu, Gud velsigne Maden, hvor den laves;
 Naar man har som en Bonde Appetit,
 Saa glider den saadan som den kan have;
 Thi han om Resten sig kun bryder lidt.
 Han gik saa glad med Svøben under Armen
 Og Stegen i den flade, bare Haand,
 Mens Banterne frempipede af Barmen,
 Klogt fæstede til Knappen med et Baand.
 I Kjøbenhavn bør man forsigtig være,
 Saa tænkte han, Folk er' slemme der,
 Og Gaderne med Tyve fulde ere;
 Mistænkelig han lister forbi Hver,
 Og gaaer og piller, og med Stegen suler
 Sin tørre Humpel hjemmebagte Brød,
 Og samler op fra Skjæget tabte Smuler
 Og visker Næsen i sit Kjoleffjød.
 I det han aad med Næse, Mund og Dine
 Langs over Kongens store Nytorv hen,
 Og vilde om ad Østergade boie,

Og brød, og aad og sikked' Fingeren,
 Gik en Krabat, som Stegens Lugt forleder,
 (Thi Kjældersteg, det veed man, lugter godt)
 Bag efter ham, og medens Bonden æder,
 Han lusker efter Leiligheden blot,
 At snappe den, men det lod sig ei gjøre;
 Thi Østergade er saa folkertiig,
 Og man ubedet let ham kunde føre
 Med stjaalen Steg, hvor han ei ønskte sig.
 Han gaaer og slikker Munden, og studerer,
 Indtil han kom til Peder Madsens Gang,
 Og hvert et Fjed hans Lystenhed formerer,
 Og gjør hver Finger dobbelt, dobbelt lang.
 „Hør, alte Vater!“ raabte han omsider:
 Wie dyr er vel den Steeg han spiser der?
 Denn jeg veed: her i Bien sommetider
 Det Tyvepæk ei just for ærlich er!“
 Ja Gu, det kan jeg meget gjerne sige, —
 Seer I paa Torvet, hvor de Karle staae
 Med laadne Messinghuer, er en lige
 Og lovlig Gade. Naar I ind vil gaa
 I den, saa kommer I der til en Kjelder,
 Hvor Tallerkner staae der rundt omkring
 Med Suul, Guds Gaver, Pandekager, eller
 Saa mange andre rare Ting.
 Der faaer I den gode Steg at kjøbe,
 For fire Skillinger jeg fik den der.
 „Nei Fatter, jeg ei frager for at løbe
 I Keller, for at kjøbe Maden her;
 Denn seer Du: jeg er Stege-Inspecteur,
 Und prøve skal den hele Biens Mad; —

Saa gaaer jeg ikke uden for en Dør
 Und faaer meer, end som jeg æder, paa mit Fad ;
 Bom al Slags Mad man maa mig bringe
 En gut Portion vom hver en Kjælder hen,
 Und finder jeg for lidt den, eller ringe,
 Ja denn, min Fa'er, Gott helse Kjælderen!
 Jeg sender Maden strax, det mo Du vide
 Til Kjælberdirecteuren ovenpaa.
 Der, hvor de Vindver er paa venstre Side,
 Saa skal den Gaudib en Ulikke faae!
 For fire Skilling! Gott in Himmelrikke,
 Hvor han har snit dig, Fatter! seer du vel:
 Lebendig skalde man til Ragen strige
 Enhver, som ei gjør bedre Ret og Skjal.
 Det Halve kun! nei det er min Sæl Sinde
 At snide saa en ærlig Bondemand ;
 Men de skal faae det ærligen at finde ;
 Und, Gott sei Dank, dertil er jeg en Mand ;
 Jeg er, som sagt, Herr Stege=Inspecteuren,
 Laan mig sin Steeg, jeg op skal bære den,
 Und pas so paa der ved Ap'thekerdøren
 Min Faer, indtil jeg kommer ned igjen ;
 Den Snider skal ham give nok et Stykke,
 To Gang so stor som det og mere til,
 Und so en Copken ovenpaa at drikke ;
 Det Directeuren ham nok lære vil ;
 Vi nok skal holde Raad derom vi begge.
 Nu gaaer jeg ind ad denne herre Port,
 Und so skal S . . . . Kjælbermanden knække.
 Vi du kun, Fa'r! det snart skal være gjort ;
 Denn vi er sat i Staden for det samme,

At passe po, at hver Mand fkeer sin Ret,
 Und sodan Kjælderpaak sig skulde skamme,
 At man skal immer huske dem paa det.
 Han kan min Sel i Bernehuset komme,
 Naar jeg und Directeuren bliver vred ;
 Der faaer han nicht at spise mindste Krumme,
 Foruden Brød und bare Vand derved.
 Nu, hilledød! vor kloge Bonde tænkte,
 Det var saa Gu en ret eenfoldig Sag,
 Om jeg den Kjæltring mine Penge skjænkte.
 See her, Herr Inspektør, er Stegen ; tag!
 Krabaten gif — for ei at komme mere —
 Ud Porten ind i Peder Madsens Gang,
 Og Bonden havde Tid til at spadsero
 Og kikke op, men Tiden blev vel lang.
 Han op ad Trappen gaaer, ved Laasen rører,
 Saa ned igjen, og ind ad Porten seer,
 Nu op, han traffer ind. „Hør nu Mosører!
 Han siger: „jeg vil ikke vente meer,
 Jeg skal omkring paa mange andre Steder
 Hvor blev han af, den Stege-Inspecteur?
 Hvad ba! Farlil ; Hvad siger I han hedder,
 Har Fanden hørt en saadan Tittel før!
 En Stege-Inspecteur, — I mener nok en Anden?
 Nei gu, jeg ved nok, hvad jeg siger, jeg ;
 Jeg mener ham, som gif herop til Manden
 Herovenpaa, at vise ham min Steeg ;
 Han kom til mig hernede just paa Gaden,
 Og fik min Steeg at tage Syn paa den,
 For han og Directeuren over Maden
 Skal holde Ret og Skjel, min gode Ven,

Og at forlidt det var for mine Penge,
 Det saae han strax, og lovede Bæsteb;
 Men Inspecteuren bliver noget længe
 Før han igjen paa Gaden kommer ned! —
 Men er I gal, gif han herind ad Døren? —
 Nei han gif igjennem Porten ovenpaa,
 Der boer jo, veed jeg, Kjelderdirecteuren! —
 Nei det maa Fanden, ikke jeg, forstaae.
 Her findes ingen sliq Person i Huset.
 Her er et Apothek, min kjære Fa'er!
 Det seer han nok. Men saa den Karl opsnuset,
 Som tog hans Steeg og holdt ham saa for Nar!
 De loe; Han gaaer og sine Fingre slikker
 Og mumler og med Pidskeskæftet ned
 Ud Trappen og paa Kendebrættet pikker;
 Og bander, tordner og er bistervred.
 Saa siger han: Nu Dævlen skal regjere
 Den tydske Satan, med sit Inspecteur!
 Vil han en ærlig Bondemand firere!
 Jo, lad mig kun faae ham i mine Kløer!
 Han svinger Pidsken, ned ad Gaden støvler
 Og brummer høit, og smækker Knald i Knald,
 Og Alle undres over hvad han vrøvler,
 Og troer: Den Bonde er nok splittergal.
 Her! raabte han, — jeg skal den Kjaltring lære,
 Som tog min Steeg og holdt mig saa for Nar;
 Prygl skal han ha', saa mange han kan bære,
 Og han skal prøve hvor min Svøbe sla'er.
 Forgjæves spilte han sin hele Brede,
 Han hverken saae sin Tydsker eller Steeg,
 Til sidst, for dog at dæmpe lidt sin Hede,

Han troer en Sopken var utjenlig ei ;
 Ned i en Kjelder han forpustet træder
 Og siger : Fa'er, giv mig en lille Taar,
 Der sidder Knægten just og rolig æder
 Af Bondens Steeg, som endnu for ham staaer.
 Men neppe seer han vores Bonde komme
 Før vips han gjør en skjæv forvrænget Mund,
 Og Stegen stak behændig i sin Lomme.
 Vor Bonde seer igjennem Glassets Bund
 Det stygge Fjæs : Hør, mig Forlov at spørge,
 Hvad hedder I, der seer saa bandsat ud ?
 So bandsat ! Bauer, Du hvad vil sørge
 For min Gesigt ! Du graaber Bondestud !
 Dermed begyndte han endmeer at vrænge,
 Og dreier Munden op til Dret snart,
 Det hvide ud af begge Dine Krænge
 Saa Bonden fløi tilbage med en Fart.
 Den Hib, han skreg, har jeg mit Vren faaet
 Im Slagten hier den Anden vom April,
 Und havde Du da ved min Side staaet,
 Du havde mist din Vselhoved til.
 Hør nur, han Berten der, mig kjender,
 Und kjæber Et og Andet tidt af mig,
 Jeg slog Gott straf mir hundred Engellænder
 Mit min Banknet ihjæl in samme Krig,
 Denn vi var nød til tappre der at være,
 Fordi man ikke kunde komme bort,
 Und derfor holder jeg og paa min Vren
 Und taaler af en Bauer ikke stort.
 Mit Gligt tør Ingen komme mig paa Livet !
 Da faaer en Djævelskar! en Botshak fat,

Und har dermed min hele Mund oprivet,
 Und mig den store Mærke sat.
 Jeg beed in Hagen, trak ham op paa Dækket,
 Und mit den ene Hand den Karl, min Sæl,
 Smeed ind paa Fjendens Skib, so Halsen knækket,
 Und slog en brittisk Admiral ihjel.
 Nu, sagde Bonden, saa har I med Ure
 Den skjæve Mund, og om Forlædelse!
 Kom, skjænk en Copken, Fa'er, til Manden bere,
 Men jeg vil sige Jer alleneste,
 At naar vor Herre ikke havde Jer tilredet
 Saa gruelig i denne fæle Krig,
 Hvor I som ærlig Karl har tappert stredet,
 Saa var I Stege-Inspecteuren liig.

Nei, Bauer, Du, nei jeg er ikke
 Saa stor en Mand, hvis Navn gaaer ud paa ør
 De Folk ei deres Ell i Kjelder drikke
 Her kommer ingen Stege-Inspector.
 Thi ifra Director und ned til Desertør
 Und Billeter und opad til Markør,
 Und vom Traktør ja lige til Parlor
 De Berten ei den mindste Ure gjør,
 Dertil de altfor høie Næser bære;
 Du po en anden Sted maae søge ham:
 Han kan moske just nu paa Børsen være,
 Denn han har Opsigt mit den Kram.
 Vor Bonde hjerteglad Farvel til Manden
 Nu siger, — skutter sig og gaaer sin Wei.

Den anden bød ham siden gaae til Fanden
 Fik Mund igjen, og aad den stjaalne Steg.

C. S. Primon.

~~~~~

Die Denkmahle der Liebe.

Mein Schreibepult hat ein verborgenes Lädchen,
 Da giebt es gar herrliche Sachen darinn,
 Sie kommen von Händen der lieblichsten Mädchen,
 Von Hannchen und Lieschen, und Röschen und
 Gretchen;

Kommt, setzt Euch mit mir zu dem Schreibepult
 hin;

Wie ich sie bekommen erklär' ich Euch treu,
 Ich weiss es, Ihr lächelt wohl manchmal dabei.

Diess Schnürchen von Haaren, es ist von Bri-
 gitten:

Am Abende, der uns der seligste war,
 Hab' ich sie ihr scherzend vom Kopfe geschnitten,
 Seitdem gab sie vielen, die sie wohlgelitten,
 In seligen Stunden ein Denkmahl von Haar.
 Und hat Ihr nur Jeder so viele geraubt,
 So hat sie jetzt sicher kein Haar auf dem Haupt.

Den Ring hier erhielt ich von Eleonoren,
 Es ist eine Schlange die endlos sich schließt;
 Die hatte, indem sie dies Zeichen erkoren,
 Symbolisch mir ewige Liebe geschworen.

Nicht minder sind Schlangen auch Bilder der List,
Denn listig genug brach sie Treue und Schwur,
Die Weiber sind Dornen auf rosigter Flur.

Den seidenen Geldbeutel strickte mir Nettchen,
Stets seh' ich mit Wehmuthsgefühlen ihn an,
Sie liebte nur Prunk, das sonst liebliche Mädchen,
Ich that was ich konnte für dieses Kokettchen;
Doch schien's ihr noch immer zu wenig gethan.
So ging denn mein Geld im Galoppe darauf,
Den Beutel bewahr ich zum Andenken auf.

Den Fächer hier hab' ich von Suschen; — die Feine
Hat wirklich zu arg mit mir Armen gespielt,
Sie hielt ihn zwar oft vor die Augen zum Scheine;
Doch schielte sie neben hinaus durch die Beine,
Bis sie sich ein reiches Männchen erschielt.
Ich mußte natürlich dan weichen. — Ich schied,
Und nahm diesen Fächer zum Andenken mit.

Dies Päckchen voll Briefe mit goldenen Enden
Erhielt ich von Klärchen; — sie schrieb mir darinn:
Sie wünschte, daß wir uns auf ewig verbänden,
Denn nimmer mehr werde ihr Herzchen sich wenden,
Es sey meine Liebe ihr höchster Gewinn.
Dasselbe enthält auch der Unterste hier;
Doch gilt die Adresse, — da seht nur, — nicht mir.

Die Weste hat mir Caroline gestickt,
— Nur Qual gab dies Mädchen mir, Sorgen
und Pein.

Die West' ist mit herrlichen Rosen geschmückt,
 Doch glaubt mir, so viel ihr auch Rosen erblicket,
 So viel flocht sie Dornen ins Leben mir ein.
 Nicht länger ertrug ich's. — Mir wurde vor Leid
 Das Herz immer enger; die Weste zu weit.

Da seht Ihr noch and're verschiedene Sachen,
 Von Mädchen und Weibern mir einstens geschenkt,
 Die ewig und treu mich zu lieben versprochen,
 Und Worte und Schwüre dann leichtsinnig brachen.
 Ich wurde betrogen, verlacht und gekränkt;
 Dies Lädchen im Schreibepult nützt mir gar sehr,
 Nun trau' ich den Schwüren der Weiber nicht mehr.
 v. Castelli.

~~~~~

Wegtestands = Romancen,
 eller
 Kjærlighedens Trappetige.

Det svæver i Dandsen den Rosenmø hen.
 „Hvi seer Du saa paa mig, Du Ungersvend?“

I Haugen hun sidder; det Veir er saa smukt.
 Den Bandler sig nærmer, i Ure og Lugt.

Den Aften er kjølig, dog er han saa varm:
 „Dg tør jeg vel byde skjøn Tomfru min Arm?“ —

I Kammeret sidder den Rosenmø.
 „Å! skjænk mig Din Elskov! — Jeg ellers
 maa dø!“

Det farer i Hjertet som hvass Kniv:
 Vel gjaldt det et Menneſtes dyre Liv.

I Blodet det krøb ham paa Kryds og paa tvers:
 „Åk, frugter ei Proſa! ſaa læs det paa Vers!“

Hun rødmer — hun bæver — lykſalige Svend!
 Flux lader os trine for Alteret hen!

Den Pagt nu knyttes for Liv og for Død;
 Det Egtepar hviler i Paradiis's Skjød. —

Den Hvedebrødsuge, den ſvinder ſaa glad:
 Men Regn og Solſkin, de følges vel ad.

At fjæles og dægges og haver ſin Friſt;
 Evindeligt Omhed dog trætter tilſidſt.

Dg Kjedsomhed kommer, den ſlemme Gaſt!
 Den Avindsot er og en trykkende Laſt.

Der ſtundom ſig reifer en liden Riv;
 Slikt muntret dog altid det døſige Liv.

Men Konen ſlaaer Alt i Veir og i Bind,
 Dg Manden har ret et ubøieligt Sind.

Chi blæſer til Feltſlag det kjerlige Par;
 Hver griber til Vaaben hvad nærmest man har.

Bortjages nu Kjerlighedsheden paa Dør,
 Dg Affky regjerer, hvor Omhed var før.

Gi deler man længere Seng eller Fod,
Dg Parret nu skiller sig mindelig ad. —

~~~~~

Professor Callissens Minde!

„Naar skal da min Tid faae Ende?
Naar min Aand tilbagevende?
Brister dog, I Baand, itu!
Slipper løs omsider nu
Sjælen af sin Fængselsmuur,
Fuglen af sit Fuglebuur!“

Saa hiin fromme Olding sukked,
Da ham Døden Diet lukked.
Han sov ind med sneehvidt Haar,
Danmark græder ved hans Baar'.
Ingen Sorg dog trykker ned,
Aaaren er kun Kjærlighed.

Lykkelig og alderstegen
Stod han kongelig som Egen,
Kun Beundrings Aareglands
Falder i Cypressens Krands;
Yngling, Gubbe, Biv og Mand
Hører dem ved Ristens Rand.

Jeg var Barn, Forældres Lykke,
Solens Glæde, Aaarens Smykke,
Da kom Døden med sin Lee,

Trued' mig med bitter Bæe;
 Callisfen i Favn mig tog,
 Døden til sin Hule jog.

Jeg var Brud, min Brudgom smilte,
 Vi til Herrens Alter iilte,
 Nat jeg standsed paa min Bei,
 Rosen blegned, dufted ei,
 Callisfen sin Hjælp mig bød —
 Rosen blussed' atter rød.

Jeg var Fader, Døden trued',
 Bed min Seng jeg Flokken skued',
 Arme Pige, stakkels Dreng!
 Da treen Helten for min Seng,
 Har mig Liv af Rilden øst;
 Barnet blev ei faderløst.

Du, som trøstet har saa Mange,
 Hør Taknemlighedens Sange!
 Lange Døden skaante Dig,
 Gi han turde nærme sig;
 Han har ikke Leen brugt,
 Du faldt af som moden Frugt.

Verden skatter Lægens Lære,
 Skal ham Ormen nu fortære?
 Sønderlemme disse Been,
 Under denne kolde Steen?
 O! kun Jorden vorder Jord,
 Sjælen til sin Skaber foer!

Krandsfer Graven, Søn og Datter,
 Som fik Fader, Moder atter.
 Sundhedsurter vore stjønt,
 Dækker ham med Haabets Grønt!
 Lærke! sæt paa Graven Dig,
 Sjung: „han er udsødelig!“

U. Gehlenschläger.

~~~~~

Bondepigen.

Jeg var en Foraarsmorgen
 Min Mælkespand og sang;
 De vilde Rosenhækker
 Ud over Vandet hang.

Da kom Baronens Jæger
 Fra Skoven med sin Hund;
 Han bad om lidt at drikke,
 Jeg sagde: drikk Du kun!

Den Jæger drak begjærlig
 Og alt imellem saae
 Hans Dine over Spanden —
 Paa mig hans Dine saae!

Det er just ikke artigt
 At see paa Folk saa stift;
 I Diet kan man have,
 Jeg troer ved Gud, lidt Gift!

Thi, neppe var han borte
 Før næsten syg jeg blev,
 I Tanker sad, og sukked,
 Og Græs af Jorden rev.

En andengang i Lunden
 Jeg plukked' Jordbær smaae;
 Jeg havde nogle fundet,
 De i et Aaalblad laae.

Da klang et Horn i Skoven,
 Sig Buxten skilte ad —
 Det var den unge Jæger,
 Tænk, om et Kys han bad.

Der har Du disse Jordbær,
 Saa søde — sagde jeg —
 Men kysse — åh, Hr. Jæger,
 Gaavist, det tør jeg ei.

Saa gik jeg hjem til Hytten,
 Og tænkte, tænkte — åh,
 Skal man da altid tænke?
 Det er kun Folkesnæk!

Det var som om jeg drømte
 Og hørte sød Musik,
 Alle de røde Blomster
 De hilste med et Nik.

Forleden Dag jeg rysted
 Mit smukke Ebletræ,

Da rasled det i Gjærdet
Dg i det grønne Læ.

Forskrækket jeg mig vendte —
Den Læger for mig stod,
Dg bad og saae saa ærligt —
Han er vist grumme god!

Laus gav jeg ham et Gble,
Som om jeg reent var stum.
Man er dog undertiden
En Smule altfor dum!

Hvad just han vil med Kysset,
Min Tro, det veed jeg ei;
Men hvorfor skal man altid
Dg altid sige Nei?

Hvis han nu atter kommer?
Det er dog ei saa let —
Hvad skal jeg saa vel gjøre?
Jeg troer jeg gier ham det!

Emil Narestrup.

Assurancen.

Amor har en farlig Lyst til at gjøre bange,
Strækker med sin Flamme-pil — Himlen veed,
hvor Mange;

Glem han være skal især efter unge Piger,
Saa de skrige høit: „ih — ja!“ (som min Autor
siger).

Det er heller ingen Spøg med den Ildpaasættten:
Var jeg Dommer, ja, min Troe! Knægten kom
for Retten.

Sagen er ei Bagatel, skalde jeg formene:
Guusild er jo Talen om — Guusild, notabene!
Men — hvor faae vi Dommer fra — hvem skal
brøfte Klagen:

Hele den beboede Jord er jo Part i Sagen! —
Saadan fløi den lille Brand med en Piil i Bue
Nu forleden lige hen bag en deilig Frue,
Dg i martialsk en garde, med lidt Bas i Tonen,
Raabte han: „nu skyder jeg!“ saa det sang i Ronen.
Naa! nu faaer hun, tænkte jeg, neppe Tid at
skrige:

Det er og en Fandens Dreng, med Respect at sige!
Men hun svarte med et Smil, heelt uconfunderet:
„Skyd Du kun, min rare Dreng! jeg er asfureret!“

S. J. Hansen.

Tab og Binding.

(Fremfagt af Hr. Instr. Nielsen.)

Imellem Tab og Binding gaaer paa Jord
Bor Bei fra Buggens Blund, til Gravens
Slummer.

O! Menneffenes Land er ikke stor,
 Paa eengang ei den mange Skatte rummer,
 Dg neppe eet Klenodie er fundet,
 Saa er det Andet pludseligt forsvundet.

Naar Drengen skyldfri plukker Blomster smaae
 Dg sanket har et yndigt lille Knippe,
 Da seer med et — han, røde Blomster staae
 Vil have dem, og maae de hvide slippe;
 Dg endnu er den Bægtstkaal ikke funden
 Som veie kan, — hvad han har tabt og vunden.

Dg Drømmene fra vore første Aar,
 Dg Englene fra vore Børnelege,
 For knuste Legetsøi fortabt' de staae,
 Lør neppe nærme sig, — betragte blege —
 De store Legebørn vi nu har funden,
 Dg spørge: Om vi har ved Byttet vunden!

Naar Rosen springer ud, saa fylbig rød,
 Hvor er da Knoppen med det muntre Die?
 Dg Barnets Smil i kjærlig Moders Skjød,
 Hvor blev det af, da Glutterne blev høie?
 Ved Knoppens Tab blev Rosenblomsten vunden,
 En Binding vel — men vist et Tab i Grunden.

Ta! mellem Tab og Binding gaaer den Sti,
 Som gjennem Livets Labyrinth sig slynger.
 Umærkt er glemt den gamle Melodi
 Naar Løben henrykt nye Viser synger.
 Det Gamle svinder, og det Ny' er funden
 Hvor Glæden tabes, er Grindring vunden.

D ja! Erindring! saa er jo Dit Navn
 Du Englebarn, hvis Blik i Taarer flammer.
 Du fulgte mig saa fro fra Buggens Blund
 I Livets Larm og i mit stille Kammer;
 Dit Blik har Morgentys i Aftenstunden,
 Din Læbe Foraarsfang i Winterlunden.

Du samler mine tabte Blomster smaae
 Og binder dem saa yndigt i et Knippe.
 Og seer Du hist end røde Blomster staae
 Du derfor ikke vil de hvide slippe;
 Saa meget Tabt har jeg ved Dig gjenfundet,
 Hvad Du i Gie har, er ei forsvundet.

Vel mangen Blomst gif tabt i Livets Strøm,
 Den lille Haand kan ei dem alle rumme;
 Men der er mangen sød, uskyldig Drøm,
 Hvorom Din Læbe aldrig skal forstumme.
 Dem skal Du synge mig til Aftenstunden,
 Saa har jeg vist ei tabt, men sikkert vunden.

Noogle af lille Trines eenlige Tanker.

Al! havde jeg dog bare fyldt de femten Aar!
 Var Skolen qvit og — havde staaet frem for
 Præsten.

Man, kaldet: Tomsfru! — nærmere mod Maalet
 gaaer;
 Hvortil? — Ih nu! — I kan vel sagtens gjaette
 Resten.

Vor Naboens Jens, det er en Pokkers siffig Fyr.
 Han gaaer i fjerde Classe i latinſke Skole;
 Jeg ſtundom Noie har paa ham at holde Styr;
 Han Trøien kaſtet har og — gaaer med Bind og
 Kjole.

Han ſtundom ſiger — og han maa jo det for-
 ſtaaer; —
 At det endog er Pligt, — at — man ſkal elſke
 Næſten;
 At med et lille Kys man ikke prutte maa;
 Jeg troer jeg herom vil — i Morgen ſpørge
 Præſten.

Han ſvor, — betænk! at jeg ham møde ſkal
 I Mørkningen, bag Plankeværket af vor Have;
 Men I kan troe, jeg ſvared' flux: bli'er Drengen
 gal?
 Nei ſee! jeg troer, at Monſieur Jens er reent af
 Lave?

Ha! Ha! jeg veed nok, hvad det er, at Gyren vil,
 En ny Françoise har han lovet mig at lære.
 Bag Plankeværket? — Ty! — Jeg gi'er ei
 Minde til;
 — Til næſte Skolebal jeg ſkal hans Dame være!

I Aften? — Ei! min Moder jo i Selskab gaaer?
 Jeg alt jo Hovedpine har og — bliver hjemme;
 Maafkee jeg lidt dog i det aabne Bindue ſtaaer;
 Mon han forſtaaer et lille Vink at nemme?

Hm, — Herregud! Med Noget skal dog Tiden gaae,
 Om og — han vover lidet Galskab til mig sige
 Om Dit og Dat; — jeg tør jo ikke Sligt forstaae?
 Men efter Paaske — er jeg confirmeret Pige.

C. Sæborg.

Declamatorisk Charade.

O, det Første, hulde, fagre Pige!
 Skal Du evig, evig være mig,
 Indtil jeg engang i Dødens Rige
 Frit tør elske Dig.

Men det Andet, vee mig! at jeg kjender,
 At Du aldrig her kan blive det!
 Dog, hvad Skjæbnens grusomvante Hænder
 Skaber —, er jo Det.

Derfor maa det Tredie og det Andet
 Være min Erstatning sammenlagt,
 Skjøndt med Bemodstaarer ofte blandet,
 Har det himmelsk Magt.

Men det Hele boer i Floras Rige,
 I Dryadens mørkegrønne Gal;
 Bly, som en uskyldig lille Pige,
 Skjøn foruden Pral.

Bal: Inclinationerne.

Jeg skal paa Bal iaften i det „Venkabelige!“
 O! hvor jeg glæder mig! der kommer Cavallere,
 Som rigtignok er' fions, det maa man sige.
 Og jeg har ingen Dands tilovers mere;
 Thi jeg er allerede engageret
 Fra sidste Gang, i Søndags otte Dage,
 Af alle dem, som dengang blev fixeret.
 Ja, jeg har ei engang en Extra-Dands tilbage.
 O hvor jeg glæder mig dertil!
 Jeg før den sidste Tour skal ikke standse;
 Thi man maa sige, hvad man vil,
 Den største Lykke er dog den at dandse.
 — — Det vil da sige den, at ta'e paa Bal —
 Thi Hovedsagen, det Pikante,
 Det, som gjør Baller saa interessante,
 Det er ei Dandsen blot, der hører til. —
 Nei! det er egentlig Gud Amors Spil,
 Hans smaae Intriguer, Amouretter,
 Chikaner mod de mange Lars Coquetter,
 Som sidde over, og som ingen Sjæl vil ta'e.
 Kadaiser, gjort af Ugtemand, Skandale
 Smellem Herrerne, naar af Kabale
 Man siger „Nei“ til En og til en Anden „Ja.“
 Det gjør jeg tidt, skjøndt det er farligt:
 De gode Herrer er af skrøbeligt Metal,
 Som maa behandles meget varligt,
 Om man sig ei forløbe skal. — — —
 Ja, man maa være baade angst og bange!
 Man har ved Gud sin Rød! — Thi see nu mig,

Der en, to, tre, ja ofte flere Gange
 Om Ugen ta'er paa Bal. Hvor mange har vel jeg
 Af hvad man kalder for Inclinationer? —
 Jeg vil blot regne 2 for hvert et Bal,
 Og det er knebent regnet! Skjønød Himlen veed,
 Jeg hader Kniberi og Gjerrighed. —
 Men det er allerede nok. Og naar man skal
 Og tør kun vælge Een af Millioner,
 Af Høie, Lave, Grever og Baroner,
 Studenter, Lieutenanter, Volontaire,
 Saa seer Enhver, man bør forsigtig være.

1.

See der er nu Herr Sterne — før min Lærer
 Han coured' til mig paa Examins-Ballet.
 Jeg tilstaaer selv jeg Godhed for ham bærer;
 Men han er ikke smuk — en Smule skaldet,
 Desuden altfor drøi, ja næsten quabsset,
 Men hvad der er det værste: han er sær,
 Han skjænder, sætter mig i Rette, bliver tvær,
 Naar jeg er munter, — siger jeg er lapsset;
 Jo, det er deiligt! Han sig melde maa,
 Han, der gaaer selv med Briller paa! —

2.

Saa er der Lieutenant Rose, Nummer To,
 — At sige ikke i mit Hjerte! — Nei,
 Der er' mange Andre, maa De troe,
 Som staaer i Nummer længe førend han,
 Han elsker mig, det har han sagt mig tidt,
 Men givte sig — den Udsigt, den er lang!

Han staaer endnu kun a la suite,
 Saa han maa vente først Avancement'
 Før han kan komme ind i Nummer. —
 Den lille søde Kammerjunker, som min Bro'er
 For min Skyld bad til Bal herhjemme,
 Han har nu sværmet for mig lige fra i Fjor,
 Men at forlove sig han synes glemme;
 Al ja! Han vil nok gjerne, — men jeg troer:
 Han tør vist ikke for sin No'er.

3.

Iblandt Studenter er jeg meest bekjendt,
 (Det kommer af min Bro'er er selv Student)
 Og der er mange, som jeg godt kan lide,
 Men om de elske En, det kan man aldrig vide.
 De gaae saa tørt dermed, Alt er saa varsomt,
 Med deres Cour det gaaer saa grumme sparsomt,
 Ja, deres meste Cour bestaaer kun i
 At gjøre Nar af andres Courerie. —
 Dem er jeg bange for! Thi jeg har sandet:
 De gjør kun Løier, holder En med Snak,
 Og saa — ja det er værre end alt det Andet,
 — Saa lugte de saa grusomt af Tobak.

4.

Den unge Fyr, som boer herved' i Stuen,
 Ham var jeg sidste Søndag med paa Bal.
 For ham den lille Amor spændte Buen,
 Saa jeg tør love han det huske skal.
 Han er saa god og from og flittig,
 Det sige alle Folk. — At han er smuk og vittig,

Elfværdig, munter, venlig, det veed jeg.
 Jeg veed da ogsaa, at han elsker mig,
 Og at han mener det ved Gud alvorligt,
 Men, er det ikke baade Synd og Skam?
 Han danser SolsteensK saa uhyre daarligt,
 At intet Menneſke kan være tjent med ham.

Og ſaadan kan man næſten ſige
 Om hver og En. En ſtakkels Pige
 Har virkelig ſin Nød. Jeg troer, at Ingen
 Beſtaaer, gaaer man ham ret paa Klingen.
 Jeg troer det gaaer med Cavaillerer
 Som med den Ting, der meeft brillerer,
 I Afſtand, ved et flygtigt Blik,
 Men naar man rigtig faaer beſeet'en . . . . .
 Naa Gud ſkee Lov! der er Karethen! —
 Nu maa jeg ſkynde mig; thi det er ſilbe,
 Og miſte første Bals jeg nødig vilde. — —
 At ja! Jeg er ſaa underlig tilmode —
 Skjøndt jeg er glad, ſaa ængſtes jeg;
 Jeg er ſom reent forſtyrret i mit Ho'de,
 Men veed ſlet ikke, hvad der feiler mig. —
 Jeg har en Ahneſe — at ja! den har jeg tidt!
 Men dog ſaa levende jeg ei har havt'en,
 En Ahneſe jeg ei kan blive qvit:
 At jeg beſtemt forlover mig iaften.
 Med hvem det bliver — Ja, det maa Himlen vide,
 Jeg veed det ei. — Dog derpaa kan De lide,
 At jeg ſkal underrette Dem derom itide,
 Gaasnaert jeg bare ſelv faaer det at vide.
 Salt Fald kan De os imorgen ſee
 Spadsere ſammen mellem eet og tre

Paa Lange-Linie, Esplanaden,
 Og forbi Knirsches under Vagtparaden.
 Det er det Første: at man bliver seet
 Paa Gaden med hinanden under Armen,
 Saa veed strax Folk hvad der er skeet. —
 Det Andet er: at rive ud af Barmen
 Hvert Billede af dem, man har havt kjær,
 Undtagen hans, som nu skal herske der.
 En Reduction der strax maa skee
 Af Elskerne. Og De skal see
 Min Pligt jeg kjender ei alene,
 Nei, jeg skal med den største Contenance
 Afstedige dem strax — dog nota bene:
 I Naade Alle, og paa Espectance! —

Skildvagtten.

(Grensfagt paa det Kongl. Theater af Fru Heiberg.)

I den lille By bernebe gaaer det lystigt til,
 De franske Tropper komme med klingende Spil.
 Et Kruus af det tydske M, et Par Timers Hvil —
 Saa gaaer det atter fremad, thi Keiseren har Til.
 Paa Høien hist ved Møllen staaer paa Post en
 Grenadeer;
 Et Ar han har paa Panden — paa Brystet er
 der fleer —
 Det skammer ham ei meer under Bjørnehuens
 Skind
 End et Smilehul skammer en rosenrød Kind.

Hvad staaer han der og grunder? Hvor gaae
 hans Tanker hen?
 De styre vel til Hjemmet, til Frankrig igjen?
 Hvi knuger han Beværet saa fast i sin Arm?
 Er det Længsel eller Hjemvee, der tynger paa
 hans Barm?

Nei, fremad flyver Tanken, uden Ro eller Rast,
 Med Drnen vil den flyve, og Drnen har Hast.
 Det er alt længe siden den fløi fra Reden ud, —
 Dg hjemme græde hverken Forældre eller Brud.

Dg altsom Tanken flyver, saa flyver Tiden med —
 Den staaer paa Post ei stille, nei, nei! den maa
 afsted.

Dg Skyggerne blev lange, og Aftensolen leer,
 Da hvister ved hans Side en Røst: „Herr
 Grenadeer!“

Den smukke Båteeli har listet sig ganske nær,
 Hun hvister atter til ham: „Herr Grenadeer!“
 — „Hvem der?“

Han raaber vredt. — „Bevares, hvor I kan
 tage paa!

Ufald jeg Ier generer.“ . . . „Naa, naa! Bliv
 kun, Du Smaa.“ —

Han tager sig til Panden, han retter paa sin
 Krop —

„Mit smukke Barn, hvad vil Du?“ — „Naa,
 faaer I Diet op. —

Saa siig mig blot, hvor længe vil I staae i Gevær?
 De Andre er alt borte, men I — hvad gjør
 I her?" —

"For Fanden! er de borte?" Han vil afsted.
 "Nei, nei!

Hvor vil I hen? I naaer dem før Ratten dog ei.
 Det lider alt ad Aften — see, Møllen der er min:
 Der kan I faae et Herberg og en god Flaske
 Biin." —

Der laa i hendes Stemme en forunderlig Musik,
 Og en Trolddom i Diet, i det trofaste Blik —
 Den stakkels Grenadeer — hvor kunde han
 modstaae
 Rattely og Biin og to Dine saa blaae?

Den næste Dag, Gud veed det! da faldt det
 ham haardt.

En Stemme sagde: Bliv! og en anden sagde: Bort!
 Saa greb han til Geværet — saa satte han det
 hen —

Saa fløi han hen til Døren — og vendte saa om
 igjen.

Paa den ene Side Keiseren, Seier og Bedrift,
 Og Wren med sin lysende, forføreriske Skrift,
 De feierrige Drne, Krigslykkens Trylleri —
 Paa den anden Side Møllereus den blonde Båtel!

Og Båtel! vandt Seier; saa løierligt det gaaer:
 Af Dage blev der Uger og af Ugerne Aar.

Den skjæggede Krigsmand i den stramme Mondur,
 Hvor blev han dog forvandlet! Hvor skifted han
 Figur!

Det brune Tornister i Krogen har han flængt,
 Hans Bjørneshindhue er høit paa Knagen hængt,
 Der hænger og Monduren med Snor og Spaulet —
 Den hvide Møllertroe kan ogsaa klæde net.

Dg Båтели, hans unge, hans blomstrende Viv,
 So hun har fuldt at gjøre, hun har sin Tidsfordriv.
 For Dist og Dug hun sørger, for Fad og for
 Kruus, —

Dg hvert Aar bringer Storfen en Lille til
 Huus. — —

Syv Aar er' alt henrundne. I den lille Kurveseng
 Bigger Møllersens Kone en nyselig Dreng,
 Mens hun tysser paa en anden, en femaars Krabat,
 Der løber med Faders Sabel og leger Soldat.

Da styrter ind ad Døren saa bleeg som et Liig
 Den brave Møller. Konen af Angst gi'er et Skrig.
 Han tysser hende heftigt og Glutten paa hendes
 Arm,
 Saa den lille Skrighals vaagner derved og gjør
 Larm.

„Maurice! hvad er paafærde?“ — „„Ak, Intet
 kan mig frie,
 Mine gamle Kammerater komme atter her forbi.

De klynge op paa Timen Enhver, de kan faae fat,
Der, som jeg, for syv Aar siden, har sin Fane
forladt." —

"O, er der ingen Udvei? Gi Hjælp eller Raad?"
Hun knuger ham til sit Hjerte med Angst og med
Graad:

Da falder hendes Die, af Taarerne tungt,
Paa den lille Purk derhenne, der presenterer saa
strunkt.

Nu gør han Holdt og skuldrer — nei see den
lille Strik!

Og atter han marscherer — da klares hendes Blik:
En Tanke hende griber, og hun hviffer den tyst
Til sin Høsbond — han smiler — og hun synker
til hans Bryst. —

I den lille Bye dernede gaaer det lystigt til,
De franske Tropper komme med klingende Spil.
En Glurk af det tydske Ol, et Par Timers Hvil,
Saa gaaer det atter hjemad, thi Keiseren har Til.

Der er de alt — hvor lystigt det gaaer som til
en Fest!

Foran Generalen paa den vælige Hest.
Bajonetterne glimre i Aften solens Brand,
Med Trainet gaaer det langsomt gennem Huul-
veiens Sand.

Men hvem staaer der paa Høien? hvilken løierlig
Figur!

Hvilken trivelig Krigsmand og hvilken stram
 Mondur!
 Kun halvt har han den knappet — i Hu han
 er lidt mod;
 See, nu han presenterer! — han har Døfler
 paa sin Fod.

Men det røde Baand paa Bryftet — det taaler
 ei Spot,
 Og et Ar han har paa Panden, det klæder ham
 godt —
 Det skæmmer ham ei meer under Bjørnehuens
 Skind
 End et Smilehul skæmmer en rosenrød Kind.

Men hist i Møllebøren staaer en bekymret Biv;
 Den ældste Dreng sig klynger til hendes ranke Liv,
 To mindre titte bagved med nysgjerrig Hu —
 Da standser Generalen — Han spørger: „Hvo
 er Du?“

„Maurice Verrour,“ han svarer, „af det
 første Regiment.
 Mon general, jeg haaber, at det er Jer bekjendt,
 At her for syv Aar siden posteret blev Verrour —
 Man har ei løst ham af — derfor staaer han her
 endnu!“

Da smiler Generalen, paa Møllen Diet faldt —
 Et Blik paa Møllekonen har forklaret ham Alt.

„I syv Aar har Du staaet her, da maa Du være
træt —

At hvile ud i Møllen vist huer Dig ei slet?“

„Vi kan ei vente paa Dig — vi Andre maae afsted.
Farvel, min vakre Skildvagt — jeg tager Hilsen
med.“

Saa hilser han saa venligt — Beværet sank i
Hviil —

Og Møllerkonen neier med Taarer og med Smil.

S. P. Solst.

Savoharden og Bjørneungen.

(Et Boulevard-Malerie)

Hvor Boulevardens Brimmel tættest bølger
Til en forvirret Støi af Toners Klang,
Hvor Armod tidt sin bittre Taare dølger,
Imens den søger Brød ved munter Sang,
Der staaer en Pøg, som fra Savonens Dale
Drog til Paris med sin Viol og Stav,
For fattige Forældre at husvæle
Ved Skjærven, som Medlidenheden gav.

Blandt fire Stumper Lys, som fast han kliner
Omkring sig, paa den platte Jord han staaer,
En barnlig Ufskyld straal'er i hans Miner,
Om Skuld'ren bølge sig de brune Haar;
Han synger lystigt Viserne fra Hjemmet
Og dæmper Længslen ved sin Bues Strøg,

Imens en Bjørneunge, han har tæmmet,
Dyvækker Latter ved sin Dands og Spøg.

Ei plump den hæver sine lodne Lapper,
Paa sine Bagbeen svinger den sig let,
Forundret ved dens Kunster Mængden klapper,
Dg hver Gang bukker Bjørnen nok saa net.
Da Drengen den med Laarer glad omslynger
Den sorte Mund han trykker ømt til sin,
Dg Gruppen tidt aflokter Folkets Klynger
Snart Beemodssmiil, snart heftigt Bifaldsgriin.

„O Gud!“ den Lille raaber, mens han fjæler
For Bjørnen, som han knuger til sin Favn:
„Du Stakket tro min tunge Byrde deler
Dg bringer Glæde i min Fædrestavn;
Jeg elsker Dig saa kjærligt som en Broder,
Ehi Dit er jo det Halve af den Løn,
Hvormed jeg qvæget har min gamle Moder,
Hun be'er til Gud for Dig, som for sin Søn.

Din Dands, som Boulevardens Latter vækker,
I Moders fjerne Hjem skal bringe Brød,
Dg hver en Skjærv, som Godhed her os rækker,
Skal i Savoyen lindre Ufskylds Nød.
Hallo min Bro'er! dands lystig for de Smukke,
Læg, mine Herrer! lidt i denne Hat,
De med en Sou kan dæmpe mange Sukke,
Ehi Armod skal bispises med min Skat.“

En Laare dirrer i den Lilles Die,
Dg mangan Robbermynt i Hatten klang,

Det syntes ogsaa Bjørnen at fornøie,
 Thi for hver Sou den dobbelt lystigt sprang.
 Raff gnider Knøsen paa Violens Streng,
 Med Bjørnen dandser han en Pas de deux,
 Sig Smaa og Store frem til Gruppen trænge,
 Og er' af Latter færdige at døe.

En strunk Pariserfyr, som Intet kasted'
 I Drengens Hat, greb til sit Brilléglass,
 Og plump igjennem Folkkehoben hastede'
 For gratis at forskaffe sig en Spas;
 Som ægte Criticus han støtter Stokken,
 Som han til Stads, men ei til Støtte bar,
 Mod Læben, og beskuer haanlig Flokken,
 Der ved en Bjørnedands saa henrykt var.

„Den Bjørn er jo en lumpen lille Unge,
 Der viser sig for tidligt som Acteur.
 Dens Hop er ei groteske eller tunge —
 En Bjørn med mere Plumphed træde bør.“ —
 Men neppe har han paa dens Lethed klaget,
 Saa sætter Bjørnen Lappen paa hans Læbe,
 Som af hans snævre Støvler slemt var plaget,
 „Nu!“ brøler Fyren, og kan neppe staae.

Men Smerten strax for Bredens Ild bortdunster,
 Han løfter raff en knyttet Næve op,
 „Fordømte Kræ med Dine Dandse-Kunster,
 Jeg smøre skal Din plumpe Bjørnekrop!“
 Og han slaaer til — men neppe hører Knøsen,
 At Bjørnen hyler ved det svære Dast,

Saa farer han forbittret ind paa Fløsen,
Dg slaaer Biolen i hans Pandebraff.

Den lille Knægt og Bjørnen fast sig knuge
I Fyren, som forbausset om sig slaaer,
Han al sin Kraft maa mod dem Begge bruge
Dg Hoben leende omkring dem staaer.
Mod Bjørnen var især hans Brede bitter,
Han mod dens Hoved hugger hæftigt ud,
Det falder — — og en lokket Knøs fremtitter
Til hans Forundring af den sorte Hud.

„Ha! hvad er det, vil Knægten os bedrage!“
Han skriger høit og Klyngen strømmer til
For blodig Hævn paa den Krabat at tage,
Som drev med Publikum sligt Ubespil.
„Åk!“ raaber han og vrider sine Hænder,
„Vær dog medlidende — o hør mig! hør!
Naar Grunden til Bedraget jeg bekjender,
Saa veed jeg vist, De intet Ondt mig gjør.“

Han kaster sig paa Knæ med Graad af Smerte,
Dg trykker Lokkeho'det i den sorte Hud,
Med Angst og Æmhed hæftigt til sit Hjerte,
Idet han raaber: „Frels os, milde Gud!
Den stakkels Bjørn det er min lille Broder:
Men straf kun mig, naar De til Hævn har Lyst;
Ei meer vi Brødet skjænte skal vor Moder,
Riv ikke Joseph med fra hendes Bryst.“

Fra hendes Favn vi drog at søge Lykke,
Vor hele Rigdom var en Ubekat;

Men den — den var Naturens Mesterstykke,
 Og i dens Kunster eied' vi en Skat;
 Dog af — af Reisens tunge Savn og Møie
 Den lille Djævel i en Feber faldt —
 Vi under Taarer lukkede dens Die,
 Begrov den pænt — med den vi tabte Alt!

Vi taase laae paa Jorden, hvor til Slummer
 Vi havde lagt vort Haab, min Moders Trøst,
 Da raabte Joseph: „Broder! hendes Kummer
 Med bitter Smerte har opfyldt mit Bryst:
 Jeg gjør hvad Ubekatten skulde gjøre,
 Kjøb for vor sidste Sou en Bjørnehud,
 Jeg kryber i den og Du skal mig føre —
 Vor Daad er god — Det Gode signer Gud!”

Den lille Staffel tidt har Dem fornoiet,
 Mens Svedens Perle fra hans Pande randt.
 Men kjækt igjennem Huden gløded' Diet
 Naar han en Sou ved sine Kunster vandt.
 O flaa ham ei — o! flaa dog ei min Broder,
 Og tænk dog paa om vi var Deres Børn!
 Jeg Dem bedrog for Brødet til min Moder,
 Og barnlig Dmhed gjorde ham til Bjørn.”

Fra Folkets Klynger Bifaldsraab opstiger
 Halvt damped af Medlidenhedens Graad;
 Selv Armods Søn de kjære Smaae beriger,
 Thi Alles Hjertes rører deres Daad.
 Og hver en Aften, naar de gode Sønner
 Nu synge Viser paa det vante Sted,

Alt strømmer til og rige Gaver lønner,
Den lille Bjørn af barnlig Kjærlighed!

Thomas Overfou.

„Na!“

(Fremfagt paa det Kongl. Theater 1839 af Hr. Instr.
Nielsen.)

Man glaubt gewöhnlich so im Leben,
Es käm' nur auf die Größe an;
Ich aber will ein Beyspiel geben,
Daß oft das Kleinste groß seyn kann.
Das Wörtchen „na!“ man sollte meinen,
Von keinerley Bedeutung spricht's;
Mit einer Sylbe zu erscheinen,
Das ist so gut ja wie ein nichts,
Da kan man größre Worte haben;
Der „Federmesser-Fabrikant,“
Der „Festungs-Mauer-Wassergraben,“
Der „Pulvermagazinen-Brand,“
Und noch mehr Worte so dergleichen
Die wie Gebirge stehen da;
Doch sind sie gar nicht zu vergleichen
Mit dem ganz winz'gen Wörtchen: „na!“
„Na!“ sagen Sie, schon ungeduldig,
„Kommt aber der Beweis noch nicht?“ —
„Na!“ nur Geduld, ich bin nicht schuldig,
Der Dichter schrieb so dies Gedicht.
Im Wörtchen „na“ liegt Lieb' und Schmollen,

Auch Vorwurf, Troß und Schelmerey;
 Versöhnung, Neigung, Lust und Grollen,
 Koketterei und Neckerey.
 Nanettchen und die Tante sticken,
 Nanettchen schaut durch's Fensterglas;
 „Na!“ brummt die Tante, „welches Blicken!
 Du ungezog'ne! schickt sich das?“ —
 „Na!“ sagt das Nichtchen, „Vergehen!
 Als ob es eine Sünde wär'!“
 Doch nicht umsonst hat sie gesehen,
 Denn ihr Geliebter kommt daher;
 Wie kommt er spät! Das soll er büßen!
 Schon wetterleuchtet ihr Gesicht,
 Er stürzt herein, zu ihren Füßen;
 „Na!“ schmäht sie, ziere Dich nur nicht!
 Wo Du geblieben bleib' auch künftig,
 Ich hab' Dich wahrlich nicht vermißt!
 „Na!“ fleht er „Nettchen sey vernünftig,
 Ich weiß nicht wie Du Heute bist;“ —
 „Na!“ schmolzt sie, „hat sich was zu wissen,
 Wenn der Patron bey Andern bleibt.“
 „Na,“ ruft die Tant' vom Nähkissen;
 „Wer weiß, wo der herum sich treibt!“ —
 „Na, na!“ sagt er, „herumgetrieben?
 Wo sie nicht ist, hab' ich nicht Ruh;“
 Sie blinzelt: „na! wo bist geblieben?
 So sprich! ich höre Dir ja zu.“ —
 — „Ich bring' Dir etwas, rath' Nanette.“ —
 „Du? „na!“ das wird was Kares seyn;“
 — „Na“ sieh! es sind Konzert-Billette,
 Ich führe Morgen Dich hinein.“

Dergleichen, weiß man, muß versöhnen,
 Sie lächelt schlau: „na!“ so gib her!
 Mein gutes Herz wird Dich verwöhnen,
 Das Schmolten wird mir gar zu schwer.“
 Er will versöhnt sie nun umfassen!
 „Na!“ ruft sie aus, und kehrt sich weg;
 „Na!“ smeichelt er, will sie nicht lassen,
 „Na, na!“ grollt sie, „das ist doch feck!“ —
 Er will sie dringender umfassen,
 „Na!“ Süße! fleht sein heiser Mund:
 „Na!“ denn, spricht sie und reicht die Wangen
 Dem Glücklichen zum Liebesbund.
 „Na, na!“ was für ein Liebeskose?!“
 Ruft nun die Tante brummend aus;
 „Na“ Tantchen! hier ist eine Dose,
 Dieß Prischen ist ein wahrer Schmaus.“
 Sie bitten nun um ihren Segen,
 Und flehn: „na“ liebes Tantchen, „na!“
 Da schmunzelt sie: „na!“ meinetwegen
 Da habt ihr Euch, ich sage: ja!“
 „Na endlich“ rufen sie voll Freude,
 „Das ist doch noch ein Tantchen, na!“
 „Schon gut!“ sagt sie, und wehret Beide
 Halblächelnd von sich ab: „na, na!“
 Nun wend' ich mich an Euch hier Alle,
 Und frage: „na! hab ich nicht Recht?“ —
 Wenn's auch zum Besten nicht gefalle,
 Heißt's doch wohl: „na! es ist nicht schlecht.“

M. G. Saphir.

Saa gif vi ned ad Gyden mellem vilde Roser smaae,
 Dg satte os i Baaden, hvor de klare Bølger gaae;
 Vi landede paa Den, hvor vort Lysthuus er sat,
 Der vilde vi jo kysfes den hele Sommernat.

Jeg slyngede min Arm om hendes smækkre Liv,
 Jeg ønskede: Gud give, Du var min Egteviv!
 Dg mens vi langsomt vandrede henad den grønne
 Grund,

Jeg kysfed' hendes Die, hendes Kind, hendes
 Mund.

Vi talede saa sagte de søde Elskovsord,
 Dg stode ofte stille paa den dugfulde Jord;
 Men da vi kom til Huset paa Møllebækkens Rand,
 Da traadte frem af Busten vor gamle Herremand.

„Jeg hørte fra mit Vindue, at her var Stevne sadt
 „Her vilde I jo kysfes den hele Sommernat?
 „Hvi vove I alene at gaae i Natten ud?
 „Naar Eders Engel sover, da vaager Elskovs Gud.

„For unge Hjerter stiller han Nettet træsk og snild,
 „Dg dem, han ikke fanger, dem skyder han med
 Pii!;
 „Dg Pilen, af! den brænder, den er dyppet i
 en Gift,
 „Dg siden efter haanlig kun beleer han sin Bedrift.

„Kynk ei Dit Dienbryn, min vakke Ungerjvend!
 „Græd ei, Du kjonne Pige, alt for Dit Hjertes Ven!

„Jeg være vil den Engel, som vækker Jer til Liv;
 „Vær Du min tro Forvalter — og Du hans
 Hægteviv!“
 Christian Winther.

~~~~~

Barnemorderfsken.

(Efter Schiller)

Hør! de Klokkers dumpe Slag
 Gjennem Fængslets Mure lyde!
 Hanen varsler nære Dag:
 „Dø!“ min Time da skal byde.
 I Guds Navn! snart er det forbi,
 Lætte Skarer hen til Pladsen drager. — — —
 Verden! sødt Dit Tryllebæger smager,
 Men — Du blander Gift deri!
 Til Farvel min sidste Daare! —
 Mig Du ikke meer skal daare. —
 Sidste Time! kom! jeg venter Dig,
 Du til Fred skal føre mig.

Far da vel, Du Livets Fryd,
 Dig med sorten Muld jeg bytter,
 Til Din falske Tryllelyd
 Aldrig mere Dret lytter.
 Far da vel! Du Glædens Rosenduft,
 Som saa let uvarsom Nø beruser,
 Naar de vakte Sandfers Vælde bruser,
 Ei hun ahner giftig Luft. — —

Gyldne Drømme! af om Eder
 Tanken stuffet vildsom leder,
 See! i Livets fagre Morgenglands
 Vies jeg til Dødningsdands.

Ufkyldsdragt saa svanehvid
 Før jeg bar, med Sløiser røde;
 Ungdoms Rose skjøn og blid
 Krandsed' brune Lokker bløde. — — — —
 Ufkylds Svanedragt blev dødningsgul;
 Sorte blev de Sløiser rosenrøde;
 Glædens Rose paa min Kind bortdøde;
 Ak! nu er den bleg og huul.
 Diet, som kun smilte Glæde,
 Mægter neppe meer at græde!
 Uengstet Hjerte slaaer med vilde Slag,
 Føler kun sin Dval, sit Nag. —

Græder! dømmet ei i Harm
 Piger, I hvis Kinder gløde!
 Paa hvis lilliehvide Barm
 Ufkyldsrose aldrig døde!
 Takker Himlen, som paa flibrig Bei
 Eders unge Fjed fra Fald bevarer;
 Mange ere Ufkylds skjulte Snarer —
 Skyldfri var og eengang jeg.
 Alt for blødt var dette Hjerte,
 Ak! for sildig jeg det lærte,
 Vee mig! da i Wilhelms utro Arm
 Dyden flumred' i min Barm! — — — —

Alt maaskee i denne Stund
 For en anden skyldfri Pige
 Hvisler nu hans Slangemund,
 Som kun sværger — for at svige.
 Tumlet om i vilde Glæders Larm
 Troløs glemmer han sin Gød — min Smerte;
 Leger med en Andens Ro og Hjerte,
 Kander Gift i hendes Barm. — — —
 Medens syndig Fryd Du smager,
 Mig til Ketterplads man drager;
 Medens end et Dffer tryller Dig,
 Bøddelsværdet vinker mig! — — —

Wilhelm! hen til fjerne Kyst
 Dig min Dødningsang forfølger,
 Skjul Dit Nag i Sandfers Lyst,
 For Guds Dom Du Dig ei dølger.
 Midnatsstundens hule Tordenslag
 Rædsomt dundrende Dig, Synder! ryste,
 Naar Du ved en Piges Lilliebryste
 Vil borttrylle Sjælens Nag.
 Blodig frem for Dig jeg stige,
 Naar Du end en Mø vil svige,
 Da skal Furiernes Slangekrands
 Hvisle Dig en Helvedsdands!

Ha! Forræder! ei min Bøn,
 Ei min Skjændsel, ei min Smerte,
 Selv, Du Grumme! ei Din Søn
 Under mit bedragne Hjerte —
 Hvad end Dyret selv dog røre kan: —

Synet af Din egen Spæde rørte
 Dig dog ei! min Klage Du ei hørte,
 Iste bort til fremmed Land. —
 Dine stolte Seil sig hvælved',
 Maaløs Din Louise skjælved' — — —
 Wilhelm! ved hvad fjerne Ryster nu
 End en Uskyld myrder Du?!

Og Dit Barn! — — — I Moderkjød
 Paa det trygt og roligt hvilte,
 Som nyfødte Rose rød
 Uskyldsfuld imod mig smilte.
 I hver Mine paa det kjære Noer
 Jeg den elskede Forræder kjendte,
 Taarefyldte Die jeg bortvendte,
 Mindtes Geden Du mig svoer.
 Hver dets barnlig glade Smile
 Var mit Hjerte Smertens Pile,
 Og i min bedragne Moderbarm
 Kjæmped' Kjærlighed og Harm.

„Moder!“ — lød det stumme Sprog
 Frygteligt som Tordenstemmen —
 „Siig, hvor er min Fader dog?
 Han sin Søn vel ikke glemmer?“
 „Dvinde! ja hvor er — hvor er Din Mand?!“ —
 Saa gjenslød det i mit knuste Hjerte —
 „Arme Spæde! Du omsonst begjerte,
 „Hvad jeg Dig ei vise kan —
 „Faderløs skal Du omvanke,
 „Og engang med bitter Tanke,

„Bande denne Belystfaun,
„Som gav Dig Banærens Navn.“ —

Dvalomspændt jeg segned hen —
Alt om mig var rædsomt øde!
Ingen Trøster — ingen Ven? —
Gensomt mine Klager lode.
Barnets Døe sagde frygteligt,
At jeg var — hvad jeg ei burde være,
Søde Uskyld, Selvfred, Glæde, Ære,
At I svunde bort fra mig!
Barnets Blik lod mig gjenfinde
Søde Glæders bittere Minde;
Himlens lyse, hvide Aand bortveeg,
Sort Fortvivlelsen fremsteeg.

Skumle Afgrund fæl og mørk
Saae jeg hvor mit Blik sig vendte;
Grav! Du fra Din sorte Drø
Tordnende hans Sed gjensendte.
Barn, Dit Syn var Eumenidesflag,
Dine Smil var' skarpe Marterpîle;
Dhi jeg saae i dem den Falske smile
Som mig skabte kvalfuldt Nag. — — —
Ha — hvor var jeg? — Tanken bruste;
Dybets sorte Aander suste;
Helveds Hydra fik mig i sin Magt. —
Rædsel!“ — Mordet var fuldbragt! — — —

Wilhelm! Wilhelm! hvor Du gaaer,
Gjennem lange fjerne Mile,

Med mit Barn jeg for Dig staaer
 Blodig vi Dig esterile!
 Dødningekold min Haand skal knue Dig,
 Barnets sidste Gispn skal Du høre,
 Og en kvalfuld Helvedmarters Lue
 I Dit Bryst skal tænde sig!
 Naar i Lystens Hav Du svømmer
 Og i Belystslummer drømmer,
 Da skal Barnets Stønnen frygtelig
 Fra Dit Eden vække Dig. —

See! det svømmed' i sit Blod —
 Her — her laa det ved min Side,
 Myrdet med Grinnysmod,
 Bleget hen som Lillien hvide! — — —
 Ha! — — — nu snart den Time nærmer sig,
 Som til blodig Død og — No mig fører;
 Fængslets tunge Dør jeg rasle hører;
 Snart, mit Barn, jeg følger Dig — — —
 Rædsomt stormer dette Hjerte! —
 O! men denne Flammesmerte
 Blod og Død kun ene dæmpe kan —
 Derfor — i Guds Navn, Velan! —

Wilhelm! Gud tilgive kan,
 Synderinden Dig — tilgiver!
 Hift i Ewighedens Land
 Retfærdsdom forkyndet bliver.
 Wilhelm! Wilhelm! tænk Du tidt derpaa! —
 Synd ei meer! Din Brøde Du udfone!
 Engang for vor fælleds Dommers Throne

Barnet, Du og jeg skal staae! — — —
 Flammerne de Breve tære
 Ak! som vare mig saa kjære! — — —
 Jeg tilgive — glemme vil Din Gød,
 Som mig drog i Jammer ned. — — —

„Troer, Søstre! Rosen ei,
 Som paa Ungdoms Bane smiler!
 Varligt gaaer paa Glædens Bei,
 Og i Sandsers Ruus ei iler!
 Skjønhed — ak! som tidt uvarsom Mø
 Har paa slibrig Sti forvildet,
 D! den var det, som mig Arme hilded',
 Derfor — vinker blodig Død.“ — — —
 Bøddel! — — Taarer!? kan Du græde?!
 Hurtig da! det hvide Klæde
 For mit Die! nu — for blanke Lee
 Tør Du Lillien falde see?!
 Ernst Wegener.

Græd ei!

Græd ei, naar Du er stædt i Nød,
 Naar Du maa sukke for Dit Brød!
 Græd ei, men slaa til Gud Din Lid;
 Thi stakket er Din Prøvetid!

Græd ei, naar Skjæbnens tunge Haand
 Dig fængsler her i Sygdoms Baand!

Græd ei; thi snart har Støvet Fred,
Hos Gud har Anden Salighed!

Græd ei, naar den, som Du tilbad,
Dig lønner med Foragt og Had!
Græd ei; thi Du en Trøst dog veed:
Hos Gud boer evig Kjærlighed!

Græd ei, naar Alt forlader Dig,
Naar Alt om Dig er List og Svig!
Græd ei for Bennens brudte Sed;
Hos Gud er kun Bestandighed!

Græd ei, naar dem, Du meest har kjær,
Man til det mørke Kammer bær!
Græd ei for dem, som udgrædt har;
Bag Graven smiler Himlen klar!

Græd ei, naar Du er vejet ud
Fra Dydens Bei, fra Herrens Bud!
Græd ei, men søg at bedre Dig;
Gud er mod Faldne naaderig!

Saa tør da Taaren af Din Kind,
Og haab til Gud med barnligt Sind!
Hav med Dig selv og Herren Fred!
— — Alt Andet er kun Daarlighed.

R. C.

Forlovelsen.

(Fortsættelse af Bal-Inclinationerne).

Jeg blev da rigtignok forlovet, som jeg tænkte,
 Paa Ballet sidst i det „Venfabelige.“ — —
 Jeg har gjort Lykke, hører jeg Folk sige
 Ja — det er muligt! — Skjøndt jeg skjænkte
 Dem gjerne dette Held, isald det blot gik an.
 Jeg bryder mig slet ikke meer om nogen Mand!
 Naar Elskeren er saadan allerede,
 Saa veed man da, hvad man kan vente sig.
 — Jeg troer bestemt vi blive kjede
 Af den Forlovelse, men idetmindste jeg.
 Han er saa underlig, fuld af Caprice,
 Jalour — ja det er han da heller ikke lidt!
 Si mindste Forekommenhed han mig skal vise,
 Af tusind Dnster søier han knap eet. —
 Hvad kan det nytte mig, at han har Penge?
 Han gi'er mig ikke en Smule Stads;
 Comedier — det kalder han for Fjas!
 Concert og Bal — det varer ham for længe.
 Naa Herre Gud! bestandig sidde og hange
 Paa Skjødets af sin Kjæreste, det kjeder En,
 Og derfor er man ikke Staal og Steen.
 Jeg havde for Exempel nu havt Lyst
 At ta'e iasten hen til Rosenkilde.
 Men han — han havde Sting, ondt for sit Bryst
 Og Hoste, kort: — befandt sig ilde.
 Men Grunden var, at Herren ikke vilde,
 Og det kan ærgre mig. Det er ved Gud en Skam,
 At jeg skal rette mig bestandig efter ham!

I Forgaars Aftes var det ligedan:
 Jeg vilde paa Comedie i Parquettet —
 Blot for at see, om Greven holder Stand
 Og staaer endnu paa samme Plads utrættet,
 Hvor jeg ham før hver Fredag saae
 Dybt sukkende, mens mig han stirrer paa. —
 Der blev da heller intet af!
 Thi uden Kjærest, naar man er forlovet,
 At vise sig alene i Parquettet,
 Det skulde man nok neppe have vovet,
 Med mindre man var udsat begge To
 At blive Gjenstand for Skandal-Discoursen.
 Og han — ja han var undskyldt kan jeg troe:
 Han skulde hen og spille L'hombrei „Resourcen.“
 Det er dog rigtignok lidt haardt,
 At det skal være en Resource i Nøden
 For Kjæresten mod Kjedsomhed at spille Kort;
 Og jeg, som hader Kortenspil til Døden!
 Der sad vi nu i Onsdags mutters ene
 Den hele Aften — Mo'er var gaaet bort —
 Og da vi af „den Stumme“ havde spilt en Scene,
 Hvormed drev vi saa Tiden hen? med Kort!
 Vi spilled Hanrei — tænk Dem vel:
 Det dumme Spil ham selv fornøier! —
 Desværre, at vi spilled' det for Løier;
 Thi jeg sad rigtig i et sjældent Held. — —
 Den samme Aften da vi førte hjem
 Fra Ballet, hvor vi blev forloved',
 Da fik jeg Skjænd — nu beer jeg Dem —
 Og det var blot fordi jeg havde vovet:
 At ta'e den unge Secretair

I Cottillon tre, fire Gange.

Den stakkels Fyr! jeg var saa bange,
Han skulde ta'e sig min Forlovelse for nær,
Dg derfor tog jeg ham. — Det var ham dog en
Trost!

Thi han har elsket mig, og elsket mig af Hjertet,
Det veed jeg nu. — Dg der er Fleer end han,
Hvem min Forlovelse har smertet. — — —
Min lille Kammerjunker, har jeg hørt,
Har meldt sig ud af det „Venskabelige,“
Blot for at undgaae Synet af en Pige,
Hvem dog engang hans Hjerte har tilhørt. —

Studenten, som logeerte her i Stuen,
Han flytted' da igaar. Han elsked mig!
Thi han har sagt det ligefrem til Fruen,
At Marsagen, hvorfor han flyttede, var jeg.

Den stakkels Lieutnant Rose tog sig det saa nær,
At han den næste Dag lod sig forsætte
Til de „Vestindiske,“ for der sit Sind at lette. —
— Dog kan det være muligt, at han bliver her!

Herr Sterne, som jeg altid jo har gaaet
Dg drillet med, at han var kaldet,
Han havde første Gang, i Søndags faaet
En Plade — eller hvad det bliver kaldet. —
Det var da kun for at behage mig!
Thi han har elsket mig — — men jeg? — — — —
Ja, det var dengang jeg forhasted' mig.
En anden Gang, naar man forlover sig,

Saa — — — Ach! hvad er det jeg siger? — —
 Hvor man kan staae og fladdre, skjøndt man veed
 Man er forlovet. — Dg vi Piger,
 Vi drive ingen Spøg med Kjarlighed.
 Naar vi har Trofskab lovet, er vi tro.
 Jeg har det Løfte gjort. — Dg skjøndt vi To
 Just ikke passe ganske for hinanden,
 Saa kan der gøres meget, naar man vil,
 Dg Amor hjælper blot en Smule til.
 Det vigtigste det er: at Manden
 Sig nøie retter efter Konens Spil,
 Saa bli'er der Harmonie i Ægtestanden.
 Et Held kan man det ogsaa kalde
 Ved en Forlovelse, især ved vor,
 At vi staae ingen Fare for
 At blive til en Klister og en Malle;
 Thi vi kan holde Bryllup, naar vi vil,
 Dg vente — har vi ingen Marsag til.
 I Grunden morer mig dog lidt den Tanke:
 At skulde givtes. — — Skjøndt Gud veed,
 Jeg føler ogsaa tidt mit Hjerte banke
 Ved Tanken om det, naar jeg bliver vred.
 Det bliver jeg grumme let! Dg lettest paa min Ven,
 Men bli'er da ogsaa hurtig god igjen.
 Min Brede varer aldrig længe;
 Thi man kan ofte selv til Skaansel trænge.
 Dg, naar han føier mig og ikke er jaloux,
 Saa kan det Hele saamen blive godt endnu.
 Thi, skjøndt som Elsker han er langt tilbage,
 Bli'er han maaskee desbedre Ægtemage;
 Til Ægteemand udfordres der kun lidt!

Dg fremfor alt det Andet, en der et:
 Han elsker mig, og elsker ingen Anden —
 Det er saamæn en Gjelden h ved Manden! —
 — Det bedste bli'er da nok, at ham jeg ta'er,
 Dg at paa Amors Tryllemagt vi lide;
 Thi det er vist: man veed dog, hvad man har,
 Men hvem man faaer, kan man ved Gud ei vide! —

Den danske Soldat.

(Fremfagt af Hr. Instr. Nielsen paa det Kongl.
 Theater 1839.)

Slaget var endt. Paa den aabne Mark,
 Der nylig gjenlød af Kampen,
 Hørte man kun et Gisp, et Drøn,
 Dg en herreløs Hest's Trampen.

Aftenen sænkte sig, ei dens Ro;
 Thi Krigens blodige Bildhed
 Maled' endnu sine haarde Træk
 I Nattens ustadige Stilhed.

En Sønderjyde fra Flensborg stod
 Midt paa den vilde Slette.
 Han holdt ved Tømmen sin Hovedsmands Hest.
 Gud veed, de var' begge trætte.

Et godt Stykke Karl, en tapper Soldat,
 Af et muntert, frimodigt Hjerte.
 Plads for sig selv, og Ingen for nær,
 Det var alt, hvad hans Hu begjærte.

Han kasted' Diet paa Balpladsen hen,
 Paa de Gaarede, paa de Døbe.
 Mangen, der nys var faur og fiin,
 Maatte jammerlig Livet forbløde.

„Seg takker min Gud, jeg slap saa godt;
 „Seg seer, mig Lykken har føiet.
 „Plaged' mig ei en ulidelig Tørst,
 „Saa var jeg af Hjertet fornøiet.“

Han saae omkring sig. „Havde jeg nu,
 „Heden og Tørsten at lindre,
 Et eneste Kruus af vort Flensborger-Dl!
 „— Men jeg faaer vel nøies med mindre.“

Han sendte Bud, og fik da tilsidst
 En Flaske med Dl, og sukked:
 „Svenskerens Dl er lovlig tyndt;
 „Ead gaae! naar kun Tørsten er slukket.“ —

Begjærlig satte han Flaskens Hals
 Til Munden, lænet tilbage —
 Da trængte med Gæt til hans Dre hen
 En Bøn og en vaandefuld Klage.

Han saae til Siden. En svenst Dragon,
 Strakt hen i Sandet, han skued.
 Benet var ynkeligt skudt ham fra —
 Bed at see det Soldaten grued'.

„Giv mig en Drik at lædffe min Tørst!“
 Saa vaandede sig den Arme.

„Tag,“ raabte Soldaten, „tag det Alt!
„Her maa jo en Steen sig forbarne.“

Dg han bøiede sig til den Saarede ned,
Dg holdt ham Flasken til Munden.
„Drik Kammerat! det er vel Dig undt.
„Hvor gaaer det? Smerter Dig Bunden?”

„Din Staffel! Du trækker kun tungt Dit Veir;
„Kom, lad mig løsne Din Trøie.“
Men Svenskeren stirrer paa ham saa stivt,
Med et ondt, et hævingjerrigt Die.

Dg da han seer sin Fjende saa nær,
Da betager ham Had og Smerte,
Dg han griber Pistolen og trykker løs
Mod Soldatens medlidende Hjerte.

Men Forsynet ynkedes mildt over ham,
Der ynkedes ved Andres Dvide;
Dg Sønderjyden stod holden og heel,
Dg Ruglen gled bort fra hans Side.

Den ærlige Svend forbløffet foer op:
„Du Kjæltring! Du vil mig forraske?“
Men, da han nu mærked', han var i Behold,
Saa greb han atter sin Flaske.

Dg han stillede sig rolig hen paa sin Post,
Dg læned sig op til Hesten,
Lømte saa Flasken til Hælvtten ud
Dg rakte Svenskeren Resten.

Han bøied' sig atter og loe saa smaat :
 „Det skal være Din Straf, at vi dele,
 „Havde Du holdt Dig i Skindet smukt,
 „Saa kunde Du drikke det Hele.“

— Det var den Hævn, han nøiedes med,
 Efter hvad Sagnet os melder.
 En Dannemands Hjerter slaaer dobbelt frit,
 Naar Krøniken Sligt fortæller.

Den danske Konge erfoer hiin Daad.
 Soldaten han flux lod kalde,
 Og glad tilmode, med kongelig Gunst,
 Han talede, høit for Alle :

„Dit Hjerter, min Søn, er adelig født ;
 „Til at adles det ikke trænger.
 „Kun for at binde Dig end mere fast,
 „Guldkjæden jeg om Dig hænger.

„Og til Grindring, at nys Din Hu
 „For Medynk og Hoimod stod aaben,
 „Du bære herefter adeligt Skjold,
 „Med en halvfuld Glaske til Vaaben !“

— Saa lyder Sagnet. I Flensborg By
 Soldatens Ufkom mon være,
 Og holder den simple, trofaste Svend,
 Deres Stamfader, høit i Ære.

Henr. Herz.

Tjenstagtighed.

En Fabel.

(Fremfagt af Hr. Winstow jun. paa hans Aften-
underholdning d. 19 Febr. 1832.)

Tjenstagtighed det er en herlig Dyd;
Ei sandt, Enhver er af den Mening? —
At offre sin for Andres Fryd,
Til Hjelp at komme ved den mindste Lyd,
Forhindre Splid og virke til Forening, —
Den Dyd, hos Qvinde, som hos Mand,
Bist aldrig nok berømmes kan.

Men her det gaaer dog, som med andre Dyder:
Hos den, som ei har Indsigt eller Smag,
De vorde meget let til Lyder,
Dg Andre kun til lidt Behag.
Det er ei nok, at Dyden øves;
Paa Maaden kommer meget an,
Dg til Tjenstagtighed behøves,
At Villien er parret med Forstand.
Bed Tjenester, en uopdragen Herre
Beviser os, vi komme let tilkort;
De ligne Curen, som er stundom værre
End Sygen, der skal jages bort.
En Anecdote maaskee bevise kunde
Den Sætning mere klart, end alle Grunde.

I Sverrig var en rig Magnat,
Som levede paa Landet indgetogen
Han brød sig ei om Hof og Stat,

Og ingen Dmgang havde han med Nogen.
 Han ugift var, og ergo uden Børn.
 Thi tog han i sit Huus en Bjørn
 (Maaskee af Lyst, til Næsten at begave,
 Maaskee fordi han vilde Selskab have,)

Kort sagt: en laplansk Bjørn, som under trange
Kaar
 Bar gaaet lidt Synd paa, for at søge Næring,
 Men fandt den samme knappe Tæring,
 Og lod af Gult sig fanges ved hans Gaard.
 Han opdrog den med Flid og Møie,
 Han sparede Intet paa en god Dressur;
 Den havde selv en hyppelig Natur,
 Som lod sig efter Mandens Ønske føie.
 Med den han deelte nu sin Velstands Goder,
 Den blev hans Dmgang, blev hans Ven,
 Den blev hans Søn, den blev hans Broder;
 Og Bjørnen, som var god, gjengjeldte det igjen.
 Den blev ei indbildsk over al den Ære,
 Den holdt sig ei for fornem eller stor
 Til, som nu Leiligheden kunde være,
 At varte op ved Herrens Bord,
 At bære Vand, at hente Brænde,
 At trække Støvler af og paa,
 At stoppe Piber, Fidibus at tænde,
 Og bag paa Herrens Bogn at staae;
 Thi Bjørnen fandt, ved Lyst af Forstanden:
 Den ene Willighed er værd den anden.

Engang — det var en deilig Sommerdag —
 Fik Herren Lyst til at spadser;

Den gode Bjørn gif efter ham i Mag,
 Dg bar hans Kappe, Paraply, med mere.
 Omfider, paa en yndig, græsklædt Plet,
 Tog Manden, som af Vandringen var træt,
 Et landligt Leie, hvilte, som han kunde,
 Dg lukked Dinene, som for at blunde,
 Mens den paapasselige Bjørn fik Lov
 At vaage ved hans Side, mens han sov.
 Tjenstagtig var den; saadan her man seer'en,
 Det hører ganske med til Characteren.

Om lidt var Manden sovet ind.
 Da hørte Bjørnen Noget summe;
 Det var en lille Myg i Aft'nens Vind.
 Den gode Bjørn begyndte stærkt at brumme;
 Men Myggen satte sig paa Mandens Kind,
 Dg uforstyrret af det barske Væsen,
 Den fløi fra Kinden lige hen paa Næsen.
 Da tænkte Bjørnen i sit stille Sind:
 „Du vil Dig ikke pakke med det Gode?
 „Nu vel, saa skal jeg slaae Dig ned for Gode.
 „Hvad jeg min Herre skylder, vel jeg veed;
 „Nu skal han Prøve faae paa min Tjenstagtighed.“

Som tænkt, saa gjort. — Sin Pote høit den
 hæved,
 Dg slog et Slag, hvorved selv Jorden bæved,
 Dg traf — ja, Myggen var i samme Stund
 Til sine Fædre gaaet; — men Manden? —
 D vee! Hans Dine, Næse, Mund,

Ja Hagen selv og Panden,
 Var ikke let at skjelne fra hinanden.

Den gode Mening, adskilt fra Forstand,
 Bist aldrig kommer i sit rette Hjørne.
 Moral: Saa fremt Du det undvære kan,
 Tag aldrig imod Tjenester — af Bjørne!

J. L. Heiberg.

~~~~~

Reisepas til Fredrik Ulrik Timm,
 udstædet fra Studenterforeningen.

Naar andre Godtfolk skilles ad,
 De sukke høit og græde;
 Dem smager ei den gode Mad,
 Ei Druens friske Bæde;
 Men vi vil slukke Taaren ned
 Med Rankens Blod, det røde,
 Saa blandes Draaben godt derved,
 Den Bittre med den Søde.

Skal Du os da forlade brat
 Og Dig paa Reisen give,
 Saa vil vi her i denne Nat
 Et Reisepas Dig skrive,
 Som viser, hvad Du er for Een,
 Hvordan Du her har snoet Dig,
 At hvor Du sætter hen Dit Been,
 Kan tages godt imod Dig.

„Hr. Timm, Studenterseniør før,
 „Gebürtig her af Byen,
 „Sig agter nu som Auditeur
 „Til Sydland over Fyen;
 „Han taler Dansk, men som en Født
 „Han taler og det Tydske,
 „Dog snart han er vel ogsaa nødt
 „At bryde paa det Tydske.

„Han bær sit eget krusste Haar,
 „Heel rank og stærk er Ryggen,
 „De jydskke Pigeborn han slaaer
 „Bist Krøller i Parykken;
 „Et muntert Sind ham Herren gav,
 „Det bør Alverden vide,
 „Han er lidt trind, men det er brav,
 „De fede Folk er blide.

„Dog Get endnu, — og bort med Spas!
 „Han har et ærligt Hjerte,
 „Hvormed han, uden Tegn og Pas,
 „Kan trodse Rejsens Smerte;
 „Han er er en venlig, trofast Svend,
 „Det veed vi her i Salen,
 „I Alvor sveeg han ingen Ben,
 „Og ingen ved Pokalen.

„Thi er vor Bøn til gode Mænd,
 „Som dette faae i Hænder,
 „At de vil elske ret vor Ben,
 „Hvorhen sit Fjed han vender;

„At, hvor hans Hjerte banker paa,
 „Det frit maa indpasse; —
 „Af Sygdom her, — bemærkes maa,
 „Aun Tørst skal stærkt græse.“

Ei Du betale skal Dit Pas
 Vi her vil gratis skrive,
 Dog skal ved dette fulde Glas
 Et Løfte Du os give:
 At, har Du paa Din Reise Held,
 Da tænke paa os her hjemme!
 Vor Kjære Timm! farvel! farvel!
 Vi skal Dig aldrig glemme.

Christian Winther.

Der Vater und der Freier.

„Sie wollen meine Tochter haben?
 Ich bin zu redlich, Sie zu hintergeh'n:
 Mein Kind hat von Natur sehr schlechte Lei-
 besgaben.“ —
 „Sie scherzen! sie ist zum Entzücken schön.“ —
 „Scherz? — Ei! Sie haben sie wohl nie recht
 angesehen;
 Sie ist verwachsen, bleich und schon für Sie zu
 alt.“ —
 „Mir scheint sie von blendender Gestalt,
 Und höchstens zwanzig Jahr' würd' ich ihr zu-
 gesteh'n.“ —
 „Auch ihr Verstand ist zu gemein.“ —

„Erlauben Sie, den find' ich fein;
 Sie hat viel Mutterwis, ihr Kopf ist offen.“ —
 „Selbst ihr Vermögen ist nur klein;
 Und nichts, fast nichts hat sie zu hoffen.“ —
 „Wie? nichts? und ist so dumm, verwachsen,
 wiederlich?
 Ihr Diener, ich empfehle mich!“

Williamov.

~~~~~

Min Faders Testamente,

eller

det gyldne A. B. C.

Anklag ei Skjæbnen, naar Du selv er svag!
 Kraft til at være kraftig Ingen mangler.
 See to Skridt frem, et eneste kun bag,
 Der gives ogsaa Mænd med Børnerangler.

Bevar Din Kummer i Dit eget Bryst!
 Hvad nytter det, at Verden seer Dig græde?
 Men deel med Alle, selv Din mindste Lyst,
 At man ei tager bort Din hele Glæde!

Critik af Benner tag for Høflighed;
 Roes dobbelt dem, ifald de skrive Bøger!
 Din Fjendes Piller synk med Tanken ned:
 At Ormen helst den bedste Frugt hjem søger.

Døm Andre skaansomt — strengere Dig selv.
 Men aldrig, aldrig Noget Du fordomme!

Huff: Livet er en saare stridig Elv,
 Og ikke alle ligegodt kan svømme!

Elff Gud, elff Konge! og, hvad ei er let, —
 Elff Alle dem, der bitterlig Dig hade!
 Elff og Dig selv, men elff Dig ikkun ret!
 Dit eget Værd at kjende kan ei ffade.

Flye Fristelsen — ffjælv for det første Fjed,
 Et Haar er alt i Djævlens Haand en Hage;
 Ud Bakken gaaer det letteligen ned;
 Umuelig ofte Veien er tilbage.

Grub'l ei paa Ting, som er ei Grublen værd!
 Dog ffjæl med Diet, hvad Du troer kan gavne!
 Fortryd ei paa, Du ikke kaldes lærd;
 For Guld at søge, Mange Brød maae savne!

Haab er et Anker. Dog Du huffe paa,
 Ut Haabet gjorde mangan Viis til Taabe,
 Ut mangan Mand som Betler nu maa gaae,
 Fordi han brugte Tiden til at haabe!

Indbland Dig ei i det, Dig ei gaaer an!
 Spild ei Tid til Mohren hvid at tvætte.
 Dog, trues Næsten — hjælp ham naar Du kan,
 Selv om end Utak lønner Dig for dette.

Kryb ei for Stormænd, ei foragt de Smaa;
 Vær aaben, men lad Tungen ikke løbe!
 Hvad ei Du veed, Fortjeneste kan naae,
 Du med Dit bedre Seg ffal ikke ffjøre!

Lyt til den Kloges Tale, dog ei troe,
 Du alt er viis, fordi Du Manden hører;
 Et Frøforn er blot saadet; men skal det groe,
 Din egen Flid dets Fremvæxt kun udfører.

Maal ei Din Smerte efter Andres Fryd;
 Men agt, at Mange har det meget værre!
 Ild renser Guld og Modgang lutttrer Dyd;
 Bliv selv med saaret Bryst Din Kammers Herre.

Nyd Glæden; men vær varsom i Dit Balg;
 Ei Alt er Godt, hvad Dig som Godt afmales;
 Thi daarligt er det Kjøb og flet det Salg,
 Hvor flygtig Fryd med evigt Nag betales.

Omgaæs ei den, der Dig forlokke vil,
 Selv om Du troer Dig tryg for ei at falde;
 Den Bæg, hvor Fanden tidt sig læner til,
 Man ei uplettet hvid kan mere falde!

Priis Ingen lykkelig, der blot er riig;
 Tidt kan en lønlig Drm i Hjertet nage!
 En Honningdrik kan snart forandre sig;
 En Malurtsdraabe vil man længe smage!

Qvæd ei for tidt om Viin og Pigers Smil,
 Saa man maa troe, Du kan ei Andet qvæde;
 Dog Munterhed afvæbner mangan Piil —
 Syng derfor og til Priis for skyldfri Glæde!

Næk ei en paatænkt Daad Belønnings Krands,
 Skjøndt ærlig Billie Ugtelse bør have!

See Mandens Hensigt; Følgen ei er hans —
 Selv Fyrsten er Nødvendighedens Slave!

Spot ei det Helligste; men kan Du ei
 I Templet finde, hvad Dit Hjerte rører,
 Da spot ei Andre; thi en fælleds Vei
 Til fælleds Salighed dog Alle fører.

Tænk før Du taler — vei dog ei hvert Ord,
 At man skal sige, Du Dit Hjerte glemmer
 Husk, at Du er en Søn af gamle Nord,
 Hvis Tis dog Barme i sit Indre gemmer!

Udtolk ei Loven, som Dig tykkes bedst;
 Gjør Ret og Skjal; men frygt blot Alles Dommer!
 Flye al Proces — det er en farlig Gæst,
 Der nærer Had, og tærer Dine Lommer. —

Vær tro Dig selv, og mind, at dette Liv
 Er et Minut mod Evighedens Rige;
 Vær stærk som Egen, høielig som Siv,
 Med Gode fald, med Slette Du ei stige!

Ydmyg Dig for Din Gud — den sande Gud,
 Men ei for nogen Mand, langtmindre Qvinde;
 Søg af det Gode Dig det Bedste ud,
 Men vær ei Fløi for alle Narrers Binde.

Erbødig vær mod Olding, om Du vil,
 At i Din Alderdom man Dig skal ære;
 Den Gamle har, hvad bedst Du trænger til:
 Af hans Erfaring skal Du Viisdom lære!

Ønſt Dig ei Rigdom, ønſt Dig blot Forſtand,
 Til over hvad Du fik at kunne raade!
 Vær — ſynes ikke blot — en ærlig Mand,
 Og Du har løſt vor Tilværs hele Gaade!

Claudius Rosenhoff.

~~~~~

Den gifte Stands Lykſalighed.

Man ſnakker op og ned af Bægge
 Om Lykken og dens Kjæledægge,
 Og hver Mand i ſin Nabo ſeer
 Det Skjøde-Barn, han ſelv miſunder,
 Endſkjøndt jeg troer, at nuomſtunder
 Ei nogen det ſaa ganſke er.

„Jo, Rige!“ — høres nogle ſige,
 Og andre: „Rigdom bør dog vige
 For Venſkab, Sang og Kjærlighed.“
 Ei Snak! — da vare vi Poeter
 Fortunas Herligheds Trompeter:
 Men jeg, desvær! det bedre veed.

Du ſøger hende i Logiken,
 I Politik. Gee om Du fik'en!
 Madammen gaaer Din Dør forbi.
 Det ſmukke Kjøn er noget kræſen,
 Og Fruen Rynker ſlaaer paa Næſen
 Af al Slags lærdt Pedanteri.

Fremdeles naar Du drukken ligger,
 Du mener hun af Flasken ligger;
 Men sov først Rusen ud min Ven!
 Hvad har Du da? — brav Hovedpine!
 Hun gjør Dig ei en venlig Mine,
 Før Flasken bliver tømt igjen.

Nei, vil Du nyde Fryd paa Jorden,
 Gaae tidlig i den store Orden,
 Knæl smukt for Hymens Altar ned! —
 Han ene kan Din Lykke krone;
 Thi har Du først en deilig Kone,
 Saa følger Resten altid med.

Ja! — vil Du nyde al Slags Glæde
 I Ægtestanden bør Du træde. —
 Din Hustru skjænker Dig en Søn. —
 Han gifter atter, faaer i Panden
 Forstand, som Du, og siger: Standen
 Er Lykkens Kjæledæggers Løn.

Juliane Marie Jessen.

Gyldne Ægtestandsregler.

For Manden.

En Kone — det Du huske paa —
 Fornuftigt, ømt behandles maa!

Nyt hendes blide Hjerte ret —
 Det svage Redskab brydes let!

Kom stedsse Qvindens Værd i Hu;
 Thi Herre, ei Despot, er Du.

Har Du Dig ude ærgret varm,
 Kjøt paa Din Kone ei Din Harm!

Med Kjærlighed straf Smaaseil kun;
 Du feiler, det gjør ogsaa hun.

Din Elskov være ikke deelt,
 Hun eie bør Dit Hjerte heelt.

Til Fjas og Tant siig skaansomt Nei;
 Til Husets Larv nægt Penge ei!

Vær sparsom, men ei suur og tvær
 Ved hver en Skilling hun begjær!

Søg ikke ude Tidsfordriv,
 Men glæd Dig hjemme med Din Liv!

Stide stræb, at ved Din Død
 Ei hun og Børn skal mangle Brød!

For Konen.

Din Billie — det Du huske paa —
 Din Mand's bestandig være maa.

Deel kjærligt med ham Skjæbnens Slag,
 Dog bland Dig ei i Mandens Sag.

Dg stamper opbragt han med Fod,
 Vær blid, og siig ham ei imod!

Bed Kjærtegn jag det mørke Blik,
 Dog smidst ei trædst paa Katteskik!

Et venligt Ord i rette Tid
 Tidt Held og Huusfred bragde hid.

Et Kys, et Haandtryk, Klap paa Kind,
 Saa let kan mildne Mandens Sind!

Vogt Dig for Klaffertungens Tand,
 Den Gift spyer i Din Ugtestand!

Dit Huus hold altid reent og net!
 Saa Manden væmmes ei ved det!

Vær huuslig, sparsom — elst Din Mand,
 At han med Glæde virke kan!

Gav Gud Dig Børn, forkjæl dem ei;
 Dog kjærligt leed dem Dydens Bei!

Claudius Rosenhoff.

~~~~~

Knud den Store.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;
 En Herre, drabelig og stærk, som huld.

Den danske, brittiske, den norske Krone
 Var sammensmeltet i hans Krones Guld.
 Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone;
 Thi Skjaldens Barm var af hans Idræt fuld.
 I Kirken selv lod Hymnen til hans Ære;
 Thi kraftigt han udbredte Jesu Ære.

Men Knud sad taus og tankesfuld i Sind,
 Gi blussed Læben, som hans Purpurklæde!
 Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
 Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.
 De svundne Dages Idræt faldt ham ind,
 Da monne bittre Taarer Diet væde.
 „Åh,“ sukked han, „min Gud! kan Dufforgjette
 Min Synd? Kan Du mit Regnebræt ludslette?

„Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,
 Kjækt frem jeg gik, men nu jeg modløs græder.
 For at forstærke denne stolte Magt
 Forbandt jeg mig med Cadrik, den Forræder.
 Den djerve Ulf i Kirken blev ombragt,
 Hans Blod uskyldigt Altartavlen væder.
 Gi blot med Sværdet, tidt med mørke Rænker
 Jeg vandred frem. Nu det mit Hjerte krænker.

„Som oftest dog med Manddom og med Sværd
 Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte;
 At vorde Danmarks gamle Krone værd,
 Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
 Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
 Og derfor Heltens Sysjel, Kamp, jeg yndte.

Da aabned sig mit Hjerte for Din Stemme.
 Af, hulde Jesus! Kan Du alt forglemme?"

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,
 Med blege Kinder og med Graad i Diet,
 Mens henad Bænken i den lange Rad
 Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,
 Da treen en Skjald for Kongen frem, og qvad:
 „Min Herre! hvor er den, som Du ophøiet?
 Du tvang det stolte Nord's udstrakte Lande,
 Ustraffet Ingen tør Dit Bud modstande.“

Taalmodig, uden Harm, hørte Knud
 Paa denne daarlige, forvovne Tale.
 Hvad Skjalden qvad, det raabtes snarligt ud
 Af hver en Ridder i de blanke Sale.
 Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
 Bragt ned fra Borgen gjennem grønne Dale
 Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
 Høit ffylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
 Det tunge Glavind ved sit Bælte spænde.
 Med Krone paa, med Scepter i sin Haand
 Man saae ham sine Fjed mod Havet vende.
 Hvad Tanke nu bejlelte Kongens Mand,
 Nysgjerrig Hofmand ønskede gjerne kjende;
 Men Kongen taug, og vandred, med sit Følge,
 I Purpurkaaben, mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,
 Blandt runde Stene paa det bløde Sand;

Ei, hvor bestandigt Bølgens Top mon væde
 Det ramme Tang med sit skumklædte Band;
 Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
 Paa den for fjerne, den for høie Strand,
 Men der, hvor Pilen med sit Hoved hængte;
 Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talte saa til Havet:
 „Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
 Med Dig, o Sø! min Magt er jo begavet!
 Thi lyd Din Herre, Du ei nærme Dig!
 Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
 At til min Fod den aldrig vover sig.
 Thi jeg behersker Nordens stolte Lande;
 Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanligt gif den stille Bølge;
 Sin vante Bei den end bestandigt tog;
 Af sin Natur den intet vilde bølge;
 Det ene Bølgeslag det andet jog.
 Med Otte Niende kom brat i Følge,
 Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
 Ei til hans Fødder kun den op sig trængte,
 Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
 Brød rørt med Taarer høit saaledes ud:
 „I Sandhed, hver en Christen burde vide,
 Der ingen mægtig er foruden Gud!
 Han grundet Jorden, han lod Havet glide
 Med evigt Røre ved sit stærke Bud.

Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
 Mod hans er al min Bælde saare ringe."

Med disse Ord han af sin Krone spændte;
 Af Guld og Edelstene tung og svar;
 Derpaa han sine Fjed fra Havet vendte,
 Og ydmyg Kronen hen i Kirken bar.
 Der knælte han, og hver en Synd bekjendte,
 Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
 Paa den Korsfæstede med Martyrquiden
 Han Kronen satte; bar den aldrig siden.

A. Vehlenschläger.

Parapluien.

En Paraplui det er et luftigt Væsen,
 Som oftest har den otte lange Been;
 Den tidt af Silke er, hvo ei er kræsen,
 Af Rankin, Cambrigds og kan have een.

Den hører næsten til Fornødenheder.
 Den conservere skal vor Pynt og Stads;
 Sin Eier mangan Plage den bereder
 Jeg har for den havt mangan artig Spas.

Engang jeg gif saa smukt paa Østergade
 Med splinter-funkelnye Paraplui;
 Jeg havde kjøbt den i den franske Lade
 Hos Herr Nabrin, der har saa svært et Rye.

Det regned snart; jeg lod mig dog ei strække,
 Jeg Fjenden bød et vandtæt Silkeskjold;
 Men Blæsten var vel haard, den vilde trække
 Det lette Væsen bort, den lede Trold!

Da jeg til Hjørnet kom af Hallandsaasen,
 Gav Binden opad et forsvarligt Træk.
 Gi hjælp, hvordan jeg dirigered Kaasen,
 Min Regnafleder havde alt en Læk.

Den franske Stads jeg altsaa maatte bære
 Med brukne Been og Urme til Nabrin:
 Den hele Stads var mig en kostbar Lære:
 At sine Pynt er stundom og trop fin.

En anden Gang jeg nær fik banket Ryggen
 Fordi jeg Hatten stødte af en Mand;
 Men raske Been, beskyttede af Lykken,
 Hjalp velbeholden mig fra Farens Rand.

Jeg glemt har mange, mange Parapluier.
 Snart her, snart der, fik sjældent dem igjen;
 En slem Geschichte er det Bei'r med Byger,
 Er Regnen standset, let man glemmer den.

Som oftest saa uheldigt traf det gjerne,
 At jeg i Solskin slæbte paa mit Skrog,
 Og naar det mig mod Regnen skulde skjærme,
 Stod det sædvanligt hjemme i en Krog.

Jeg ogsaa tidt har laant et saadant Meubel
 Ud til en eller anden gammel Ben,
 Men kan man troe det, skjøndt det ei var Pøbel,
 Kom Parapluien sjældent hjem igjen.

Nok sagt om denne store Landeplage,
 Min sidste troer jeg blev i Bellevue;
 Jeg aldrig mere vil i mine Dage
 Bortkaste Penge til en Paraplui!

S. C. Andersen.

~~~~~

Declamatorisk Charade i tre Ord.

(Til Gende!?)

Det første Ord, æ! fandt det i Dit Hjerte
 Den mindste Plads; hvor stort var da dets Held!!
 Det andet øser ud af Livets rige Væld
 En himmelsk Salighed, skjønt blandet tidt med
 Smerte.

Det tredje jeg aldrig kan forglemme
 Det altid, altid søges af mit Blik,
 En Verden gav jeg hen, naar jeg det fik,
 En Himmel vilde jeg hos mig fornemme.

Alt ofte har mit Blik Dig sagt det Zele,
 Du har maaskee med Kulde det beleet;
 Skjønt, havde i mit Hjertes Dyb Du seet,
 Maaskee min Følelse Du kunde dele.

Hvis Du mig engang sagde de tre Ord,
 Jeg blev den Lykkeligste paa Guds Jord.

A. T. S.

~~~~~

Fruentimmernes Priis.

Jeg blier af Naturen saa gyselig let
Forelsket, — hvoraf mon det kommer?
Men allerbesynderligst bliver det,
Jeg Kjærlighed skifter hver Sommer;
Dg da jeg nu alt er en gammel Person
Paa tyve Aar eller lidt mere,
Saa seer De jo selv ved en let Subtraction,
Hvor tidt jeg har maattet changere.

Først elsked' jeg Emma. Hun var nu saa blid
Saa sentimental og ætherisk;
Hun læste Romaner den hele Tid
Dg gjorde mig ganske sværmerisk.
Hun havde ei meer end een eneste Feil,
Saa nær var hun blevet min Kjælling,
Hun troede, — o Qvinder! o seer Jer i Speil, —
At Grøden blev lavet af Belling.

Den Ting Mariane langt bedre forstod!
Der var ingen Ugler i Mosen!
Hun kunde tillave paa staaende Fod
Hver Ret hos Christiane Rosen.
Hun var blot lidt arrig, det er saa sin Sag,
Dg derover brast hendes Hjerte, —
Hun døde af Slag paa sin Bryllupsdag,
Fordi man forbrændte en Tærte.

Min tredje Kjærest lidt lunefuldt var
Hun skifted' vist hundrede Gange

Sit Sind i hvert Døgn, — og da Maret nu har
 En Mængde af Døgn, — blev jeg bange.
 Til sidst en besynderlig Grille hun fik,
 Hun blev passionereert for Baronier; —
 Forsigtig itide fra Legen jeg gif,
 Jeg elsker ei flige Passioner!

I Paaske stod Line til Confirmation,
 Om hende ei gjerne jeg taler.
 Hun havde en afgjort Inclination
 For Hatte og Ho'dtøi og Schawler;
 Hver Maaned fra Krammeren Regning jeg fik,
 Og det kan De troe tidt genered', —
 Nu har hun heromme en Modeboutik,
 Og jeg har den selv etableret.

Da saae jeg Louise. Saa følsom hun var,
 At endnu jeg gyser ved Tanken! —
 Hun græd, naar Pigen i Rjøkkenet skar
 Blot Kalvekjødet fra Skanken;
 Hun græd, da Fuglen, den lille Pipi,
 Begyndte, den Staffel, at fælde,
 Og svømmed' i Taarer, tænk bare! fordi
 At Ami havde mistet en Bjelde.

Fortvivlet jeg fastede Blikket omkring,
 Det faldt paa en tred've Mars Enke,
 Der — skjøndt hun fattedes slet ingen Ting —
 Bestandig var syg, vil De tænke!
 Hun gav sig nu altid saa ynkeligt,
 Som skulde snart Livstraaden flippe:

Migraine hun havde, Vapeurs og Gigt, —
 Iforgaars fik hun la grippe!*)

See, saadan bestandig mig Stakket det gaaer,
 Jeg har hverken Ro eller Hvile:
 Nu elsker jeg Betty! Hun tyve Aar
 Er alt fyldt, derfor maa jeg ile.
 Nu Betty's Dine skal være mit Spiel,
 Saa gaaer jeg ei længer i Taaget;
 Hun har sikkert ikke en eneste Feil —
 Hvad behager? — Sagde De Noget? —

S. P. Solst.

~~~~~

Duellen mellem Peer Røgter og Jochum Skytte.

Engang, men det er længe siden,
 (Saa nøie husker jeg just ikke Tiden),
 Laae der en Herregaard, maaskee
 Man endnu kan paa samme Sted den see,
 Naar blot man kunde finde det,

---

*) Hvis dette Digt bli'er læst om en Snees Aar,
 Da tjener det herved til Efterretning,
 Forat forhindre Hovedbrud og Gjæetning:
 At den la grippe, hvorom i Texten staaer,
 En Snue var, (hvis Titel man forskrev
 Directe fra Paris, hvor den grassered'),
 Ved hvilken Lægerne sig arrondered',
 Og Patienten just ei mager blev.

Men det er ikke let
 At finde
 Det, som man søge skal iblinde.
 Paa denne Gaard, som laae paa dette Sted,
 Jeg nu ei at beskrive veed,
 Var der en Skytte og han Jochum heed;
 Han var en Tydsker, men forstod, om ikke ganske,
 Saa for en Deel ret godt det Danske;
 Og vilde han for Dag sin Mening lægge,
 Var det ei Tydsk, ei Dansk, men Mellemting af
 begge. —

Paa samme Gaard var og en Mand,
 Som kaldte sig Peer Peers fra Jyllands Land;
 Han foreb' Dvæg og dem til Vandet drev,
 Af Gaardens Folk han Rygter kaldet blev.
 Imellem ham og Jochum stiftet var
 Et Venskab, som blandt Faa sin Eige har,
 Hver Vinter gif de Arm i Arm
 Til Kroes og drak dem, ikke fuld, men varm;
 Og naar de skulde gaae, Peer greb i Lommen
 Mens Jochum drak og sagde: „wohlbekommen.“
 Og naar Peer Peers om Som'ren i sin Hytte
 Paa Marken passede sit „Dvei,“
 Forsømte aldrig Jochum Skytte,
 Naar han fra Jagten kom, at gaae den Wei
 Hvor Hjorden græssede, og paa en Prik
 Han vidste Tiden, naar Peer Rygter fik
 Midaftensmad og Brændeviin; hvergang
 Var Jochum, som han kaldte det, lidt flau
 Og Wei'en op til Gaarden lang,
 Peer bød sin Ven, men Jochum var ei grov,

For ingen Priis berøved han sin Ben det Hele,
 Men altid foreslog han ham at dele;
 Han var honet nok Peer den største Deel at give,
 Jeg mener Maden; medens selv han tog
 Den mindre, Brændevinet, og det slog
 I Halsen for sin Flaubed at fordrive. —
 En Morgen havde Bennerne, i Fryd og Gammen,
 En lille Frokost taget sammen,
 Da Jochum Ordre faaer et Dyr at skyde
 Til en Foræring; han maa strax adlyde.
 Han foreslaaer sin Ben at følge sig
 Og hjælpe til at skaffe denne Steg.
 Peer nødig vil, men Jochum bliver vred,
 Sa'er ham i Rakken og Peer Rygter maa afsted.
 Paa Beien Peer var mukken for den Maade
 Hvorpaa han tvungen var, ret som en Hund;
 Men Jochum svarer: „Hør! ich will Dich raade
 Verfluchter Kerl! Du holder mich Din Mund;
 Sonst schall Du Gott verdammer sterben;
 Willst Du mit Snaek mein Frühstück mich verderben?
 Peer, som det Halve kun forstod,
 Og som ei manglede personligt Mod,
 Satt' Bøssfolken mod den frosne Jord
 Og, paa han ei af Stedet gif — han svoer.
 Det ene Ord nu tog det Andet, og —
 Peer Rygter Jochum paa hans Dre slog.
 „Was!“ raabte Jochum, „mich prostituere
 Pøß Saplament! nun schallst Du duellere!“ —
 „Ja kom paa tørre Hug,“ var Jydens Svar,
 „U før goe Kael, som Du, i Diet kikket har,
 „Men vil Du ikke det, saa gaaer a hjem igjen;

„Thi nu a kjender Dig, Du er ei ret min Ven.“
 Men Jochum lagde an og raabte: „Halt, ich
 schieße!“

Forbaused Tyden stod og sagde ængstelig:
 „Hvad er dog det goe Kael, — skal a min Liv forlise,
 „Har a ei Lov at gaee hvorhen det lyster mig? —
 „A er Attolerist, kan ei Bevær hantere,
 „Og da vi nu ei har Kanoner her,
 „A beer, han la'er mig rolig hjem marsere;
 „A skal for vist ei komme ham fornær.“
 Men Jochum rasede og vilde Intet høre,
 Thi Tydens djærve Dast sveed ham end bag hans
 Dre.

„Hier schallst Du steh'n, und funfzig Schritt von
 hier

„Verfluchter Bauernarr! da will ich mich postir.“
 Den smule Mod Peer Rygter havde viist,
 Bed Jochums Tordenrøst han havde reent forliist;
 Han taug, men speculer'de paa hvorledes
 Han bedst af denne Fare kunde reddes;
 Thi vel han saae, hans Liv det stod paa Helbing
 Da Jochum høit og lydt begyndte paa sin Talling;
 „Hier er Din Plads!“ han raabte; „ein, zwei, drei,“
 det gif,

Indtil han funfzig Schritte afmaalt fik;
 Men da han siger „halt!“ og vender sig, han seer
 Bed Siden af sig — Peer.

Forbittret raaber han: „was ist doch das,
 „Was willst Du hier? hvor ist Dein Plads?“ --
 „Ja det veed ikke a,“ var Tydens Svar,
 „Men at forbannet bitte Skridt han ta'er

Og for dens Attributter: lange Næser,
 Kun Faa i Labyrinthen vorde frie.
 De have forud, spidse eller klumped',
 Af græst og romersk Form, ja selv opstumped'.

Vil Du til Fru Fortunas Yndest beile,
 Din Baad af Dnsker laster Du da fuld.
 Du paa Forhaabnings Sø stolt monne seile,
 Til blot et — „Frilod“ kaster den omkuld.
 Du hører Lotteri-Trompeten blæse —
 Slukøret føler til Din lange Næse.

Naar Benner byde huldt Dig deres Arme,
 Og Venstakstemplets Dør viidaaben staaer,
 Du troer, at evig varer denne Barme,
 Til — brat man Døren til for Næsen slaaer.
 Paa Templets Front Du „Venskab“ end kan læse,
 Men i Dit Speil — Du seer den lange Næse.

Hvis Du paa Stores Gunst for meget bygger,
 Du reiser Dig et Huus paa Flyvesand;
 Et tilsagt Ord Du troer Dit Held betrygger,
 Til Haabets Sneemand smelter hen i — Vand.
 Forundret staaer Du med Din lange Næse,
 Og lytter til — hvor Lovters Binde blæse.

Vil Du et Skuespil paa Scenen bringe,
 Formastelige Indfald Du da fik;
 Du faaer det snart igjen — med stækket Binge,
 Som „uantageligt“ — i Følge — Skik —
 Skjøndt alt Du hørte Raab af „Bravo's“ hæse;
 Men — Pibens Lyd forlænged' Dig Din Næse.

Men faaer Din Skjæbne engang dog en Nykke,
 At vise Dig i Transparent et Kald;
 For tidligt bryst Dig ikke af Din Lykke,
 Men hust, at Hovmod ofte staaer for Fald.
 Thi — høres lumste Avind skjult at hvæse,
 Min Ven, da vogt Dig for — den lange Næse.

Hvis Dig en Pige huldt sit Ja tilfiger,
 Som Frier — er Din Skjæbne sukkersød;
 Men af! — som Vegtemand dens Sødme viger,
 Naar hjemme Du maa tære sveden Grød.
 Paa Bal — hun hopper smukt i en Française,
 Mens Du paa hende seer — med lange Næse.

Naar Titlen paa Din Bog tilsidst Du skriver
 Og byder den i Verden træde ud;
 Bent, fra hver Krog den critiseret bliver;
 Smagsdomme høre jo til Dagens Bud.
 Men — læses Du af en, hvis Goût er kræsen,
 En Recensent forlanger Dig flux Næsen.

Thi bød vor Herre allernaadigst skaane
 Medsødte Næses Form, blot som den er;
 Vogt selv, den — Bacchi Nectar ei skal blaane
 Ei bitterfødt Grindringsmærke bær.
 Ero mig — figurligt Changement af Næser,
 Er allerede slemt, min Kjære Læser!

C. Søeborg.

Sprogregler.

Ideen af Castelli.

(Fremfagt af Hr. Winsløv jun.)

Da Verden er saa stor og viid,
 Har mangen Gang jeg grundet
 Paa hvordan Riv og Strid og Spliid
 Til Alle, Bei har fundet;
 Og hvad jeg fandt, det vil jeg nu,
 Foruden langt Præludium,
 Meddele Dem med gavmild Hu,
 Som Frugten af mit Studium.

Den hele Sag er den, at man
 Ei steds', — det kan De troe mig —
 Trods, Lærdom, Vittighed, Forstand,
 Forstaaer tilgavns at snoe sig,
 Og at af os saa saare faa,
 — Hvad der især er vigtigt —
 Den Kunst: at tale Dansk forstaae,
 Jeg mener, — tale rigtigt!

Naar for Exempel Gen Du seer
 Med mange, mange Penge,
 Der sig enfoldigt, fjottet teer,
 Og dog sig frem vil trænge, —
 Skjøndt hans Forstand ham trykker ei,
 Kald ham dog ei figurlig
 Et Fæ, et Fjog — for Guds Skyld, nei!
 Han er naiv, naturlig!

Dg møder Du engang, min Ven!
 En Mand, der laaner villig
 Ket Tusind Dig — mod To igjen,
 En Dpgjeld, der er billig!
 Hvad eller snyder Dig en Slig
 For hvad med Ket tilkom Dig, —
 Kald ham ei Agerkarl, men siig:
 Min Tro, den Mand er om sig!

Hvis i et Selskab, Assemblée,
 — Hvad let kan forefalde —
 En ung Person Du faaer at see,
 Der grov er imod Alle;
 Hvis Dumhed løbe kan omkaps
 Med Tungen, der er færdig, —
 Kald ham for Alting ei en Laps,
 Men siig: han er elskværdig!

Men hvis Du skjænkter har Din Tro
 En Dvinde uden Hjerte,
 „Der leger med sin Elfers Ro
 Dg spøger med hans Smerte,“
 Der ved sin Skjønhed samler let
 En Skare om sin Throne, —
 Kald hende derfor ei coquet:
 Hun har den fine Tone!

Dg hører Du om Den og Den,
 At han bagtaler flittig
 Sin Broder eller bedste Ven, —
 Da siig: at han er vittig!

Dg hører Du om samme Mand,
 Han ei sin Gjeld betaler, —
 Han er distrait, Du sige kan,
 Det strax ham anbefaler.

Dog sliq forfinet Høflighed,
 Der stundom kan genere,
 Behøver Du — trøst dig derved —
 Ei steds' at observere:
 Paa fattige og simple Folk
 Skjænd Du kun uførtroden, —
 Hos dem er Høflighed en Tolk,
 Der aldrig er fornøden! —

S. P. Solst.

Medlidenhedens Taare.

(Efter det Engelske.)

Skjønt gløder Aftensolens milde Lue
 Igjennem Risten af den lette Sky,
 Dg spreder Roser over Himlens Bue,
 Idet den maa for Nattens Skygger flye;
 Dog større Glands i Taarerne vi finde,
 Som varme ved en fremmed Kummer rinde.

Mildt er det Vindpust, som i Blomsterdale,
 Let kysjer Rosens dugbesprængte Blad;

Sødt er det Sprog, som Venstabs Læber tale,
 Og mere sødt er Elskovs blide Dvad :
 Dog sødest er den milde Graad, som flyder
 Ved Kammers Barm, naar Trøst vi den indgyder.

Meer værd end alle Fyrsters gyldne Kroner,
 Meer værd end Verdens største Diamant,
 Meer værd end al den Hæder og de Throner,
 Som ved sit Sværd den største Cæsar vandt !
 Er Perlen, som i Uskylds Die hæver,
 Naar ømt medlidende dens Barm sig hæver.

Er der en Gnist, som, gjemt i Støvets Hjerte,
 Udsprang af Himlens evigrene Ild,
 Er der en Dyd, som vi af Engle lærte,
 Som os med dem igjen forene vil, —
 Den Gnist er Omhed, som vor Sjæl opflammer,
 Den Dyd er Velbaad, hvor vi møde Sammer!

Lad kun den Kolde med min Taare spøge,
 Og troe, han seer i den min svage Sjæl,
 Lad rige Daarer sig ved Guldet søge
 En større Fryd end den at gjøre vel!
 Forgjæves haane de en hellig Glæde,
 Fordi den ei i deres Barm fik Sæde.

Naar vi ei flue med det Blik, som brister,
 Et venligt Die, hvori Taarer staae,
 Naar Livets sidste Traad med Angst vi mister,
 Og Alt seer koldt, at vi i Dval forgaae :

O! det er Haardheds Straf, som Støvet's Hjerte
Langt meer end Had og Dødens Angst maa smerte.

Tag Rigdom — vel dens usle Værd jeg kjender;
Tag Hæder — visne maa hver Laurbærkrands;
Tag Magt — med Livet selv en Cæsar ender;
Tag Pragt — det brustne Blik seer ei dens Glands!
Men skjænk mig blot Medlidenhedens Taare
Til Trost i Sorg, til Smykke paa min Baare!

Thomas Overkou.

Kysset.

Hans Kyste mig forleden Dag;
Men Moder kom, fik Smækket høre;
Jeg meente — ei paa slikt laae Lag;
Men jeg fik vældigt Slag paa Dre.
— Selv smilte hun saa mild, da nys
Hun af Papa fik flere Kys.

Hun har dog tidt og ofte sagt:
„Blis Dig som en fuldvoren Pige;
Giv altid paa de Ældre Agt!“
Det gjør jeg. Hvad vil det da sige,
At jeg faaer Utaf, naar jeg gjør
Just det, man siger at jeg bør?

O Søstre! I som og var smaae!
I kan mig sige, hvis I ville,

Hvi at jeg ikke kysse maa,
 Er det — fordi jeg er saa lille? —
 Hver Dag jeg voxer mig jo stor,
 Og Hans jeg kysseb' alt isjor.

Carl Søeborg.

Det smægtende Elskovs-Bers.

Hernille! søde Blut, Du Brystlap for mit Hjerte,
 Du Elskovs Fyrtoi, gyldne Staal og Ziir,
 Du Sukkes Blæsebælg og Taarers graa Papir,
 Min Pines Sandhuus, Die for min Smerte,
 Jeg venter længselsfuld paa Dine Kys,
 Min bedste Spise, Flamme i mit Lys.
 Du Bugge for min Ro, min Phantasies Alysteer,
 Min Tunges Sukkergebt, mit Dies Lystqvarteer;
 Du mine Dages søde Almanak,
 Du dybe Afgrund, fuld af mange tusind Tak,
 Du Mundens Honningbrød og Hjertets Marcipan,
 Du Salighedens Bæld og hvad man ellers kan
 Dig kalde; Du min Kummers Lysesar,
 Du Biste for min Sorg, som Griller giver Bar,
 Dig ønskes frydfuldt Nar i Timer og Minutter,
 Dig, som staaer øverst frem for alle Stadens
 Putter.

Flugten til America.

Dengang da jeg var en lille Gen,
 Og havde begyndt min Skole,

Dg havde faaet Støvler paa begge Been,
Dg kasted min Blouse-Kjole;

Da var jeg ikke saa from som nu,
Da havde jeg Been i Panden;
Mit Blod var heedt og ilter min Hu,
Jeg forstod mig kun lidt paa Forstanden.

En Middagstid mellem Tolv og Fet
Engang, var jeg rigtig i Binden;
Med Naven knyttet og Hjertet heedt
Jeg stod, og med Taarer paa Kinden.

I Skolen jeg havde faaet et Nul
For de første Declinationer,
Mama havde skjændt for et lille Hul
Paa de Kasimirs Permissioner.

Dg Bagerens Rikke, som før var saa sød,
Hun stod nu og lo ved Porten;
Hun havde mig lovet et Hjerte=Brød,
Det, saae jeg, hun gav til Morten.

„Nei,“ tænkte jeg da, „det er for galt!
Langt meer, end jeg kan udholde; —
Det skal de Alle faae dyrt betalt,
Som mig denne Tort forvolde.“

Nu flygter jeg bort til Amerika!
Dg naar Man saa er forlegen,

Hvor atter Man faaer en Peter fra, —
Ja — ja er Peter af Veien."

Forbauset min yngre Broder, Emil,
Gav Slip paa Pidsk og paa Glæde;
Paa Ansigtet stod et usikkert Smil,
Dmtrent mellem lee og græde.

"Ja, hør Du, Emil! Du skal gaae med,
Som Brødre vi bør holde sammen;
Her er ei længer vort blivende Sted;
Hist finde vi Trøst og Gammen.

Den Lille han saae paa de nye Skoe,
Dg glatted' sin Blouses Folder:
"Hvor lang er Veien, skal jeg vel troe,
Dg mener Du, Skoene holder?"

"Ja, længer der er til Amerika,
End til Tante Lise paa Landet;
Men for at komme didhen herfra,
Man seile maa over Vandet.

Men hvis man saa Farten overstaaer,
Fortryder man aldrig Løbet:
Man faaer til Foræring en Herregaard,
Dg Penge ovenikjøbet.

Med Sølv er Hestens Hov beskoet
Dg Bognens Hjul beslaaet;

Guldet det ligger Dig for Din Fod,
Du bukker Dig kun for at faa'et.

Konfektrosiner og Mandler der groe,
I store Duske de hænge
Paa Træerne sammen, to og to,
Dg koste slet ingen Penge.

Brystsukker Du som Tvebakker seer,
Som Rugbrød Chocolate;
Med Sukkerkringler det hagler og sneer,
Dg regner med Limonade.

Dg Frihed har man endnu dertil
Fra Morgen til Aftens Ende;
Man spytter paa Gulvet, hvor man vil,
Dg lader Cigarerne brænde.

Man gynger den hele udslagne Dag
I deilige Buggestole,
Dg det kommer an paa Hvers Behag,
Om han gider gaaet i Skole!"

"Ja saa," sa'e den Lille, "saa er det et Ord!
Nu er da min Reise besluttet,
Min Appetit er just ikke stor
Til at komme i Instituttet.

Min Krydderkringle jeg henter endnu, —
Den skal gjøre godt paa Veien, —
Dg saa den store Bibel, Du!
Den veed Du jo, er vor egen?"

Med Billedbiblen i Favn han kom,
 Mens Kringlen han bar i Munden; —
 Saa stod vi lidt stille, og tænkte os om,
 Thi bitter var Afskedsstunden.

Bort kjære, rolige Fædre hjem
 Vi skulde for evigt savne; —
 Da aabned Mama sit Vindue paa Klem,
 Og raabte paa vore Navne:

„Emil og Peter! hvor skal I hen?
 Hvad gjør' I med Bogen paa Gaden?
 Skynd Jer nu strax herind igjen,
 Nu kommer Dorthe med Maden!“

Betuttede begge to vi stod,
 Vor Reise gik reent i Glemme,
 Og uvilkaarligt lystred' vor Fod
 Den moderligt myndige Stemme.

Min Brede nedflog hendes blide Røst
 Som Lynstraalen Egestubben; —
 Jeg drukned' min Sorg og fandt min Trøst
 Paa Bunden af Sagosuppen.

Christian Winther.

Blufærdigheden.

Med muntert Sind den hulde Kjærlighed,
 Saa let, som unge Raakid hist i Lunden,

Ud Veien iled med bevinget Fjed,
 Mens skjælmste Smil sødt flokked' sig om Munden;
 I sorte Die overjordiff Glands,
 I hvert et Træk man Skjalmeri kan læse,
 Lidt opad bøiet var den lille Næse,
 Om Haaret havde hun en Rosenkrands.
 Med faste Skridt det ædle Venstøb gaaer,
 Med Kjenderblik Enhver hun prøver nøie,
 I frie Lokker hænger hendes Haar,
 Melankolie staaer i det brune Die.
 Imellem Begge gaaer hver Skabnings Fryd,
 Hvis Glands udbreder sig til Millioner,
 Den hæver Betlersten til Kjønnetts Pryd
 Og styrter Frækhed — selv paa gyldne Throner.
 I tatte Folder lange Slør hang ned,
 O, gjætter Ingen Navnet paa den Høie? —
 Det er den himmelske Blusærdighed,
 Med guldguilt Haar og med Kjærminde-Die. —
 En lille Reise de dem foretog
 Og knudred Bei blev for dem til en Tillie,
 Thi trofast deres Hjerter for hverandre slog
 Og Alle havde kun eet Maal, een Villie.
 I muntert Skjæmt de Lunet spille lod,
 Men hvad de talte, veed jeg ei paa Priske,
 Kun det jeg veed, at som de gif — de stod
 De loe, de gif igjen — meer veed jeg ikke.
 Men da Frue Skjæbne standsed' dem paa Bei,
 Gi deres Skræk med Ord jeg kan beskrive,
 Nei, føles kan den kun, forklares ei;
 Thi flau og mat maa hver en Skizze blive.
 Hun bød dem strax at skilles fra hverandre,

Thi ene hver sin Bei de skulde vandre.
 De knæled ned, de folded' deres Hænder,
 De bad, de bønfuldt, græd, sik stedse Nei;
 Frue Skjæbne koldt de Skjønne Ryggen vender
 Med et satanisk Smil og gaaer sin Bei.
 Fortviølet, sønderknust af maalløs Smerte,
 Det skjønne Kløverblad i Støvet laae.
 VenSkab gav dybe Suk af piinte Hjerte,
 Blufærdigheden taus mod Himlen saae;
 Paa Døden Kjærligheden alt vilde kalde,
 Fortviølet vrider hun de Hænder smaae.
 VenSkabet, som meest fattet er af Alle,
 Sig reiser først, tiltaler hende saa:
 „Vi skilles maae, det bød den grumme Skjæbne,
 „Dog evigt ei, det siger Hjertet mig,
 „Lad os med mandigt Mod os da bevæbne,
 „Bestem et Sted, hvor vi kan træffe Dig.“
 „Ja!“ raabte Kjærligheden, „Ja Veninde!
 Vi sees — og snart, det føler ogsaa jeg,
 Men for at Du kan sikkert mig gjenfinde,
 Fly Stæder og Palladser paa Din Bei,
 I lave Bondehytter boer min Lykke,
 Forfølger Skjæbnens Haand mig ogsaa her,
 Da vil i Skovens grønne Top jeg bygge,
 I Duereden — søg Veninde der.“
 „Mit Dpholdssted,“ tog VenSkab nu til Orde,
 „Du længe vist forgjæves søge maa,
 Jeg i hver Skabnings Hjerte herske burde,
 Men har dog kun mit sande Hjem i saa;
 Utsaa, bestemt kan jeg Dig intet sige,
 Søg mig i Middelfstanden og blandt Mænd; —

Men kom for Altid ikke nær de Rige,
 For mange har de — derfor ingen Ven." —
 Nu have de Blufærdighed sin Stemme:
 Veninder! jeg til Gud for Eder bad,
 Jeg aldrig, aldrig skal Jer Godhed glemme,
 Men her — maae vi for evigt skilles ad;
 Tænk ikke, Søstre! at jeg Eder hader,
 Med Jer jeg gjerne spogte Livet hen;
 Men hvo i Verden eengang mig forlader,
 Den finder ingensinde mig igjen!
 Wilhelm Holst.

Flyttedagen i April.

Nu Bint'rens gamle Gubbe forlader sit Logi,
 Thi mellem ham og Baaren er daarlig Harmoni.
 I Kjælder og i Stue, ja selv høit under Tag
 Man faaer Begreb om Chaos, thi det er Flyttedag;
 Hist staae to gamle Lanter i Gadens Snavs og Snee
 Samt andre gamle Møbler der ei er værd at see. —
 Nu kommer der en Piigvogn, see, Følget er saa stort.
 Det er en fornem Herre, der Ingenting har gjort,
 Han flytter — og hvis rigtigt man tør Kvisen troe,
 Da er han meget salig og skal i Himlen boe.
 Nu staaer han alt deroppe og bukker med et Smil,
 Dog jeg er grumme bange, han løber der April.
 S. C. Andersen.

Ende paa andet Bind.

